

157. **Kārlis Roberts Jakobsons.***

R. P. I. kom. n. 1910—1915. V! K! 4. X. 1910.
R. 1. Kangars (dramat. dziesma 6 ainās).
2. Dzejas.
3. Šolaiku dzeja un viņas dekadentiskais virziens.

K. J. dzimis 1879. g. 24. martā Cēsu apr. Ogres pag. Skuķu mājās; beidzis Mironova komercskolu. Rakstnieks.

158. **Arturs Alfreds Mauliņš.**

R. P. I. kom. n. 1910—1915. V! K! 11. X. 1910. Sp!
K! maijā 1917.
R. 1. Iz katordznieka nostāstiem.
2. Ledus laikmets.
3. Auseklis.

A. M. dzimis 1889. g. 15. martā Rīgas apr., Lauberes pag.; beidzis reālskolu Rīgā.

Miris 1917. g. 27. maijā virsnieku sanatorijā Jaltā.

159. **Ringolds Baumans.***

R. P. I. ķīm. n. 1906—1911. V! K! 1. XI. 1910.

R. Baumans dzimis 1888. g. 18. v. st. janvārī, Rīgā, beidzis Rīgas pilsētas reālskolu.

160. **Oskars Sirmāis.***

R. P. I. kom. n. 1910—1918. Tirdzniecības zinību kandidāts. V! K! 1. XI. 1910. Sp! K! 24. X. 1911.

1912. I. rvd. 1912. II. bibl. 1913. I. bibl. 1913. II. T! I! T! kand.; 1914. I. T! I! T! kand.; rvd. 1914. II. T! I! T! sekr., vicesen. 1915. I. zin. lit. kom. loc.; old. 1915. II. rvd. 1916. I. mag. cant.; T! I! T! 1916. II. old.; T! I! T! kand. mag. cant.

1917. I. T! I! T!, B! T!; old. mag. cant.
R. Sestdienas vakars.

O. S. dzimis 1891. g. 24. septembrī, Jaungulbenes pag. Salenieku mājās, beidzis Pēterā I. reālskolu Rīgā.

161. **Edvards Vulfs (Puliera Padēls).**

R. P. I. kom. n. 1904—1905. ; 1907—1915. V! K. 6. XII. 1910. Sp! K! 1. V. 1911.

1911. II. mag. lit. subst. 1912. I. mag. lit. subst.

R. 1. Zemnieka dēls (oriģ. luga 2 cēlienos).
2. Latviešu jaunībai (dzejols).
3. Grēks.
4. Veltas nāve.

„Esmu dzimis 1886. g. 4. v. st. decembrī, vēlā vakara stundā, Kurzemē, Dobeles apriņķa Platones pagasta Ķidrauzku-Vilku mājās. Pirmo izglītību, t. i. ābece mācību latviešu, krievu un vācu valodās, ieguvu no tēva. Māte šai laikā jau bij mirusi, bet tēvs — apprecējies otrreiz. Septiņu gadu vecumā sāku staigāt uz Platones pagasta skolu, bet drīz saslimu un biju spiests skolā iešanu pārtraukt. Pēc izveseļošanās, 1897. gadā mani noveda uz Jelgavas reālskolu, kur turpināju savas skolas gaitas. Ar mācīšanos citādi gāja labi, tikai rēķināšanā pastāvīgi dabūju „2“, bet zīmēšanā — 1. Tai pašā 1897. gadā pīpoju arī pirmo papirosu. No sagatavošanas klases

sākot, kurā es iestājos, gāju ik gadus pa klasei tālāk, vezdams briesmīgu ciņu ar hipotenūzēm, logaritmiem un citām matemātiskām gudrībām. Piektajā klasē paklupu un paliku sēdot uz vietas divus gadus. Šai laikā sāku jau iemest alu un šņabi, jo, stundas citiem pasniegdams, pelnīju labi un naudas bij daudz. Sāku arī „skrīverēt“ pa avīzēm, tulkot šo un to un arī — palaist pa oriģinālam. Pirmais darbs, ja nemaldos, nodrukāts 1901. g. „Jaunības Tekās“.

Kad biju laimīgi izkūlies cauri sestajai klasei, — iestāstīju tēvam, ka gribu katrā ziņā palikt par komersantu un studēt Rīgas Politehniskā Institūta tirdzniecības nodaļā. Tā kā arī daži vecāki vīri bij tēvam iestāstījuši, ka tā tirdzniecības nodaļa esot varenī jauka padarīšana un no turienes nākot arī konzuli un diplomāti, tad tā lieta gāja varen jauki un 1904. gadā es jau iestājos politehnikā. Pirmo gadu drusku pastudēju arī, bet tā kā bij uznākusi ideja palikt par žurnālistu, tad iestājos krievu avi-

zes „Рижская Мысль“ redakcijā, kur sabiju četrus gadus, t. i. līdz 1908. g. pavasarim.

Kad sākās politechnikā streiki, tad nemaz vairs negāju uz turieni. 1906./07. mācības gadā pat neskaitījos par studentu. Pārējos gadus, līdz 1911./12. mācības gadam, gāju uz politechniku tikai tad, kad vajadzēja pierakstīties uz lekcijām.

Pa visu to laiku, kamēr dzīvoju Rīgā, esmu strādājis gandrīz pie visām Rīgas latviešu dienas aviēmz; sarakstījis lielu lērumu dzejoļu, no kuriem lielākā daļa drukāti, stāstus (ne visai daudz), kādas sesas īsākas lugas, kuŗas jau izrādītas un vienu garāku (5 cēlienos) „Izabella“, kuŗa vēl nav uzņemta. Kopš 1908. g. vasaras strādāju „Latvijas“ redakcijā kā redakcijas loceklis un „Puliera padēls“.

„Talavijā“ iestājos 1910. gada decembrī. Isi pirms tam, 1910. g. 26. septembrī apprecējos ar Bertu Frišfeld, no Majoriem.“

Kaŗa laikā V. bēguļo un maldās pa Krieviju, kur saslīgst ar diloni. Sākumā tas uzturās pie sievas vecākiem Bologojā — Pleskavas guberņā, tad aizbrauc uz Stavropoles gub. To iesauc kuŗa dienestā, kas ļoti satricina viņa veselības stāvokli. No kuŗa dienesta atsvabināts, tas uzturās Kaukazā. 1916. g. pavasarī aizbrauc uz Pēterpili, kur atrod nodarbošanos. Pēterpils purvainais gaiss viņa veselību nomāc jo vairāk. 1918. gada pavasarī tas galīgi novārdzis atgriežas Latvijā un nākošā gada 14. janvārī nomirst. V. apglabāts Rīgā, Meŗa kapos.

Mūsu literātūrā V. pazīstams rakstnieks. Jau 1906. gadā dažos žurnālos parādās viņa pirmie dzejoļi un tēlojumi. Par dzeju krājumu 1911. g. tas saņem Literāriskā fonda godalgu. V. sarakstījis vairāk par 40 stāstu. Daļa no tiem sakopoti grāmatās „Lielākas sirdis“, „Stāsti“ un „Vērtības“. Pazīstams V. arī kā drāmatīķis; atzīmējamās viņa komēdijas „Svētki Skangalē“, „Līnis murdā“ u. c.

162. Fridrihš Igals.

R. P. I. lauks. n. 1908—1913. V! K! 17. I. 1911. Sp! K! 24. X. 1911.

R. Latgale.

„Esmu dzimis Rīgā, 1890. gada 18./30. novembrī, kā zemāka dzelzceļu ierēdņa dēls. Pēc elementārskolas beigšanas 1902. gadā, iestājos Rīgas pilsētas reālskolas II. klasē. Reālskolu varēju beigt pateicoties tam apstāklim, ka biju atsvabināts no skolas naudas samaksas. Skolā, sevišķi vecākajās klasēs dzīvi interesējos par literātūru; vācu un krievu literātūras stundas man bij vispatīkamākās. Matēmatika, turpretīm, man nebij gluži pa prātam, jo šo priekšmetu nācās mājās sevišķi gatavot, bet priekš šī darba, īpaši 1905./06. gadā, bij tik maz laika!

1908. gadā beidzu vidusskolu un tā paša gada rudenī iestājos Rīgas Politechn. Institūta lauksaim-

niecības nodaļā. Lai kaut kā tiktu pie naudas līdzekļiem, tad jau kā reālskolas IV. klases audzēknis sāku strādāt pa vasaras brīvlaiku dzelzceļu valdē. Šādā kārtā sapelnīju līdzekļus arī pirmā sēmeŗta maksājumiem R. P. I.

Iestājos Latviešu studentu savienībā, kuŗā bij arī daŗi skolas biedri. 1909. gada vasarā sāku strādāt mērniecības darbus, pie kam nokavēju vienu gadu studijas.

1911. gada janvārī atkal atgriezos Institūtā un līdz ar to iestājos Talavijā.“

Studiju laikā no 1910. līdz 1914. g. J. strādā kā mērnieks Latgalē. 1914. g. to iesauc kuŗa dienestā, kur kalpo līdz 1921. g. Demobilizējies, J. iestājās Ārlietu ministrijas dienestā, tur darbojās kā sekretāra palīgs Maskavas sūtniecībā, kā konsulāta sekretārs Brēmenē, Libekā, Kīlē.

163. Jānis Kaulinš.

R. R. I. kom. n. 1910—1916; L. U. 1919—1922. Tirdzniecības zinību kandidāts. V! K! 17. I. 1911. Sp! K! 24. X. 1911.

1912. I. sekr. 1912. II. B! T! 1913. I. old., B! T! 1913. II. B! T!; A! U! C! 1916. I. seniors, B! T!; G! T! 1919. II. old.; G! T!

R. Garliebs Merķels un latviešu zemnieka stāvoklis XIX. g. s.

„Esmu dzimis 10. jūlijā 1889. g. Rīgā, mani vecāki ir darba cilvēki, tēvs fabrikas strādnieks. Pirmizglītību baudīju Sarkandaugavas Harrasas elementārskolā, pēc kuŗas nobeigšanas iestājos Rīgas pilsētas tirdzniecības skolā, kuŗu pabeidzu 1907. g. 1910. g., kā eksterns, pabeidzu Rīgas pilsētas reāl-

skolas tirdzniecības nodaļu un t. p. gada rudenī iestājos Rīgas polit. institūta tirdzniecības nodaļā. Studiju laikā pats pelnīju sev līdzekļus, strādādams gan kā grāmatvedis, korespondents, gan arī kā sekretārs. 1923. g. janvārī beidzu studijas kā tirdzniecības zinību kandidāts.

Beidzis studēt K. bijis Valsts zemes bankas piln-

varotais Zemgalē, kādu amatu izpilda līdz šim laikam.

Kauliņš bijis studentu rotas karavīrs, Armijas virspavēlnieka štāba komandants, 3. Robežsargu pulka komandieris un apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

Precējies ar Liliju Eulenberg-Pūcīt; dēls Jānis-Indriķis.

164. Pauls Bruņinieks.

R! P! I! lauks. n. 1910—1913. V! K! 17. I. 1911. Sp! K. 3. V. 1911.

R. Kāda nozīme mācītam lauksaimniekam.

Dzimis 2./14. novembrī 1888. g. Zemgalē, Jaunjelgavas apriņķī Saukas pagastā Znotiņu mājās. Savu pirmo izglītību iesācis Saukas „Dzērvēs“ pagasta skolā. 1905. g. iestājies Pleskavas lauksaimniecības skolā, kur beidzis 1910. g. ar agronoma gradu. Tanī pašā gadā iestājies Rīgas Polit. Institūta lauksaimniecības nodaļā. Tēva nāves gadījumā 1913. g. pārtraucis studijas un nobraucis uz Smolenskas gub., kur darbojies kā Baturinas zemstves vecākais agronoms. 1915. g. B. mobilizēts un tanī pašā gadā iestājies Čugujevas karaskolā, kur beidzis, iestājies Sibīrijas Strēlnieku pulkos, no kurienes 1916. g. sākumā atbrauca uz Latviju un iestājies

Latviešu Strēlnieku 6. Tukuma pulkā kā I. rotas komandieris. Piedalījies jūlija un Ziemassvētku kaujās, kur kontuzēts, pārvests uz Pēterpils slimnīcu un no turienes uz Kaukaza sanatoriju. Ciezdams ārkārtīgas grūtības un pārvārēdams daudz šķēršļu B. caur Ukrainu, Poliju un Vāciju nokļūst 1918. g. Liepājā un iestājās Latvijas nacionālā armijā. Bruņinieks Latvijas atbrīvošanas cīņās piedalījies Kalpaka bataljonā, Studentu rotā, tad, kā I. atsevišķās rotas komandieris, vēlāk tanku divizona komandieris.

Par Rīgas aizstāvēšanu pret Bermontu pie Rīgas tiltiem apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

B. precējies ar Klaru Upīti, dēli Maigons un Gunis.

1923. g. 28. oktobrī B. miris traģiskā nāvē; apglabāts Latvijas svētnīcā — Brāļu kapos.

165. Voldemars Krastiņš.*

R. P. I. Mech. n. 1897—1899. Inž. n. 1899—1903. Inž. n. 1910— . V! K! 17. I. 1911. g.

V. K. dzimis Vidzemē 1876. g. 22. septembrī; beidzis Rīgas pilsētas reālskolu.

166. Ernsts Cinis.

R. P. I. lauks. n. 1910—1916. Agronoms. V! K! 24. I. 1911. Sp! K! 18. III. 1913.

R. Mazgruntniecības nozīme lauksaimniecībā.

„Esmu dzimis 1890. g. 21. janvārī, Valmieras apriņķa Pāles pag. „Stienušos“.

Astoņu gadu vecumā sāku iet Pāles pagastskolā, kur sabiju divas ziemas. Skolotāji, atraduši, ka man esot „laba galva“, ieteica izglītību turpināt arī pēc pagastskolas. Pie skolotāja Biriņa sāku tūlīt mācīties vācu valodu, un tad iestājos Rozbeķu 2-klasīgā Ministrijas skolā. Tur tolaik bija teicami skolotāji: skolas priekšnieks — J. Jirgēns un skolotājs Lūlaks. Ministrijas skolā bez vācu valodas sāku mācīties arī mūziku. Sevišķi lielu iespaidu uz mani atstāja Lū-

laks, modinādams manī karstu cenšanos pēc izglītības. Tā kā vecākiem toreiz nebija līdzekļu mani skolot, tad Lūlaks ieteica man iestāties kādā Krievijas vidējā zemkopības skolā, kur bij iespējams iztikt ar samērā maziem naudas līdzekļiem, un kur centīgākiem skolniekiem izsniedza stipendijas. Sekojot šim padomam, iestājos Pleskavas vidējā lauksaimniecības skolā, kur sabiju no 1904. līdz 1910. g. Šeit saņēmu kroņa stipendiju, nelielas sumiņas — gan arī no tēva.

1910. gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā. Pirmā studiju gadā vajadzīgo naudu deva tēvs, bet tad aizbraucu uz Krieviju, kur kādus 1½ gadus strādāju kā agronoms Vo-

logdas gubernā, jo tolaik vid. lauksaimniecības skolas jau deva tiesību būt par agronomu. Te arī sapeļņiju naudu tālākām studijām.

Talavijā iestājos 1911. gadā un 1913. g. ieguvu krāsu cepurīti.

Augstskolu beidzu 1914. g., bet diplomdarbu aizstāvēju 1916. g., kad arī ieguvu I. šķ. mācīta agronoma gradu. 1917. g. mani uzņema Filistru biedrībā.

Pēc studiju beigšanas, Cinis iestājās Krievijas Zemkopības ministrijas dienestā, Pēterpilī. Bet jau 1915. g., ministrijas uzdevumā, praktiski-ziniskos no-

lūkos apbraukā un iepazīstās ar vairākiem Krievijas zemkopības rajoniem, kā arī ar Sibīriju.

Pēc Krievijas revolūcijas Cinis pārbrauc Latvijā, kur kādu laiku strādā Viskrievijas pilsētu savienības Valkas nodaļā. 1917. g. rudenī Cinis aizbrauc uz Smoļensku, kur līdz 1920. gadam strādā kā agronoms. 1920. g. viņš atgriežas atkal Latvijā un tūlīt arī iestājas Zemkopības ministrijas dienestā kā vecākais revidents. 1924. g. viņš atstāj valsts dienestu un kopš tā laika strādā privātā iestādē — Latvijas atjaunošanas sabiedrībā „Lats“.

167. Nikolajs Brošs.

R. P. I. lauks. n. 1909—1917. Agronoms. V! K! 7. II. 1911. Sp! K! 28. XI. 1911.

1913. II. T! I! T! kand. 1914. I. zin. lit. kom loc. 1915. I. rvd.

1. Monisms patiesākais šolaiku pasaules uzskats.
2. Mana vasara.

„Esmu dzimis 1892. gada 11./23. februārī sava vectēva mājās, Valkas apriņķa Ēveles pag. „Kazaučos“, tomēr mana īstā dzimtene — bērnības šūpulis ir Burtņieki, uz kuriem tēvs pārgāja dzīvot 1897. g. (jo „Kazaučus“ mantoja jaunākais brālis), un tur tas 1907. gadā uzcēla namu „Arkadija“, ierīkojot tajā veikalu, tējnīcu un telpas izrikojumiem. Tanī pat pārcelšanās gadā, pēc trešās māsas dzimšanas, nomira māte, atņemot mums bērniem to visdārgāko, vissvētāko — mātes mīlestību.

Skolas izglītību sāku baudīt vietējā pagastskolā, kur mācījos sākot ar astoto dzīvības gadu, bet 1902. gadā jau pārgāja uz ģimnaziju Ārensburgā, Sāmu salā, apmezdami pie tēva brāļa, stingra, bet taisnīga audzinātāja un pedantiska kārtības mīļotāja. Pateicoties viņa palīdzībai sākumā arī skolas darbi veicās ļoti sekmīgi. Liels ieguvums bij arī tas, ka, dzīvojot vienīgi starp svešautiešiem, ātri un viegli iemācījos vācu un krievu valodas. — Skolas gada beigās pastāvīgi gaidīju ar lielu nepacietību, lai vasaras brīvlaiku varētu pavadīt mājās.

Mātes, arī brāļa, trūkums un jaukā teiksmainā Burtņieku ezera apkārtnē lika man kā zēnam, vēlāk jauneklī, arvien vairāk piegriezties dabai un tapt par jūsmīgu dabas mīļotāju un pielūdžēju. —

Ar ceturto klasi pārnācu uz Rīgas pilsētas reālskolu, kuru sekmīgi beidzu 1909. gada pavasarī, un tai pašā gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā.

Vientulība un grūtsirdības sajūta, kuŗa uzmācās pirmā studiju gadā izbeidzās, kad 1911. gadā iestājos „Talavijā“, kuŗā pavadītais laiks paliks vienmēr gaišā un pateicīgā atmiņā.“

Pēc diplomdarba iesniegšanas un valstseksāmenu izturēšanas B. nobeidz Lauksaimniecības nodaļas pilnu kursu ar pirmās šķiras diplomu 1917. g. Maskavā, uz kuriem Institutus bij ēvakuēties kara apstākļu dēļ. Jau pirms tam Brošam nākas klejot pa dažādām Krievijas malām. Kādu laiku tas strādā Dienvidkrievijā, kādā cukurfabrikā, vēlāk — Viskrievijas Zemstu savienībā ziemeļ-rietumu frontes rajonā. Pēc augstskolas pabeigšanas iestājas Pēterpils inženieru karaskolā. Tur viņš piedzīvo arī 1917. gada oktobra revolūciju un atrodas starp pēdējiem kļūmīgās Kerenska valdības aizstāvjiem pie Ziemas pils. Pēc tam Brošs atgriežas mājās, bet te viņu sagaida smags sitiens: viņš atrod savu tēvu jau zārkā, kritušu no laupītāju rokas, kopā ar kādu otru tik pat cienījamu burtņieci.

Vācu okupācijas laikā, Brošs strādā toreizējā Ziemeļvidzemes apgādības centrālē. Pēc Latvijas valsts proklamēšanas, Pag. Valdības apgādības ministrijas sūtīts, tas darbojas Aizputes apriņķī, kur kārtu un organizē apgādības lietas. Lieliniekiem uzmācoties, šo darbu atstāj, un 1919. g. janvārī iestājas Atsevišķā Studentu rotā. Marta mēnesī, pēc uzbrukuma sākšanās Brošu izved par Latvijas armijas leitnantu. Drīz, pēc Rīgas ieņemšanas, viņu pārceļ uz Armijas Saimniecības pārvaldi Rīgā, kur tas kā Galvenās pārtikas un elpes noliktavas priekšnieks darbojas līdz 1920. g. decembrim, kad demobilizējas.

Pēc demobilizācijas Brošs strādā Valmieras apriņķa zemju inspekcijā kā muižas pārvaldnieks, vēlāk — atkal Rīgā, lauksaimniecības departamentā, kā lauksaimniecības biedrību revidents.

1923. g. pavasarī Brošs atstāj Valsts dienestu un pāriet saimniekot pie sava sievas tēva, Jaunvāles pagasta „Sieceniekos“.

Brošs apprecējās 1922. gadā ar Annu Sieceniek; dēls Andrejs, meita Agnese.

168. Kārlis Blaus.*

R. P. I. lauks. n. 1910. V! K! 1911. g. 12. II.
R. Poruks.

K. Bl. dzimis Cēsu apr. Ergļu pag. 1890. g.; beidzis Rīgas Aleksandra ģimnaziju. Miris 1923. g.

169. Eduards Zalpēters.

R. P. I. kom. n. 1910—1914. V! K! 14. III. 1911. Sp!
K! 18. III. 1913.
1913. II. A! U! C! del.
R. Krievijas valsts kredītiestādes.

„Esmu dzimis 1891. g. 3. aprīlī, Rīgā. Mani vecāki nebija turīgi ļaudis, bet tomēr centās sagādāt savam dēlam visus nepieciešamos līdzekļus skolas apmeklēšanai. Pirmo skolas izglītību baidīju kādā vietējā pilsētas pirmmācības skolā. 1903. gadā izīrēju pārbaudījumu par Rīgas pilsētas reālskolas I. klasi un 1910. gadā absolvēju pilnu kursu. Tai pašā gadā arī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta komercnodaļā.

Tā kā vecākiem nebija spēkam dot visu vajadzīgo studijām, tad nācās arī pašam rūpēties par

iztrūkstošo līdzekļu sadabūšanu. Strādāju dažādos uzņēmumos, gan pie „A. E. G.“ gan pie „P. Bornholdt u. Co.“ un citur.

Talavijā iestājos I. studiju gada 2. semestrī.

Kaŗa un materiālo apstākļu spiestam Z. nākas izstāties no augstskolas to nebeigušam. 1918. g. decembrī, jaunās Latvijas valsts neatkarības aizstāvēšanai Z. iestājās atsevišķā studentu rotā, bet 1919. g. maijā pāriet uz Latgales artilērijas pulku, kur kalpo līdz 1924. g. novembrim. Par nopelniem kaŗa dienēstā viņš apbalvots ar Lāčplēša kaŗa ordeņa III. šķ.

Tagad Z. nodarbojas akciju sabiedrībā „Globus“, Rīgā.

170. Pauls Nukke.

R. P. I. ķīm. n. 1908—1914. inženiers tehnoloģs. V! K!
18. IV. 1911; Sp! K! 28. XI. 1911. g.

1912. I. kas.; T! I! T! kand.; 1912. II. sekr.; T! I! T!
kand.; 1913. I. sekr.; T! I! T! kand.

R. Modernā dzīve un tautu individuālitate.

„Es, Paulis Adama d. Nukke, esmu dzimis Rīgā, 1890. g. 14. maijā. Bērniību pavadīju Pārdaugavā, kur manam tēvam piederēja neliela dārzniecība. Uz augu pa lielākai daļai tikai pilsētā, tāpēc lauku dzīve man palikusi gandrīz pilnīgi sveša, izņemot vairākas vasaras, kuŗas pavadīju Maz-Salacē. Septiņu gadu vecumā, sāku mācīties lasīt; pēc tam — vienu gadu apmeklēju Ilģeciema pamatskolu. 1899. g. rudenī iestājos Rīgas Nikolaja I. ģimnazijā. Sākumā ar mācīšanos diezgan kā neveicās, jo labāk patika kopā ar pārējiem biedriem laiku brīvāk pavadīt. Vēlāk piegriezu nopietnāku vērību mācībām. Sevišķi mani saistīja, ar saviem stingriem, negrozāmiem likumiem matēmatika, kā arī savām skaidri-dzidrajām formām franču valoda. Ģimnaziju beidzu 1908. g. Domaŗu tūlīt braukt uz Maskavu studēt matēmatiku, bet tā kā trūka vajadzīgo līdzekļu, tad šini pašā gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institūtā,

sāku studēt ķīmiju. 1914. gada pavasarī ieguvu inženiera-technoloģa gradu. Tā kā mani vecāki bija samērā pārtikuši cilvēki, tad arī studiju laikā par dzīvokli un pārtiku man nebija jā rūpējas; pārējam vajadzībām līdzekļus ieguvu, pasniedzot stundas, kā arī, divus beidzamos studiju gadus, strādājot par palīga asistentu pie prof. Valdena.

Talavijā iestājos 1911. g. rudenī, speciālā konventā uzņēma tā paša gada decembrī. Filistru biedrībā mani uzņēma 1914. gadā.

Pēc studiju beigšanas Nukke paliek pie Rīgas Politehniskā Institūta ķīmijas nodaļas kā asistents. 1915. g. pārceļas līdz ar Institūtu ēvakuāciju uz Maskavu, kur tā paša gada novembrī to mobilizē kā II. šķ. zemessargu. 1916. g. jūnijā Nukke pabeidz Kazanas kaŗaskolu, pēc kam viņu ieskaita 8. vieglo mortīru parka divizionā, līdz ar kuŗu tas piedalās kaŗa gaitās Rumīnijas frontē līdz pat divizona izformēšanai — 1918. g. februārim.

Atpūties no pārciestas slimības, viņš līdz rudenim nodzīvo Akermanas pilsētā. Septembrī aizbrauc uz Odesu, kuŗa tai laikā bij vācu okupācijas varā. Bet te viņu galīgi apzog, atstājot bez jebkādiem li-

164. Pauls Bruņinieks.

163. Jānis Kauliņš.

166. Ernests Cinis.

167. Nikolajs Brošs.

169. Eduards Zalpēters.

171. Žanis Straupmans.

170. Pauls Nuke.

dzekļiem. Izraugoties no vairākiem jaunumiem to mazāko, Nukke iestājas krievu brīvprātīgo armijā, sākumā Denikina, vēlāk — Vrangeļa, kurā nokalpo līdz 1920. g. aprīlim, kad minētās armijas karavīrus — latviešus atsvabināja no dienesta.

1920. g. jūnijā Nukke pārbrauc Rīgā, kur tas sākmā kalpo Galvenā štāba artilērijas pārvaldē, bet tad to, kā Latvijas Universitātes asistentu, no karadienesta pienākumu pildīšanas atsvabina.

Apprecējās Nukke 1923. gadā ar Mildu Silēniek.

171. Žanis Straupmans.

R. P. I. lauks. n. 1908—1914. Agronom.

V! K! 2. V. 1910. Sp! K! 24. X. 1911.

1912. I. T! II! T! I! kand. 1912. II. T! II! T! I! kand.

R.: Par kleptomāniju.

„Esmu dzimis 23. martā (5. apr.) 1888. gadā, Tukuma apr. Bēnes Pelņu mājās, kuras pieder manam tēvam. Mājās, pie vecākiem dzīvodams, biju iemācījies latviski lasīt un rakstīt un pēc kādas vācu grāmatas arī drusku rēķināt. 9 gadus vecs iestājos Bēnes pagasta skolā, kurū apmeklēju 2 gadus. 1899. gadā atbraucu uz Rīgu pie brāļa, kurš toreiz bija Bolderājas pagasta skolā par pirmo skolotāju. Gribēju iestāties ģimnazijā, bet tā kā biju vēl maz sagatavots, tad iestāšanās uz kādu laiku bija jāatliek. 1901. gada janvāri iestājos Nikolaja I. ģimnazijā, kurū 1908. gadā beidzu. Nu bija jādomā par tālāko izglītību. Vecāki gribēja, lai es braucot uz Tērbatu un studējot advokātūru, bet tā kā līdzekļu bija maz un tur studēšana būtu izmaksājusi daudz vairāk nekā Rīgā, kur varēju dzīvot pie brāļiem, tad pēdīgi nolēmām, ka man jāstudē Rīgas Politehnikā. Un tā septembra mēnesī 1908. gadā iestājos Rīgas Pol. Inst. lauksaimniecības nodaļā. Divi gadus studēju, tomēr nevienā studentu organizācijā neiestājos. Bet tā kā bez sabiedrības grūta dzīve, tad nodomāju iestāties

kādā no latviešu korporācijām. Septembra mēnesī 1909. gadā iestājos Selonijā, jo tur bija iestājušies vairāki no maniem skolas biedriem, ar kuriem reizē beidzu ģimnaziju. Šeit nodzīvoju tikai divas nedēļas, bet dažādu iemeslu dēļ izstājos. Vēlāk, iepazīties ar Talavijas dzīvi, 2. maijā 1910. gadā iestājos Talavijā, un 24. okt. 1911. gadā mani uzņēma Sp! K! Studējot iztiku galvenā kārtā no privātstundu pasniegšanas, bet daļu līdzekļu saņēmu arī no brāļiem un tēva. Studijas beidzu 5. jūnijā 1914. gadā ar I. šķ. mācīta agronoma gradu. Pēc beigšanas neilgu laiku biju par direktoru Rūjienas lauksaimniecības skolā, bet pēc tam Grodņas domēņu valdē par agronomu. 1915. gada beigās iestājos kara dienestā. Vēlāk, Latvijas atbrīvošanas cīņās, brīvprātīgi piedalījos kā 7. Siguldas kājnieku pulka kareivis un neilgu laiku darbojos Arm. saimn. pārvaldē. No 1920. g. maija strādāju Apgādības ministrijā un pēc viņas likvidēšanas pusgadu Latv. lauksaimniecības centrālbiedrībā. No 15. maija 1922. g. strādāju Zemes vērtēšanas daļā kā virstaksators.“

Ž. St. ņem dzīvu dalību sabiedriskā dzīvē; ir vairāku biedrību loceklis un dažu sabiedrisku organizāciju dibinātājs. Ž. St. precējies ar Liliju Cēsniek; meita Aina.

172. Kārlis Mežapuķe. *

R. P. I. ķīm. n. 1911. V! K! 12. IX. 1911.

K. M. dzimis Vidzemē, Valmieras apr., 1893. gada 19. septembrī; beidzis Ventspils reālskolu.

173. Ernests Treimans. *

R. P. I. lauks. n. 1911. g. V! K! 12. IX. 1911.

E. T. dzimis Dobeles apr. Liel-Vircavas pagastā, 11. februārī 1890. gadā; beidzis Jelgavas reālskolu.

174. Viktors Ciniņš.

R. P. I. ķīm. n. 1910—1911., lauks. n. 1911—1918. Maskavas lauks. inst. 1920. Mācīts agronomis. L. U. lauks. f. 1922—1925. Agronomis.

V! K! 10. X. 1911. Sp! K! 7. V. 1912.

1912. II. rvd. 1913. I. zin. lit. kom. sekr. 1913. II. arķ., zin. lit. kom. loc., T! I! T! kand., T! I! T!. 1914. I. arķ.; T! I! T! kand. 1914. II. T! I! T! 1915. I. zin. lit. kom. loc. 1915. II. old. 1916. I. old. 1916. II. rvd. 1917. I. vicesen.; T! I! T!; 1917. seniors.

R.: Kultūra un izlase.

„Dzimis 19./31. jūlijā 1981. gadā, Kuldīgā, kā namdaļa dēls. Bērnību pavadu pa lielākai daļai turpat Kuldīgā. Bērnības atmiņas sniedzas tālu atpakaļ, un atmiņā palikuši daži spilgtākie iespaidi no agras mazotnes. Mātei lielas grūtības, lai mani, kā dzīvu un diezgan nebēdīgu puisi, ielauzītu ābeces gudrībās. Tomēr, nonākot uz pagasta skolas sola, man skolas gudrības sāk tiri labi patikt un arī viegli manā galvā uzņemamas. Tālāk mācos 2-klasīgā ministrijas skolā. Pēc tam pāreju uz Kuldīgas tirdzniecības skolu. Kursu te nebeidzu, bet pāreju 1906. gadā uz Rīgu, sagatavojos pašmācības ceļā un nolieku eksāmenu uz Mironova komercskolas V. klasi, kurā iestājos 1907. gadā. Komercskolu beidzu 1910. gadā un tūlīt iestājos Rīgas Pol. Inst. ķīmijas nodaļā. Bet tā kā mani maz interesē tehniskās lietas, kādu ķīmijas

nodaļā izrādījās daudz, tad no 1911. gada pārgāju uz lauksaimniecības nodaļu. Oktobrī 1911. g. iestājos Talavijā, un 7. maijā 1912. g. esmu uzņemts Sp! K! 1914. gadā strādāju Rīgas lauksaimniecības centrāl-biedrībā kā zemkopības instruktors. 1916. gadā Viskrievijas zemstes savienībā kā ēdināš. punkta pārzinis un lauku hospitāļa saimniec. vadītājs. No 1917.—1919. g. Kubāņas apgabālā kā Maskavas pilsētas pārtikas komitejas pārstāvis. Atrodoties Dienvid-Krievijā, pilsoņu kara dēļ, nebija iespējams uz Latviju nokļūt. Mēģināju izbraukt uz Latviju 1919. gadā, bet, pēc saslimšanas ceļā ar izsitumu tifu un ar tā nopietnām komplikācijām, biju spiests palikt Krievijā, kur pār manu galvu gāja daudz rūgtu piedzivojumu. 1920. gadā beidzu Maskavas lauksaimniecības institūtu ar mācīta agronoma gradu. No 1920. līdz 1921. g. strādāju pie Maskavas lauksaimniecības institūta, kur biju atstāts, lai speciālizētos lopkopībā.“

No 1922. g. 15. februāra L. strādā Valsts Smiltēnes piensaimniecības un lopkopības vidusskolā kā fermas pārzinis un skolas vicedirektors, vēlāk speciālo priekšmetu pasniedzējs. 1925. gadā iegūst agronoma gradu Latvijas Universitātē.

175. Pēteris Ņevietis.

R. P. I. lauks. n. 1911—1919. 1922. g. Agronomis.

V! K! 10.X. 1911. Sp! K! 7. V. 1912.

1912. II. rvd. 1913. I. arķ. 1913. II. ekon.; T! I! T!; B! T!; zin. lit. kom. loc. 1914. I. mag. pauc.; T! I! T! kand.; zin. lit. kom. loc. 1914. II. rvd.; mag. lit. subst. 1915. II. mag. pauc.; T! I! T!; B! T! 1916. II. rvd.; vicesen.; mag. pauc. 1917. I. rvd. 1918. II. un 1919. I. vicesen.; mag. lit.; B! T! 1919. II. mag. lit.; G! T! 1920. I. seniors; T! I! T! priekšsēd. 1920. II. seniors.

R.: 1. Pašvaldības iestādes un zemes saimniecība Vidzemē.

2. Mūsu intelligences pienākumi pret zemniecību.

„Esmu dzimis 1892. g. 1. aprīlī (v. st.), Rīgas apriņķī, Kokneses Lejas-Ņeviešu mājās, kurās piedēvēja mana tēva vecākiem. Dzīvojuši kādus gadus Lejas-Ņeviešos, mani vecāki saņēma uz renti Stukmaņu Skanstnieku mājas, kur nodzīvoja desmit gadus un ap kuru vietu saistās manas bērnības atmiņas. Še sāku pirmo reizi ābecītē lauzīties un staigāt ar riksti pakaļ ganāmam pulkam. Lasīt iemācījos ātri, un drīzi vien visas, kādas varēju atrast mājās grāmatas, biju izlasījis. Astoņi gadus vecu zēnu māte mani veda uz Stukmaņu fabrikas skolu. Fabrikas skolā nogāju tikai divi gadus, jo reizē ar pašu fabriku

beidza darboties arī skola. Pēc tam, nogājis vēl gadu Pļaviņu elementārā skolā, noliku eksāmenu toreiz jaunatvērtā Jēkabmiesta tirdzniecības skolā, pirmā speciālā klasē, un pēc četriem gadiem to beidzu.

Šai skolā arī starp citu pasniedza latviešu valodas stundas, kurās pasniedza mūsu literatūras vēsturi, modinot caur to interesi uz latviešu literatūru. Mana lasīšanas kāre vēl pavairojās, un to, protams, te varēja labāki apmierināt nekā agrāk. Biju, gadus trīs, četrus vai pat piecus, jaunāks par lielāko daļu klases biedriem, kādēļ tie mani neredi izzoboja un nonicināja. Sakarā ar to mācījos ar laiku paturēt savas domas un jūtas sevī, un, varbūt, pa daļai tādēļ esmu izveidojies par sevī noslēgtas dabas cilvēku.

Reizē ar manu tirdzniecības skolas izglītības beigšanu vectēvs atdeva tēvam mājas, un mēs no Skanstniekiem pārnācām atpakaļ uz Lejas-Ņeviešiem. Vecāki vēlējās, lai pieņemu kādu vietu, bet biju vēl par jaunu, kāpēc nolēma mani sūtīt Mironova komercskolā, kurā iestājos 1908. g. rudenī V. klasē un skolu nobeidzu trīs gados ar labām sekmēm. Šie

trīs skolas gadi paliks man labā atmiņā, jo šeit satapu biedrus, satiksmē ar kuřiem esmu daudz vērtīga mantojis, galvenā kārtā zināmu pašcieņu — katra cilvēka nepieciešamu īpašību; šeit arī radās vēlēšanās pēc tālākās izglītības, un jo sevišķu iespaidu atstāja uz mani latviešu lauksaimnieka rosgie centieni.

Lai gan man bija nepietiekoši līdzekļi, tomēr septembrī 1911. g. man izdevās iestāties Rīgas Politehniskā Institutā, lauksaimniecības nodaļā. Meklēdams sev draugus un simpatizēdams Talavijas centieniem, tā paša gada 10. oktobrī iestājos Talavijā. Speciālā Konventā mani uzņēma 7. maijā 1912. gadā.

Pēc kara laika pārtraukumiem Rīgas Polit. Inst. lauksaimniecības nodaļā iesākto studēšanu pabeidzu 1922. g. pavasarī ar pirmās šķiras mācīta agronoma pakāpi.

Sabiedrisko un agronomisko darbu K. uzsāka 1915. g. pavasarī, kā Rīgas lauksaimniec. centrālbiedrības pļavkopības praktikants. Tā paša gada vasarā, bēgļu vilnim veloties pāri par Vidzemi, ar visu enerģiju stājās bēgļu apgādāšanas darbā, noorganizējot un vadot Centrāl. bēgļu sazināšanās biroju. Birojam pārceļoties uz Cēsīm, pašā sākumā K. ķērās pie bēgļu slimnīcas un bērnu patversmes ierīkošanas, pēc kādām iestādēm Cēsu apkārtnē bija sajūtama vislielākā vajadzība. No 1917. g. jūnija līdz 1. maijam 1918. g. darbojās kā labības monopōla instruktors, vēlāk ražas realizācijas vadītājs. Latvijas valstij nodibinoties, aicināts darboties Apgādības ministrijā. Šai darbības posmā atzīmējams brauciens delegācijā uz Viļņu pie Lietavas valdības dēļ pārtikas sagatavošanas Rīgai.

Rīgā, ienākot lieliniekiem un valdībai atkāpjoties uz Liepāju, Keviets iestājas I. atsevišķā studentu rotā, būdams Talavijas vice-seniors (vēlāk seniors). Latvijas armijai nostājoties uz Ventas krastiem, pulkvedis Kalpaks Rudbāržu muižā iecēla komisiju,

kuŗai bija uzdots armijas apgādības organu projekta izstrādāšana. Tai komisijā, kā izpostītās Latvijas saimniecisko apstākļu pazinēju, iecēla Kevieti. Ar Kalpaka krišanu komisija darbus pārtrauca. 1919. g. maijā pulkv. Balodis iecēla K. par Latvijas dienvidarmijas intendanta palīgu, bet dienvid- un ziemeļarmijai apvienojoties — par Armijas saimniecības priekšnieku, kādā amatā Keviets sabija līdz 1920. g. maijam.

Pēc demobilizācijas viņš pārgāja uz dzīvi vecāku mājās, Koknesē, lai nodotos lauksaimniecībai. Tikko atgriezušos, to ierauj vietējā sabiedriskā darbā, pie kara laikā izjukušo biedrību darbības atjaunošanas, kā: Lauksaimniecības biedrības, Krāj-aizdevu sabiedrības, Savstarpīg. ugunsapdrošināš., Lopkopības pārraudzības un no dzīves vajadzībām jaunradušās Patērētāju biedrības, Piensaimn. sabiedr. u. d. c. dibināšanas un vadīšanas. Šai laikā vienu gadu darbojās arī kā Latvijas lauksaimniecības centrālbiedrības rajona agronoms Kokneses apvidū.

Kā vietējo organizāciju delegāts P. Keviets ievēlēts un darbojas šādās kooperatīvās organizācijās: Kooperatīvu kongresu padomē kā loceklis, Latvijas linkopju centrālā savienībā kā valdes priekšsēdētājs, kā valdes loceklis Centrālā savienībā „Konsums“ un Tautas bankas un Savienības Latv. lauksaimn. centrālbiedrībā kā revīzijas komisijas loceklis. Kā Kokneses biedrību delegāts ņem dalību Izpostīto apgabalu kongresu padomē, kur, kā no kongresa ievēlēts padomes loceklis, darbojas līdz pēdējam laikam.

Politiskā laukā P. Keviets darbojas kopš 1917. g., kad dibinājās Latviešu zemnieku savienība. Ņēma dalību Rīgas nodaļas dibināšanā, pie kam tika ievēlēts pirmajā valdes sastāvā. Kā zemnieku savienības frakcijas loceklis darbojās 1919. un 1920. g. Liepājā un Rīgā Latvijas tautas padomē.

Pagājušās Saeimas vēlēšanās kandidēja kā Izpostīto apgabalu kongresa kandidāts, Zemnieku savienības listē, no kuŗas ienāca Saeimā kā deputāts.

176. Hugo Dzelziņš.

R. P. I. kom. n. 1910—1916. Tirdzniec. zinātņu kandidāts. V! K! 10. X. 1911. Sp! K! 2. VI. 1916.

„Esmu dzimis 4. oktobrī 1888. g., Spieķu mājās, Bīriņu pag., Rīgas apriņķī. Bērību pavadīju tēva rentes mājās Bīriņu Spieķos. No 1897.—1900. g. apmeklēju Krimuldas draudzes skolu; no 1900.—1904. gadam — Pēterā-Pāvila pilsētas skolu Rīgā un tāda paša tipa skolu Tērbatā. 1904. g. iestājos Pleskavas

lauksaimniecības vidusskolā, kuŗu apmeklēju līdz 1908. gadam; 1910. g. noliku gala eksāmenu Vologdas reālskolā kā eksterns un tai pašā gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, tirdzniecības nodaļā. Talavijā mani uzņēma 1911. g. rudenī, un Spec. Konventā — 1916. g. pavasarī. Vidusskolu apmeklējot, mani materiāli pabalstīja vecāki, bet studijām nepieciešamos līdzekļus guvu patstāvīgi, pasniedzot pri-

vātstundas. Augstskolu nobeidzu 1916. g. pavasarī kā tirdzn. zin. kandidāts ar I. šķiras diplomu, un tanī pašā gadā mani uzņēma Filistru biedrībā.

No 1916.—1918. g. Dz. kalpo Krievijas armijas artilerijā (haubiču divizionā) kā jaunākais virsnieks un saimniecības pārzinis. No 1919. g. 11. jūnija līdz 1920. g. 15. aprīlim atrodas Latvijas armijā Rīgas jaunformējamā kara spēkā un Kara saimniecības pār-

valdē. 1920. g. Dz. pāriet civildienestā, kur līdz 1922. g. kalpo kā Zemes kredita pārvaldes direktors un arī Centrālās zemes ierīcības komitejas loceklis, bet no 1. maija 1922. g. ieņem Valsts zemes bankas pārvaldnieka vietu.

Precējies ar Aliciju Kollerp; meita Biruta, dēli: Eižens un Visvaldis.

177. Mārtiņš Sloka.

R. P. I. lauks. n. 1911—1916. L. U. 1922—

VI K! 15. X. 1911. Sp! K! 7. V. 1912.

1914. I. arķ.

R.: Iz Salaspils pagātnes.

„Esmu dzimis 4. septembrī 1890. gadā, Rīgas apriņķī, Salaspils pagastā, Baznīcas krogū, kuŗu mani vecāki rentēja no pilsētas kādus trīsdesmit astoņus gadus. Ap šo vietu ir pagājušas manas bērības dienas. Pie mums dzīvoja manas mātes māsa, kuŗa man mācīja ābeci, bet kad tas mājās apnika, tad gāju pie savas tantes mācīties, vai arī rotaļāties pie kalpu bērniem. Lai gan biju slinks lasītājs, tomēr grāmatā ielauzijos drīz. Septiņus gadus vecu mani aizveda uz pagasta skolu, kuŗu apmeklēju trīs ziemas un divi vasaras; vienu vasaru man bija jāiet arī ganos. Pēc pagastskolas beigšanas mūs abus ar brāli noveda uz Biķernieku draudzesskolu, kuŗu apmeklēju trīs gadus. Trīspadsmit gadu vecumā pārnācu uz Rīgu un iestājos Mironova komercskolas pirmā klasē. Augstā skolas maksa pamudināja šo skolu pēc iespējas ātrāki beigt, kas man arī izdevās septiņu gadu laikā. 1911. gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā, un 15. oktobrī t. p. gadā mani uzņēma Talavijā.

Studijas lauksaimniecības nodaļā turpināju līdz 1915. gada pavasarim, kad pārgāju uz vecāku mājām, kamēr pasaules karš sāka apdraudēt tās vietas, kur atradās mani vecāki, un piespieda viņus atstāt savas mājas. 1915. g. rudenī nobraucu uz Maskavu turpināt studijas. Līdzekļi drīz sāka izsīkt, kādēļ biju spiests meklēt nodarbošanos. Decembrī 1915. gadā aizbraucu uz Uraliem pie fil. Kaņepāja būvēt dzelzceļus Nadeždinas apgabalā, kur sabiju līdz 1917. gadam; marta mēneša beigās mani pārcēla pie dzelzceļu būves Tomskas gub. no st. Kemerovo līdz Bogoslovas ogļu raktuvēm. Darbu uz dzelzceļa pārtrauca, un pēc tam neilgu laiku bija jāstrādā ogļu raktuvēs. 1918. gadā pārcēlos uz Tjumeni pie zāģētavu būvēšanas darbiem Sinkridsojuzā, bet, kara frontei tuvojoties (karoja Kolčaks ar sarkanarmie-

šiem), būves darbi bija jāpamet un jābēg atpakaļ uz Sibīriju. Kopā ar kommit. Orleanu, ar kuŗu 1915. g. aizbraucu no Maskavas uz Uraliem, kāpām sāls baržā un braucām lejā uz Tobojsku un no turienes veselu mēnesi ceļojām pa Obas upi uz augšu līdz Tomskai.

Tomskā atkal iestājāties Bogoslovskas sabiedrības dienestā, kuŗa mūs komandēja uz Ziemeļ-Sibīrijas dzelzceļu būves izmeklēšanas darbiem. Tā kā bija jābrauc no Tomskas līdz Ščeglovai — mūsu darbības vietai, 200 verstes, tad kommit. Orleans ar sabiedrības priekšnieku, abi kā lieli speciālisti, bij sapirkuši pusaklus zirģeļus no čeķu kavalerijas, un tad atkal vienā jaukā reizošanā...

1919. g. iestājos Sibīrijā I. Latvijas strēlnieku (sauktā Troickas) pulkā, bet nelaimīgajā kaujā pie Nižņe-Udžinskas kritu lielinieku gūstā; tur dabūju drusciņ pastaipīties pie priežu slīpeņu nešanas un patīrīt dzelzceļu, kuŗu čeķi bij atstājuši diezgan bēdīgā stāvoklī. Tā kā darbs nebija visai viegls, tad sāku domāt par augstākām lietām un nokļuvu Nižņe-Udžinskas pilsētas apkurināšanas nodaļā, no kurienes nācās aiziet uz Sverdlova dekrēta pamata, ievērojot, ka visiem bijušiem Uralu strādniekiem un ierēdņiem jāatgriežas atpakaļ uz savu bijušo darba vietu. Izbraucām 14. maijā 1919. gadā no Nižņe-Udžinskas uz Jekaterinburgu. Nobraucot turp, mūs visus tūliņ iedalīja darbā; mani — pie gaisa dzelzceļu būvēm „Uralpodkondor’ā“.

10. septembrī 1920. g. kopā ar savu sievu, kuŗa ir latviete no Kurzemes, dzim. Auguste Krauklis (salaulājos Jekaterinburgā), pārbraucām ar pirmo ešalonu no Jekaterinburgas Latvijā. Sākumā strādāju tēva mājās pie izpostītās saimniecības atjaunošanas, bet drīz vien, līdzekļu trūkuma dēļ, pārnācu darbā uz Rīgu — Zemes vērtēšanas daļā. Rīgā atkal varēju nodoties jau agrāk sāktām studijām. Augstskolā iestājos 1922. gadā, kur, par nožēlošanu, izrādījās, ka jāsāk viss no gala.

S. dēli — Visvalds un Gunars.

175. Pēters Ķeviets.

174. Viktors Liniņš.

176. Hugo Dzelzīts.

177. Mārtiņš Sloka.

178. Jānis Ambainis.

179. Jānis Vagulāns.

182. Edgars Eglīts.

178. Jānis Ambainis.

R. P. I. lauks. n. 1911—1919. Agronomš.
V! K! 15. X. 1911. Sp! K! 3. XII. 1912.
1918. II. arķ.

R.: Cilvēka dzīves pamata mērķi.

„Esmu dzimis 1. augustā 1890. g., Vietalvas-Odzienas Jaunā muižā, kur mans tēvs bija par kalēju. Tur es pavadīju savas bērnības dienas un sāku apmeklēt Vietalvas-Odzienas pagasta skolu, būdams 8 gadus vecs. Pagasta skolu apmeklēju divas ziemas un biju labāko skolnieku skaitā. Kad vecāki pārgāja dzīvot uz Vietalvas Kroģlejām, es apmeklēju Vietalvas divklasīgo ministrijas skolu. Mācījos labi. Lasīju arī sentimentālus lubu romānus, kas mani attīstīja sentimentālītāti, tā ka man vēlāk arvien gadījās iemīlēties skuķēs, lai gan es biju ļoti bailīgs un nemaz ar skuķēm nesagājos. Ministrijas skolu pabeidzu kā visjaunākais un vislabākais skolnieks. Visos priekšmetos, izņemot glītrakstišanā un dziedāšanā, dabūju pieci.

Šai laikā vecāki bija nopirkuši Kalsnavas Muceņnieku mājas, kur man arī bija jādzīvo, piepalīdzot saimniecībā. Tā kā ļoti gribēju vēl iet skolā, tad ar lielām pūlēm man izdevās pierunāt vecākus mani tālāk izglītot, ko labprāt viņi nevēlējās aiz darba spēka trūkuma saimniecībā. 16 gadus vecs iestājos Jēkabpiestā tirdzniecības skolā, kuru nobeidzu trijos gados kā viens no labākajiem skolniekiem. Pateicoties šīs skolas inspektoram L. Bērziņam un vēl daži skolotājiem — centīgiem latviešiem, manī radās dziņa pēc tālākas izglītības. Visu vasaru gatavojies, rudenī liku pie komisijas eksāmenu par 6 reālskolas klasēm, bet izkritu cauri. Tūlīņ, gandrīz vecākiem nezinot, braucu uz Belostoku, kur atradu sa-

vus bijušos biedrus. Noliku eksāmenu uz komercskolas VII. klasi un, dabūjis vecāku piekrišanu, gada laikā nobeidzu šo skolu. Par studēšanu nebija ko domāt, bija jāmeklē nodarbošanās. Palaimējās man dabūt kādu labu mājskolotāja vietu Cēsīs, kur sabiju par skolotāju vienu gadu. Kad mani skolnieki iestājās ģimnazijā, paliku atkal bez vietas. Mani bij. skolas biedri jau studēja, gribējās arī man iestāties augstskolā, tanī laikā līdzekļi man bija, tāpēc 1911. g. nolēmu iestāties Rīgas Politehn. Institutā, lauksaimniecības nodaļā.

1911. g. pavasarī bija man izdevība būt Talavijas izrikojumā Cēsīs, kur biju tā sajūsmināts, ka apņēmos iestāties korporācijā, ja kādreiz studēšu. 15. oktobrī 1911. g. mani uzņēma Talavijas Vispārējā Konventā.

Augstskolu nobeidzu 1919. g. jūnijā ar I. šķiras mācīta agronoma gradu.“

Pēc nacionālās armijas ienākšanas Rīgā J. Ambainis 1919. g. maijā iestājās brīvprātīgi, kā kareivis, formējamā Pirmā Latv. artilērijas baterijā. Tā paša gada rudenī A. pāriet uz Kara saimniecības pārvaldi, bet 1920. g. pavasarī — Zemkopības ministrijas dienestā. 1920. g. rudenī viņu pārceļ uz Vestienu Cēsu apriņķī organizēt lauksaimniecības ziemas skolu, par kuŗas pārzini tas bija līdz 1922. g. rudenim, kad kā skolotājs pāriet uz Priekuļu lauksaimniecības vidusskolu, kur darbojas arī tagad.

Ambainis, būdams Vestienā, ņem dzīvu dalību vietējās biedrībās. Viņš sarakstījis mācības grāmatu zemākām lauksaimniecības skolām „Lauksaimniecības organizācijas mācība“. A. darbojās arī kā līdzstrādnieks „Latvijas Lauksaimniekā“.

179. Jānis Vagulans.

R. P. I. lauks. n. 1911—1916. Agronomš.
V! K! 15. X. 1911. Sp! K! III. 1914.
1914. II. rvd.

R.: Krievijas kultūras vajadzības.

„Esmu zemkopja dēls, dzimis 4. janvārī 1893. g., Zemgalē, Jēkabpils apriņķī, Dignājas pagastā, Girkānu rentes mājās, kuŗas atrodas apdzīvotā vietā un liela ceļa malā. Pēc rentes līguma notecēšanas, kad biju četri gadus vecs, nācās mainīt dzīves vietu, pārcelties pāri Daugavai uz Jersikas pusmuižu, bet vēlāk, pārdodot visu iedzīvi, tēvs iepirka savas dzimtas mājas, Vagulanus, kur mani senči jau kopš kļaušu

laikiem dzīvojuši. Jaunajā vietā iebraucām ar patpinātu zirgu. Viss bija jāgādā. Sava darba spēka neviens netaupīja, jo uz šo darbu netrūka arī mīlestības, un tāpēc strādāt tēva mājās bija viegli. Darbs palīdzēja vēlāk kļūt pie līdzekļiem izglītošanai.

Septiņus gadus vecs sāku apmeklēt Bērzgales pagasta skolu. Pirmā skolas gadā slimoju ar bakām, kuŗas bija samērā grūti pārciest. Pēc slimības kādu laiku mācījos pie kaimiņos dzīvojošā mājskolotāja. Pamatskolu nobeidzu 1904. gadā. Tanī pašā gadā iestājos Luda Bērziņa atvērtajā Jēkabpils tirdzniecības skolā, kuŗu nobeidzu 1910. gadā. Gatavojies

visu vasaru, rudenī kopā ar vairākiem latviešiem nobraucu uz Belostoku, kur izturēju eksāmenu vietējā komercskolā uz septīto klasi. Pavasarī pabeidzu komercskolu un rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā un reizē arī Tālajā. Institūtu nobeidzu 1915. gadā.“

Bēglu gaitas noveda Vagulanu tālajos austrumos, — Niņolšk-Ussurijskas lauksaimniecības skolā, ar ko arī iesākas viņa skolotāja darbība. Kara laika sarežģījumi nelāva skolotāja darbu turpināt, un 1916. gada janvārī tas pārbrauca atpakaļ uz Eiropu. Maskavā gadījums noveda V. Zemkopības ministrijas sarīkotos saldētavu vadītāju kursus, pēc kam Vagulāns pārzināja valsts jaunceltās saldētavas Soro-

činskā, Balašovā un vēlāk Daugavpilī. Sākot ar Daugavpils ieņemšanu no vāciešiem 1918. gadā, Vagulāns darbojās gan kā skolotājs, gan kā priekšnieks vairākās Daugavpils vidus un pamatskolās. Ar Daugavpils atbrīvošanu 1920. g. radās iespēja plašākai sabiedriskai darbībai latviešu apvienošanā un kultūras pacelšanā. 1921. gadā, pateicoties V. rosībai, izdevās noorganizēt Valsts latviešu vidusskolu un gadu vēlāk — Pilsētas latviešu pamatskolu un Kaņavīru vakara kursus. Šīs iestādes Vagulāns vadīja līdz 1925. gadam. Pēc mūsu valsts atbrīvošanas Vagulāns darbojies pirmā Daugavpils pilsētas domē un vairākus gadus Pilsētas skolu nodaļā kā skolotāju pārstāvis. Sākot ar 1925. g., Vagulāns strādā Latvijas lauksaimniecības vidusskolā.

180. Oskars Gaigals.*

R. P. I. lauks. n. 1911.

V! K! 24. X. 1911.

Oskars Gaigals dz. 9. jūlijā 1890. g., Cēsaines pagastā, Cēsu apriņķī. Beidzis Belostokas komercskolu.

181. Alfrēds Skadats.*

R. P. I. lauks. n. 1911.

V! K! 27. X. 1911.

Alfrēds Skadats dzimis 5. janvārī 1890. gadā, Rīgā. Beidzis Mironova komercskolu.

182. Edgars Eglītis.

R. P. I. lauks. n. 1909—Agronomi.

V! K! 31. X. 1911. Sp! K! 28. II. 1921.

R.: Kurš uzskats pārdzīvo dabu un ir pareizs?

Dzimis 1890. g. 14. jūlijā, Startu pag., Cēsu apr. Pirmizglītību baudījis vecāku mājās no mājskolotāja, pēc tam iestājies Rīgas biržas komercskolā un tās kursu beidzis 1909. g. Tai pašā gadā iestājies Rīgas Politehniskā Institūtā, kur studē lauksaimniecību. Ārpus studijām kopā ar savu brāli Maksī apsaimnieko no valsts rentētu Startu muižu Cēsu apriņķī.

Latvijas atbrīvošanas laikā kalpo Studentu rotā un Kalpaka bataljonā, no kuŗa vēlāk dibināts 3. Jelgavas kājnieku pulks. Šai pulkā E. kalpo kā kasieris. Pēc tam to pārceļ uz Artilērijas pārvaldi, kur viņš darbojas saimniecības daļā. 1922. g. demobilizējas un atjauno saimniecību Startu muižā. Kad šo muižu sadala jaunsaimniecībās, E. pārnāk saimniekot mātes mājās Mazsusteros, Sēļu pagastā, līdz beidzot viņu ieceļ par Priekuļu selekcijas stacijas vadītāju, kur tas darbojas vēl tagad.

183. Jānis Putniņš.

R. P. I. lauks. n. 1910—1916. Agronomi.

V! K! 31. X. 1911. Sp! K! XII. 1912.

1916. I. T! I! T!; bibl. 1916. II. T! I! T!; bibl.; rvd.

„Esmu dzimis 18. maijā 1890. g., Valkas apriņķī, Evesles pagastā Lezdas mājās. Pirmo skolas izglītību baudīju vietējā pagasta skolā, tad vietējā draudzes skolā. Vidusskolu, Millera reālskolu, beidzu Rīgā 1910. g. un tad pat rudenī iestājos Rīgas Poli-

techniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā, kuŗu beidzu 1916. g. rudenī ar pirmās šķiras mācīta agronoma gradu.“

No 1919. g. jūnija līdz 1922. g. 15. augustam Putniņš strādā pie zemes ierīcības darbiem Valmierā, Liepājā un Cēsīs. Tagad nodarbojas ar lauksaimniecību savās dzimts mājās.

184. Maksis Eglits.

183. Jānis Putniņš.

186. Jūlijs Šteinbergs.

187. Augusts Broks.

188. Adolfs Strautmans.

190. Jānis Izaks.

189. Kārlis Lācis.

184. Maksis Eglīts.

R. P. I. lauks. n. 1910—1918. Agronoms.
V! K! 31. X. 1911. Sp! K! 17. II. 1914.

1916. I. rvd. 1916. II. rvd. 1917. I. rvd.

R.: Apraksts par tautskolu attīstīšanos Vidzemē.

„Esmu dzimis 1892. g. 13. (1.) aprīlī, kroņa Startu muižā, Cēsu apriņķī. Pirmizglītību baudīju mājās. 1901. g. rudenī iestājos Rīgas biržas komercskolā un 1910. g. beidzu tās pilnu kursu. Tā paša gada rudenī arī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā.

No 1910.—1912. g. pavasarim ar dažiem pārtraukumiem strādāju Startu muižas saimniecībā kā administrācijas darbinieks. No 1912.—1914. g. ieņēmu Rīgas lauksaimniecības centrālbiedrībā ceļojoša izmēģinājumu lauku instruktora vietu un 1914. g. vasarā pārgāju Baltijas bio-entomoloģijas stacijas darbā, izpildot praktikanta pienākumus.

Pasaules karā iesākoties, 1914. g. rudenī mani iesauca kara dienestā, no kuŗa, pēc dažām nedēļām, kā studentu, gan atkal atsavināja. Kara laikā turpināju strādāt Rīgas lauksaimniecības centrālbiedrībā un pārzināju no krievu valdības Ziemeļvidzemei piegādājamās pārtikas un sēklas labības krājumus Cēsīs.

Centrālbiedrības apgādības operācijām likvidējoties, strādāju kā darbvedis Cēsu rajona pārtikas valdē. Principiālu nesaskaņu dēļ drīzumā no minētā darba atteicos un aizbraucu uz Maskavu beigt iesāktās studijas. 1918. g. maijā Maskavā beidzu Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļu un tā paša gada jūnijā atgriezos dzimtenē. Līdz Latvijas valsts proklamēšanai uzturējos kroņa Startu muižā.“

Isi pēc Latvijas valsts proklamēšanas Eglīts iestājas Apgādības ministrijas dienestā, veicot pēdējās uzdevumā vācu okupācijas varas Kurzemes provinciālpārvaldes apgādības daļas likvidācijas darbus Jelgavā. Pēc minētās iestādes likvidēšanas atgriežas Rīgā un uz īsu laiku uzņemas Apgādības ministrijas administratīvās nodaļas vadību.

1918. g. 20. decembrī Eglīts iestājas Atsevišķā studentu rotā, bet tad uz Apsardzības ministrijas rīkojumu to uz laiku piekomandē Apgādības ministrijai. Lielinieku karaspēkam Rīgā ienākot, viņš nobrauc uz Liepāju, kur iestājas atpakaļ Atsevišķā rotā. Atrodoties Kalpaka bataljonā, piedalās arī Kurzemes atbrīvošanas cīņās. Pēc Rīgas ieņemšanas pāriet Baloža brigādes intendantūrā, kuŗa vēlāk pārveidojās par Armijas saimniecības pārvaldi. Šeit Eglīts līdz 1920. g. 15. septembrim vada pārtikas un elpes nodaļu.

Uz Lauksaimniecības departamenta pieprasījumu 1920. g. 15. septembrī Eglīti atvaļina no kara dienesta un nosūta minētā departamenta rīcībā. Dibinoties lauksaimniecības ziemas skolām, Eglīts uzņemas šāda tipa skolas vadību Valmierā. 1921. g. 1. maijā viņš šo vietu atstāj un pāriet akc. sab. „Daugava“ darbā.

1922. g. pavasarī Eglīts uzņemas Latvijas lauksaimniecības centrālbiedrības bio-entomoloģijas un fitopatoloģiskās stacijas, tagad pastāvošā Augu aizsardzības institūta, vadību. Ar tā paša gada 1. jūliju strādā arī kā fitopatoloģijas asistents Latvijas Universitātes lauksaimniecības fakultātē. Abas pēdējās vietas Eglīts ieņem līdz šim laikam.

1924. g. M. E. precējies ar Hertu Miller.

185. Kārlis Dreimans.*

R. P. I. kom. n. 1910.

V! K! 6. X. 1912.

Kārlis Dreimans dzimis 7. novembrī 1886. gadā, Vidzemē. Beidzis komercskolu Nižņij-Novgorodā.

186. Alfrēds Jūlijs Šteinbergs.

R. P. I. lauks. n. 1911—1916.

V! K! 16. IV. 1912. Sp! K! 3. XII. 1912.

1913. I. majord., T! I! T! kand. 1914. I. rvd.

R.: Kāds vārds par strādnieku kooperāciju.

„Esmu dzimis 1889. g. 21. decembrī, Jaunjelgavas apr., Sērenes pagasta Kuķuļu mājās, kur manī vecāki bija par saimniekiem. Savas agrās bērnības

dienas pavadīju mājās, pie vecākiem; te arī sāku „ābecītē lauzīties“. Kā dažam labam citam, arī man šis darbs nebij sevišķi patīkams, un tāpēc pie pazīstamās grāmatas ar lielo sarkano gaili ķeros tik ar grūtu sirdi. Vēl grūtāk gāja vēlāk ar krievu valodu, jo arī pati māte, kuŗa mūs ar brāļiem šai gudrībā mācīja, nebij viņā visai stipra. Atceros, ka mums

no sākuma bij liela gudrošana par to, kā izlasāms „b“ un „b“ vārda galā, jo mums likās, ka, ja jau viņš tur ir, tad kautkā tas arī ir jāizlasa.

Kādas 3 vasaras man bij jāgana zosis un līdz ar to jāpanes nepatīkamais titulējums — „zosu ķēniņš“. Protams, ka man, mazam vīram, bij diezgan bēdu ar šiem putniem; sevišķi tādās reizēs, kad tie itkā sarunājušies sadalījās divās partijās un tad sāka uzbrukumumu auzu laukam: kā tu vienu baru izden, tā otrs iekšā.

Savu skolas dzīvi iesāku ar Sērenes pagasta skolu, kurā mācījos gandrīz piecus gadus. Arī te gāja diezgan pasmagi, pa reizei nācās arī „kaktā pastāvēt“. Pagasta skolu beidzis, 1904. gadā iestājos Jēkabmiesta jaunatvērtajā tirdzniecības skolā, kur sa-

biju 4 gadus, t. i. līdz 1908. g. Nākošā gadā nobraucu uz Liepāju un tur iestājos Činkas kundzes komercskolā, kur arī nobeidzu 1911. gadā ar komercijas kandidāta gradu.

Tā paša 1911. g. rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā.

Pasaules kara laikā (pēc A. Strautmaņa atmiņām) St. atradies krievu armijā kā virsnieks. 1918. g. demobilizējies Odesā. Pēc tam kā kara ierēdnis ieņēmis artilērijas noliktavu pārziņa vietu. Dažādām valdībām mainoties, un beidzot 1920. g., lieliniekiem ienākot Odesā, tas kritis viņu varai par upuri un pēc ziņojuma oficiālās „известия“ nošauts kā „spiegs un baltgvardijas dumpja organizācijas dalībnieks“.

187. Augusts Broks.

R. P. I. kom. n. 1909—1913.

V! K! 16. IV. 1912. Sp! K! 3. XII. 1912.

1913. I. grāmatved.

R.: Iss apcerējums par Morisa Meterlinka galvenām drāmām.

„Esmu dzimis 1889. g. 5. septembrī, Rīgā, kā trūcīgu vecāku dēls. Desmit gadu vecumā iestājos Gregora Filozes sagatavošanas skolā, pēc tam, kad tēvs mani jau bij iemācījis rakstīt un lasīt. Tur sabiju nepilnu gadu, jo skolas nauda bij liela (40 rbļ. gadā), bet mūs tai laikā pārsteidza ugunsgrēks, kurā sadega gandrīz viss, kas bija. Pēc gadu ilga pārtraukuma iestājos pilsētas elemntārskolā, kur kā pirmais skolnieks beidzu otro un trešo klasi. Pēc tam pārgāju uz Rīgas pilsētas tirdzniecības skolu, kurās pilnu kursu beidzu 1907. gadā, pats visu laiku pelnīdamies ar avižu pārdošanu.

Gribēdams tālāku tikt, 1907. g. rudenī iestājos R. Mūrmaņa privāt-komercskolā, sestā klasē, un pa-

beidzu 1909. gadā tās pilnu kursu kā pirmais skolnieks. Tā kā šī skola bija bez tiesībām, tad, lai varētu iekļūt augstskolā, vajadzēja vēl turēt kā eksterņam komisijas eksāmenus. Tos arī laimīgi izturēju pie pilsētas reālskolas. 1908. g. iestājos Rīgas Politehniskā Institūta tirdzniecības nodaļā, lai gan pašam pēc šīs nozares nebija ne mazākās vēlēšanās, bet dzīve pati bij mani uz šī komersanta ceļa izbīdījusi.

Jau no komercskolas sola nodarbojos ar stundu pasniegšanu, papriekšu vājākiem klases biedriem, vēlāk — Mūrmaņa komerckursos kā skolotājs. 1911. gadā noliku eksāmenu pie Tirdzniecības un rūpniecības ministrijas mācības nodaļas kā grāmatvedības un korespondences skolotājs visu šķiru komercskolās, un kā tāds arī nodarbojos vairākos vietējos komerckursos.“

Broks miris 1913. g. 8. decembrī.

188. Adolfs Strautmans.

R. P. I. inž. n. 1911—1915.

V! K! 23. IV. 1912. Sp! K! 18. III. 1913.

1913. II. majord.; T! I! T! 1914. I. old.; T! I! T! 1914.

II. seniors (att.).

R.: 1. Par krievu žurnāliem.

2. Liel-Ezerē.

„Esmu dzimis 1883. g. 8. jūlijā, Kurzemē, Tukuma apriņķa Sņikeres pagasta Ķirtumu mājās, kur mans tēvs bija šo māju īpašnieks. Elementāro izglītību ieguvu turpat kaimiņos, pie vietējās baznīcas ērģelnieka un ķestera, kurš bij arī skolotājs un uzturēja mazu privātu skolu. Šai skolā pavadīju veselus

7 gadus, gaidīdams, kamēr kļūšu 16 gadus vecs, lai tad mani varētu sūtīt uz skolotāju semināru, kur turpmāko izglītību sasniegt bij vislētāk, ja laimētos dabūt „kroņa“ stipendiju. Un tā kā man visus 7 gadus elementārskolā nebija ko darīt, tad man lika mācīties gan vācu, franču, pat latīņu valodu, gan spēlēt ērģeles.

Seminārā es tiešām visus trīs tur pavadītos gadus saņēmu cerēto kroņa stipendiju un 1902. g., beidzis semināru, iesāku savas skolotāja gaitas. Pirmā un arī pēdējā vieta man bij Kurzemē, Lielēzeres pagasta

P. Zolts.

K. Lejiņš.

A. Pilsētnieks.

V. Oglevics.

K. Smilga.
t/l old. P. Mituls.

A. Strautmans.
J. Resnais.

R. Baumans

Pampāļu divklasīgā ministrijas skolā, kur man nācās darboties kā tā saucamam „otram skolotājam“. Man bij uzticēta dabas zinību un galvenā kārtā „lielo rēķinumu“ (aritmētikas) pasniegšana vecākajās nodaļās. Skolotājs es biju vājš: puikas maz ko mācījās, un es nepratu viņus izmācīt. Tāpēc, lai nenodarītu lielu postu, es pie laika metu skolotāja amatu pie malas. Tas bij pēc septiņiem nokalpotiem gadiem. Agrāk to nedariju tāpēc, lai caur to nekaitētu pats sev: kā bijušam kroņa stipendiātam, man bij jānokalpo par skolotāju 3 vai 4 gadi, vai arī jāatmaksā stipendija. Pa šo laiku, nokārtojot attiecības pret kara klausību, mani ieskaitīja armijas rezervē, atstājot skolotāja vietā atkal uz 3 vai 4 gadiem. Ja nu man ienāktu prātā atstāt skolotāja vietu, tad būtu jāiet zaldātos.

1910. gadā atstāju skolu un veselu gadu gatavojos uz abituriju. 1911. g. pavasarī noliku gala eksāmenu Jelgavas ģimnazijā un tā paša gada rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta inženierzinību nodaļā. Talavijā iestājos 1912. gadā pret pavasari, t. i. pirmajā studiju gadā. Vasaras brīvlaikus, jau no pirmā studiju gada sākot, pavadīju praksē, pie būvju vai mērniecības darbiem. Ar vasarā nopelnīto naudu pārtiku ziemu un tādā kārtā mierīgi nodzīvoju līdz 1914. gadam.

Kara sākums mani pārsteidza vasaras praksē Kostromas guberņā; kā armijas rezervistu mani pirmajās dienās ievietoja kazarmās, kur pavadīju pāris mēnešu. Pa to laiku bij iznācis rīkojums studentus — vienkāršus kareivjus atsvabināt, un es tiku brīvs. Rīgā pārbraucu novembra mēnesī. 1915. gada vasarā iestājāties (lai tas man ilgi paliktu atmiņā!) kopā ar miļo filistri Blau'u Jāni tai laikā tikko nodibinātās ceļu būvju darbu organizācijās par desmitniekiem. Blaus vēlāk bij stipri augstu kāpis, bet es 1918. g., kad laiks bij karu beigt, skaitījos tik vēl par tehniķi pie tiem pašiem ceļu būvētājiem. Pa to laiku, no 1915.—1918. g. izbraukāju pa daudz ceļiem, iesākot no Dobeles un Jelgavas. Kad mūs tur frontes tuvuma dēļ vairs nelaida, — pārbraucām uz Bausku, Jaunjelgavu un beidzot uz Latgali. Tur nosēdējām tik ilgi, kamēr pašiem apņika, un tad pārcēlāmies uz Vidzemi. No turienes, kara apstākļu mudināti, braucām uz Rumanijas fronti un iesākām būvēt 150 km. garu šosejas gabalu Odesas vasarnicu rajonā. Tur paspējām nostrādāt tikai 1 gadu, bet šinī īsā laikā iesākto darbu nenobeidzām, jo, karām piepēži izbeidzoties, pārtraucās arī kara būves.

Pāreju no kara stāvokļa uz mierlaiku dzīvi pārlaidu Odesā. Tur arī sagaidīju pirmo okupantu daļu

ierodamies. Vieglprātīgi palaidu garām pirmos izdevīgos brīžus atpakaļbraukšanai uz dzimteni, tāpēc arī nevarēju izklūt no Odesas veselus četrus turpmākos gadus.

Tie bij piedzīvojumiem un pārdzīvojumiem bagāti gadi. Daudzās valdības maiņas ar neiztrūkstošiem nepatikamiem starpgadījumiem tādās reizēs; tad zemnieku sacelšanās, kurās man bij jāmaisās pa vidu pilnīgā frontes līnijā, ar ierakumiem un lieltgabaliem abās ienaidnieku pusēs, ar slapstišanos pa kukurūzas laukiem, kādu mēnesi ilgi; tad izdevība noskatīties, kā, pie zirga segliem, ar vienu roku piesietu cilvēku no otra jātnieka ar pātagu pamudinātu, dzen pa ielu līdz viņam nospraustam mērķim u. t. t., un t. t.

1919. g. pēdējo reizi redzēju fil. Epiņu. 1921. g. mocekļa nāvē mira Odesā Alfr. Šteinbergs.

Un, tomēr, visstiprākie pārdzīvojumi bij uztaupījušies šā svešniecības laika beigās: bažas par maizi.

Kas attiecas uz manu nodarbošanos tai laikā, tad man bij apnicis būt par „specu“, un es biju spiests meklēt citu nodarbošanos, lai nebūtu jāmirst badā. Starp visādiem mēģinājumiem izvēlēties visienesīgāko peļņas avotu, man bij laimējies uzdurties uz galdniecību, kurai es uzticīgi nokalpoju lielo pusi no minētiem 4 gadiem. „Bada laikā velns mušas ēdot,“ mēdz teikt, un pēckara laikā, kad nebij tabakas kastītes dabonamas, lielu piekrišanu atrada manas no koka izgrieztās tabakas kārbīņas. Par viņām man maksāja — pa lielākai daļai gan tikai solīja maksāt — 10 mārciņas kviešu miltu vai 20 mārc. kviešu graudu. Starp maniem klientiem bij arī daudz tādu kungu, kuri, pasūtījumu nododami, atgādināja, kas viņi esot, un lai, uzstādot cenu par savu darbu, es nepiemirstot, ka viņi man arī kādreiz varot būt derīgi. Arī viņi man solīja maksāt.

1921. gadā man bij izdevība redzēt, kā īsti izskatās tur, kur pieteicas bads: pavasarī uzartie un apsētie lauki palika melni visu vasaru, pat nezāles nedrīkstēja parādīties virs melnās zemes. Pēdējā ziema, 1921./22. gadā, bij visbargākā. Bet pēc šīs bargās ziemas tāpēc tad nāca arī īsts pavasaris: ieradās Latvijas pārstāvis, un ar pirmajiem gāju putniem arī mūsu ešalons, pāri par 500 cilvēku, devās ceļā uz ziemeļiem. Nobraukuši ceļa gabalu no Odesas līdz šejieni piecās garās nedēļās, Rīgā ieradāmies Lieldienu nedēļā. Visi skatu logi pilni zaķu un olu — un es tikai pēdējās trīs dienas līdz robežai nebiju maizes ēdis. Iedomājos, ka esmu nonācis sapņu pasaulē. Bet mani miļie draugi un paziņas, kurus pirmā dienā jau satiku un kuri jau ilgāk tos za-

kus bij novērojuši, nemaz neatgādināja man sapņu prinčus, un (lai viņi neņem man to [launā]) izlikās man drusku jocīgi. Viņi visi, itkā noraizējušies par mani, jautā ar bailēm, ko gan es domājot iesākt, jo šeit, Latvijā, varot dzīvot tikai tas, kas strādā, un es pie tam vēl domājot studēt. Kaut gan derīgs, bet pilnīgi prozaisks aizrādījums! Un es iedomājies biju tikai zaķus ēst! Nekas neatlika, kā sākt strādāt. Nedēļu pēc Liendienām strādāju jau pie tagadējā arsenāla pārbūves.

1922. g. rudenī iestājos Augstskolā, lai turpinātu pārtrauktās studijas. Bet tā kā tai pirmajā gadā dzimtenē bez minētiem zaķiem es atradu vēl daudz ko apbrīnot, tad studijām visai daudz laika neatlika,

un man nācās pārdzīvot atkal jaunu pārsteigumu: nākošā mācības gada sākumā man pilnīgi vaļsirdīgi atgādināja par minimumu. Ari studēt, izrādās, varēja tikai, ja strādā. Es pamazām sāku aklimatizēties.

1923. gada vasarā pārgāju uz Jūrniecības departamenta tehnisko daļu kā inženiera vietas izpildītājs un pa vakariem turpinu nodarboties Augstskolā.

1920. gada rudenī saulājos ar savu tagadējo sievu Katrini, dzim. Šerle, luterticīgu, pēc tautības vācieti, ar vidusskolas izglītību. Tagad manā ģimenē ir arī trešā persona, 2½ gadus veca meita Ingrida."

189. Kārlis Lācis.

R. P. I. inž. n. 1912—1915., 1916—1918.
V! K! 3. IX. 1912. Sp! K! 14. V. 1917.
1917. II. majord.

„Esmu dzimis 1890. g. 11. jūlijā, Cēsu apr. Lubānas Baložos, kā pusgraundnieka dēls. Skolas gaitas uzsāku 1901. g. Vispirms iestājos vietējā Rubsalas pagasta skolā, no kurienes pārgāju uz vietējo divklasīgo ministrijas skolu. No šīs skolas nemieru dēļ 1905. g. izstājos un mācījos mājās. 1907. g. mani arestēja un nodeva Rēveles lauku kara tiesai, kas mani attaisnoja. 1909. g. iestājos Mūrmaņa komercskolā, Rīgā; tur sabiju tikai pusgadu, pēc kam pārgāju uz Daugavpils komercskolu, kurās kursu pēc 2½ gadiem beidzu. Tad iestājos Rīgas Politehniskā Institūta ķīmijas nodaļā, bet jau pēc 2 mēnešiem pārgāju uz inženieru nodaļu. Līdz ar iestāšanos Politehniskā iestājos arī Talavijā. Blakus studijām nodarbojos ar mērniecības un meliorācijas darbiem. Kara laikā 1915. g. biju Krievijas zemkopības mini-

strijas galvenais pilnvarnieks valsts lopu evakuācijas lietās no piefrontes joslas. 1916. g. 1. janvārī iestājos Kijevas kara skolā, bet to nenobeidzu, jo saslimu un mani no kara dienesta pavisam atsvabināja. Tad nodarbojos atkal kā mērniece Mogilevas guberņā. Iestājos arī Rīgas Politehniskā Institūtā Maskavā, kur studēju līdz 1918. gadam."

1918. gadā L. atveŗ Tirdzniecības skolu Bolvos. Bet jau nākošā gadā, pateicoties lielnieku varai, L. skola jāatstāj. Viņš kopā ar pulkv. Vindedzi nodibina Latgales partizānu pulku, kurā kalpo kā saimniecības nodaļas priekšnieks. 1920. gadā demobilizējas un turpina darboties savā skolā Bolvos. Taču arī skolas darbu tas drīz atstāj un nododas plašākai sabiedriskai darbībai. Viņu ievēl vairākās Ludzas apriņķa pašvaldības iestādēs, kur tas darbojas kā valdes loceklis. 1925. gadā viņš atsakās no dažiem pašvaldības amatiem un pāriet uz advokātūru, kurās praksē vēl tagad darbojas kā privātdavokāts.

190. Jānis Īzaks.

R. P. I. mēch. n. 1911—1914.
V! K! 10. IX. 1912. Sp! K! 29. IV. 1913.
1913. rvd.

R.: Kāds vārds par sievieti Ibsena darbos.

„Esmu dzimis 1892. g. 5./17. jūnijā, Podberžu pagastā, Kauņas gub. Mūsas krastos. 1898. g. mani vecāki atbrauca uz Rīgu, lai vieglāki varētu sniegt saviem bērniem izglītību. 1900. g. septembra mēneša pirmajās dienās ar drebošu sirdi pirmo reiz pārkāpu skolas sliegsni. Divus un pus gadus nostaigāju divklasīgā sagatavošanas skolā pie Rīgas krievu garīgā

semināra. Vecāki, vēlēdamies dot man garīdznieka izglītību, kā arī tamdēļ, ka šī esot „krievu skola“, pa daļai arī tamdēļ, ka tā bija bezmaksas skola — bija izvēlējušies šo skolu manai pirmai izglītībai. Lai gan tēvs mans materiālā ziņā nebija pārticis, toties viņa vēlēšanās sniegt saviem bērniem izglītību, labāku nekā pats bija baudījis, atsvēra viņa nepietiekošo mantas stāvokli, un tas izveda savu gribu dzīvē.

1903. g. iestājos Rīgas Nikolaja I. ģimnazijā, pirmā klasē. 1911. g. pabeidzis ģimnaziju, gribēju iestāties Maskavas Universitātē, filoloģiskā fakultātē, bet at-

radis šo domu par neizvedamu, iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, mehāniskā nodaļā un sava otrā studijas gada sākumā iestājos Talavijā.“

Kāds no Īzaka kommitoņiem, starp citu, tēlo viņu sekoši:

„Īzaks pēc sava auguma bija viens no mazākiem Talavijas kommitoņiem, bet, neskatoties uz to, karā sākoties, viņa sapnis bija kļūt par gvardijas vai vismaz par kavalerijas virsnieku. Savu iedomu ar apbrīnojamu enerģiju un izturību viņš lēniem soļiem, bet noteikti izveda vienmēr līdz galam, nekad neapstādamies pusceļā.

Atceros, kā šodien, kad Talavijas saime sapulcējās Rīgā 1915. g. pavasarī, lai noturētu pēdējo Konventu pirms šķiršanās no dzimtenes un lemtu par Talavijas turpmāko likteni. Tur bija klāt arī Īzaks. Konvents vilkās garumā, visu klātesošo garastāvoklis bija nospiests, un to vēl vairāk bojāja pastāvīgā lielgabalu donoņa Rīgas tuvumā. Viskritiskākā brīdī Īzaks pieceļas, ne jokodams, bet nopietni liek visiem priekšā iestāties kavalerijā un aizstāvēt sirmo Rīgu. Saprotams, daudzi to uzņēma par joku, kas pamazi-

nāja nospiesto gara stāvokli. Saulei lecot, beidzās arī Konvents, un no tā brīža vairs neesmu redzējis Īzaku.

1915. g. rudenī, kad Pļaviņās pie Daugavas kreisā krasta stāvēja nepārredzami Kurzemes bēgļu bari, gaidīdami savu rindu pāri tikšanai, tur bija arī kommitonis Šlosbergs ar saviem ganāmiem pulkiem. Tas bijis sagaidījis jau savu rindū, kad paziņots, ka pārļaišana pārtraukta, jo iešot karaspēks. Un tiešām, drīz parādījās karaspēka daļas. Kavalerijas priekšgalā jājis uz liela, balta zirga kāds maza auguma virsnieks. Tiltā galā tas apstājies, veikli nolēcis no zirga, piegājis pie Šlosberga un to noskūpstījis. Tas bijis Īzaks. Dabūjis zināt Šlosberga bēdas, nekavējotī apturējis pienākušās karaspēka daļas, pārlaidis pār tiltu Šlosberga ganāmos pulkus un otrā krastā vēl reiz noskūpstījis savu kommitoni, aizjājis nezināmā tālē. Savu viņš panāca — kļuva kavalerijas virsnieks, aizstāvēja arī savu dzimteni — Latviju, bet Talavijai viņa trūkst pie tālākās dzīves veidošanas.“

Turpmāku ziņu par J. I. trūkst, un tas uzskatāms kā bez vēsts pazudis.

191. Arveds Lode.*

R. P. I. mēch. n. 1911—1916. Inženieris-technologs.
VI K! 10. IX. 1912.

Arveds Lode dzimis 1892. g. 16. maijā, Vidzemē; beidzis Rīgas pilsētas reālskolu.

192. Hermans Lufers.

R. P. I. kom. n. 1912—1919. Tirdzniecības zinību kandidāts. L. U. ties. zin. n. 1919—

VI K! 7. IX. 1912. Sp! K! 29. IV. 1913.

1913. II. bibl. 1914. I. grāmatv. 1914. II. grāmatv. T! I! T!; 1915. I. grāmatv.; T! I! T! kand. 1917. I. grāmatv.; T! I! T! kand. 1917. II. rvd. 1918. II. rvd.

R.: 1. Sabiedrības attīstīšanās un viņas nozīme sirmā senatnē.
2. Iss pārskats par stenografiju.

„Esmu dzimis 19. novembrī 1891. gadā, Līgatnes fabrikā, kā mazturīgu vecāku bērns. Pēc 6 gadiem vecāki pārcēlās ar dzīvi uz Billes fabriku netāli no Cēsīm. Kad man pagāja 8 gadi, tad sāku apmeklēt Āraišu draudzes skolu, kurā par I. skolotāju bija Pelēks. Tikko ka biju pabeidzis draudzes skolu, vecāki pārgāja uz dzīvi Cēsīs, kur uzņēma koloniālpreču veikalu. Es iestājos Cēsu pilsētas skolā un pēc 3 gadiem, t. i. 1907. gadā, beidzu tās pilnu kursu. Tā kā dzīves apstākļi nebija spožie, tad par izglītības turpināšanu nevarēju toreiz nemaz domāt, kādēļ ap-

ņemos iemācīties stenografiju, lai vēlāki ar tās palīdzību varētu pelnīt dienišķo maizi. Tani nolūkā es braucu uz Pēterpili, iestājos Životovska stenografijas kursos un beidzu tos 20. martā 1908. gadā. Pēterpili man bija izdevība sastapties ar studentu aprindām, kā arī apmeklēt kādu laiku Universitāti, kurā noklausijos labākos profesorus, kā piem., Speranski, Platonovu, Kuzmin-Karavajevu, Gessenu un citus. Viss tas atstāja uz mani tādu iespaidu, ka cieši apņēmos pielikt visas pūles, lai varētu nolikt vidusskolas gala eksāmenu un pēc tam studēt. 1908. g. rudenī pārbraucu uz Rīgu, kur sāku pasniegt stundas stenografijā gan privāti, gan arī Rich. Mūrmaņa kursos un gatavojos uz abiturija eksāmenu. 1911. gadā liku pie Rīgas pilsētas reālskolas eksāmenu par VI. kl. Tai laikā strādāju pie adv. Okuško kā rakstvedis un „Singer“ firmā kā stenografs. Beidzot 1912. g. iestājos Rīgas Politehniskā Institutā

komerccnodalā. Šo nodaļu beidzu 1919. gadā un nākošā gadā studijas turpināju Universitātes tiesību zinību nodaļā.

No 1917. g. līdz lielnieku varas laikam L. strādā kā skolotājs Latviešu izglītības biedrības vidusskolā.

193. *Ernestis Baltais.*

R. P. I. kom. n. 1912—1918. Tirdzniecības zinību kandidāts.

V! K! 10. IX. 1912. Sp! K! 17. V. 1913.

1913. II. bibl. subst. 1914. I. bibl. 1914. II. arķ. 1916. II. grāmatv. 1917. I. mag. pauc., T! I! T!, sekret., kas. 1917. II. vicesen., kas., ekon. 1918. I. seniors, kas.
R.: Cilvēka un dzīvnieku apziņa un instinkti.

„Esmu dzimis 13./26. janvārī 1891. g., Kačanovas pagastā, kur mani vecākiem piederēja nelielas lauku mājas Tulčevās ciemā. Tēvs, nevarēdams paciest krievu sādžas dzīvi, māju pārdeva un pārcēlās uz Valkas apriņķi, Mālpupes pagasta Sebežniekos, Alūksnes draudzē. Mājas bij stipri nolaistas, tā kā vecākiem, brālim, māsaī un man bij darba pilnas rokas. Kamēr vien sevi atceros, nekad nedabūju stātgāt „rokas nolaidis“.

Man, kā jaunākam dēlam, sniedza plašāku izglītību nekā citiem bērniem. Astoņus gadus vecs apmeklēju Mālpupes pagastskolu, pēc tam mācījos 3-klasīgā valsts elementārskolā — Alūksnē. Beidzis elementārskolu, sāku domāt par tālāku izglītību, bet vecāki tam pretojās. Ar vislielāko 14 gadus veca zēna stūrgalvību atteicos no katra darba, domādams tādā ceļā piespiest vecākus ļaut man turpināt izglītību. Kad tas nelīdzēja, griežos ar lūgumu pie saviem radniekiem, kuri apsoliņās mani pabalstīt.

1906. gadā iestājos 4-klasīgā Valkas tirdzniecības skolā, kuru kārtīgi apmeklēju un to beidzu 1910. g. Vecāki, kā arī māsa un brālis nepiekrita manai tālākai izglītībai, bet ieteica pieņemt vietu, vai palikt

No Latvijas valsts dibināšanas laika viņš kalpo policijas dienestā, sākumā kā Rīgas pilsētas II., vēlāk I. policijas iecirkņa priekšnieks. 1924. g. iecelts par Rīgas prefekta palīgu. L. darbojas arī kā lektors Policijas skolā un kā skolotājs Rīgas pilsētas II. vidusskolā.

par lauksaimnieku. Tomēr man izdevās pierunāt vecākus, un apsoliju, ka pēc gada būšu Institutā. Sāku gatavoties uz reālskolas komercnodaļas abituriju, un līdz pavasarim arī izdevās izņemt cauri reālskolas kursu. Aizbraucu uz Ivano-Vozņesenskas reālskolu, kur gribēju likt eksāmenu kā eksterns. Bet Ivanovā dabūju dzirdēt, ka priekšniecība slikti skatās uz Rīgas eksterniem, jo priekš kāda gada tur iestājies kāds rīdzinieks uz viltota atestāta pamata. Tomēr mēģināju turēt eksāmenus, uz kuriem bij pieteikušies 10 eksterni — latvieši. No viņiem 8 izkrita, un starp tiem biju arī es. Tad 1911. g. iestājos tās pašas reālskolas VI. klasē. 1912. g. beidzu reālskolas sesto klasi un tai pašā gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institūta komercnodaļā un arī Talavijā.

Beidzis 1918. g. Maskavā R. P. I., juku un valsts varas maiņas dēļ B. bija spiests bieži mainīt savu dzīves vietu. Viņš sabija Čaļkovā, Jekaterinoslavā, pēc tam atkal Čaļkovā un vēlāk Rostovā pie Donas. Pēc Deņikina un Vrangeļa armiju likvidācijas viņš aizbrauca uz Maskavu un tad ar bēgļu ešalonu 1920. gada jūlijā iebrauca Rīgā. — 1920. gadā B. strādā Apgādības ministrijā, bet 1921. gada sākumā, sakarā ar tēva nāvi, aizbrauca uz laukiem saimniekot tēva mantotās mājās. 1922. gadā viņš iestājās Latvijas bankas dienestā — Daugavpils nodaļā, bet no 1923. gada strādāja tās pat bankās Cēsu nodaļā līdz 1924. gada beigām, pēc kā pārcēlās uz Rīgu. Precējies ar Almu Balod.

194. *Teodors Putnaērglis.*

R. P. I. inž. n. 1912—1914.; L. U. mežkop. n. 1920—1922. V! K! 8. IX. 1912. Sp! K! 28. X. 1913.

1914. I. mag. cant. subst.; bibl. 1914. II. mag. cant.; bibl. 1921. I. P! K! T!; old. 1921. II. P! K! T!
R.: Napoleons un Aleksandrs.

„Esmu dzimis 1892. g. 18. augustā, Kroņa-Vircavas Vilku Muizemniekos, Jelgavas apriņķī. Pirmo izglītību baidīju Kroņa-Vircavas Mādžu skolā, kur nogāju pusotra gada. 1901. gadā mani nodeva Savienotā elementārskolā Rīgā. Pēc elementārās sko-

las beigšanas iestājos Odiņa tirdzniecības skolā, no kuŗas 1909. g. pārgāju uz Mironova komercskolu Rīgā. Pēc šīs skolas beigšanas 1912. g. rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta inženieru nodaļā, no kuŗas vēlāk pārgāju uz lauksaimniecības nodaļu. Sakarā ar Institūta ēvakuāciju uz Maskavu 1915. g. studijas pārtraucu. Atjaunoju tās 1920. g. rudenī Latvijas Augstskolā, bet dažu apstākļu dēļ studijas galīgi pārtraucu 1922. g.“

193. Ernest Baltais.

192. Hermans Luters.

194. Teodors Putnaērglis.

195. Alberts Brunners.

197. Jānis Popens.

198. Oskars Ozols.

200. Vilhelms Kalniņš.

turējos un eksāmenus noturēju. Nobeidzis eksāmenus, aizbraucu pie mātes uz laukiem atveseļoties, un atspirdzis 1912. g. rudenī ie braucu Rīgā jau kā students-inženieris. Studijas varēju turpināt vienīgi saviem līdzekļiem, daudz palīdzēja arī mans brālis, kurš toreiz studēdams strādāja bankā. Ik vasaru braucu strādāt praktiskos darbos. Tā studenta gadus pavadīju vasaras brīvdienas Petrozavodskā, Kaukazā, Sibīrijā un Ukrainā.

1915. g. Augstskola pārcēlās uz Maskavu, kur es studēju līdz 1918. g. pavasarim. 1918. gadā atgriezos vācu okupētā Latvijā un turpināju studijas, kurās nobeidzu 1919. gadā."

Pirmo inženiera praksi B. guva, strādājot 2 gadus

Ventspilī, kā ostas būves inženieris. 1921. g. B. pārnāk uz Rīgu un iestājas akc. sab. „Daugava“, kur tanī laikā ierīkoja furnieru nodaļu. 1928. gadā B. šķīrās no „Daugavas“ un kopā ar dažām personām nodibina akc. sab. „Furniers“, kurā viņš darbojas vēl tagad kā rīkotājs un vadītājs.

Sabiedriskā dzīvē B. piedalījies visur tur, kur Talavija, kā sabiedrība, ņēmusi dalību. Bez tam viņš Maskavā darbojies Nacionāldemokratu partijā, ko arī turpināja Rīgā līdz partijas sadalīšanās laikam 1921. gadā. Ventspilī B. piedalījies vietējā sabiedriskā dzīvē no 1919.—1921. gadam un bijis Valsts darbinieku biedrības, Valsts ierēdņu kooperatīva, Sarkanā krusta nodaļas un Latviešu biedrības priekšnieks.

196. Kārlis Kuģis.*

R. P. I. lauks. n. 1911.

V! K! 10. IX. 1912.

K. K. dzimis 1890. g. 5. novembrī, Kurzemē; beidzis Jelgavas reālskolu.

197. Jānis Popens.

R. P. I. mēch. n. 1908—1915. Inženieris-technologs.

V! K! 24. IX. 1912. Sp! K! 9. III. 1915.

R.: Baltijas rūpniecības nākotne.

„Esmu dzimis 30. jūnijā 1889. g., Rīgas apriņķī, Liel-Jumpravas pagastā, Pazuļu mājās. Pirmo izglītību ieguvu no savas mātes un brāļa Kārļa, kurš toreiz apmeklēja Mironova komercskolu. No 1900. līdz 1902. gadam apmeklēju Birzgales pagasta skolu un 1902. g. pavasarī iestājos Rīgas pilsētas reālskolā, II. klasē. 1908. g. pavasarī beidzis reālskolu, iestājos tanī pašā gada rudenī Rīgas Polit. Instit. mēchanikas nodaļā, kurū pabeidzu 1915. g. pavasarī, kā inženieris-technologs. Savu studiju vasaras brīv-

laikā apceļoju Krieviju, Vāciju un Šveici. Kā praktikants strādāju uz daudziem Krievijas dzelzceļiem.“

Pēc studiju beigšanas P. ieņēmis 1915. g. inženiera vietu Rumpmuižas viļu fabrikā, Rīgā. 1916. g. beidzis Michailova artilērijas skolu Pēterpilī, viņš dienēja, kā artilērijas virsnieks Krievijā. No 1917. līdz 1918. g. P. kalpo kā inženieris Kijevas arsenālā. 1918. g. nodibina tehnisko biroju Kijevā, kurū vada līdz 1920. g. 1921.—1923. g. P. darbojas kā Latvijas dzelzceļu III. mašīnu iecirkņa priekšnieks un no 1923. gada līdz šim laikam kā Valsts Daugavpils arodu skolas priekšnieks.

P. precējies ar Irmu Zāger; dēls Dzintars.

198. Oskars Ozols.

R. P. I. inž. n. 1909—1918. L. U. 1919—1922.

V! K! 24. IX. 1912. Sp! K! 17. V. 1913.

1913. II. sekr. 1914. I. sekr. 1914. II. vicesen.; B! T!; seniors. 1915. I. seniors; B! T! 1915. II. seniors. 1916. I. G! T! 1916. II. T! I! T! priekšsēd. 1917. I. T! I! T! priekšsēd. 1917. II. T! I! T! priekšsēd. 1918. II. seniors; 1919. II. seniors; B! T! 1920. I. rvd.

R.: Īss pārskats par žīdu izņēmuma stāvokli pie citām tautām līdz XV. g. s.

„Esmu dzimis 1889. gada 2. maijā, Cēsu apriņķī, Dzērbenes pagasta Auļu skolā. Pirmizglītību baudīju tēva vadītā Auļu pagasta skolā. 1903. gada au-

gustā iestājos Rīgas pilsētas reālskolas otrā klasē, kur septiņu klašu kursu beidzu 1909. gada pavasarī. Tā paša gada rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta inženierzinātņu nodaļā. Sākot ar 1911. gadu, piecas vasaras kā students biju praksē Aizkaukaza dzelzceļos, dažādos ceļa iecirkņos. 1916. gadā kā students strādāju Akmoļinskas apgabala stepēs, hidrotehniskās izlūkošanas darbos. Lielā pasaules kara laikā turpināju studijas Maskavā ēvakuētā Rīgas Politehniskā Institutā. Šeit arī darbojos Latviešu kultūras birojā kā Talavijas pārstāvis. 1917.

gada vasaru pavadīju Sevastopolē pie brāļiem un māsām, tur sagatavojos uz institūta komisiju eksāmeniem un kājām apceļoju Krīmas dienvidu piekrasti. 1918. gada vasarā, Krīvu tautas komisārā Kedrova vadītā revīzijā apbraukāju Jaroslavu, Jaroslavas Rostovu, Vologdu, Archangeļsku, Ribīnsku, Kostromu un Ivano-Vozņesensku. Tai pašā vasarā mani mobilizēja sarkanajā armijā un ielika šīs armijas Archangeļskas grupas pavēlnieka Lengovska (pasaules kara feldšera) štābā par „džežurnij po štābu“. Šinī štābā (vilcienā, Pļežeckas stacijā) sabiju līdz septembra vidum, kad atgriezos Maskavā, kur dabūju Maskavas lopu kautuves pārziņa palīga vietu. Maskavā 1918. gada 5. oktobrī, vēlākais Latvijas bīskaps Irbe, mani salaulāja ar Austru Balod.”

Rīgā O. atgriežas 1919. g. janvāra vidū. Šeit, bez asistenta pienākumiem Augstskolā, izpilda arī ģeodaizijas pasniedzēja darbus toreizējā Technikumā. Pēc lielnieku varas beigšanās Rīgā, 1919. gada jūnija pirmajās dienās, O. brīvprātīgi iestājās latviešu jaunformējamā karaspēkā, kur to iecēļ par au-

tocentra priekšnieku, bet, pēc autocentra likvidēšanas, ieskaita intendantūrā un 15. augustā atvaļina no armijas. Tad līdz 1920. gada 15. martam O. darbojas kā ierēdnis Dzelzceļu virsvaldē. Bermonta uzbrukuma pirmā dienā O. otrreiz brīvprātīgi iestājās armijā, kur kalpo līdz Bermonta bandu padzišanai no Rīgas, t. i. līdz 11. novembrim. Par Libekas tilta sagatavošanu pacelšanai un pašu pacelšanas vadīšanu zem ienaidnieka uguns apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni. No 1920. g. 15. marta līdz 1921. g. 1. aprīlim bijis par palīgu prof. Bucholcam noteiktās limeņēšanas darbu vadīšanā, Kurzemes rietumu daļā, un kā tāds skaitījies Zemkopības ministrijas mērniecības daļas dienestā. Blakus savai darbībai Dzelzceļu virsvaldē un Zemkopības ministrijā, bijis arī asistents ģeodaizijā, skolotājs Technikumā un strādājis terminoloģijas komisijā un viņas sekcijās, gan kā loceklis, gan kā sekretārs, gan kā priekšsēdētājs. Sākot ar 1923. g., strādā vairs tikai kā skolotājs Technikumā, un bez tam privāti nodarbojas ar ārzemju patentu tulkošanu no angļu, franču un vācu valodas.

199. Indriķis Baumans. *

R. P. I. mēch. n. 1912. g.

V! K! 24. IX. 1912.

J. B. dzimis 1894. g., Rīgā; beidzis Rīgas pilsētas reālskolu.

200. Vilhelms Kalniņš.

P. P. I. arch. n. 1912—1915. 1924. beidzis Leipcīgas tirdzn. augstskolu.

V! K! 27. IX. 1912. Sp! K! 29. IV. 1913.

1913. II. mag. pauc. subst.; B! T! 1914. I. mag. pauc. subst.; mag. pauc. 1914. II. mag. pauc.; B! T!; G! T!

R.: Brīnumi ikdienas dzīvē.

„Esmu dzimis 1894. g. 13. janvārī, Maskavā, kur apmeklēju Maskavas Pētera-Pāvila klasisko ģimnāziju. Iestājos tajā 1901. g. janvārī sagatavošanas klasē un nobeidzu astoņgadīgo kursu 3. jūnijā 1912. gadā. Tanī pašā gadā, 1. septembrī iestājos Rīgas

Polit. Institūta arhitektūras nodaļā un studēju līdz 15. oktobrim 1914. g., kad kara apstākļu dēļ studijas pārtraucu. Savu izglītību turpināju Leipcīgas tirdzniecības augstskolā, kur iestājos 3. novembrī 1922. gadā un kuŗu nobeidzu 20. oktobrī 1924. g., kā diplomēts komersants.“

Pasaules karam iestājoties, K. atstāj Rīgu un iestājas brīvprātīgi Maskavas Alekseja karaskolā, kurās paātrinātu kursu nobeidz 1915. g. maijā.

V. K. darbojas Latvijas bankas ārzemju nodaļā.

201. Ernsts Jagds.

R. P. I. kom. n. 1912—1914.

V! K! 1. X. 1912. Sp! K! 29. IV. 1913.

R.: Seno latviešu dzīves veids pēc tautas dziesmām un teikām.

„Esmu dzimis 23. maijā (v. st.) 1892. g., Cesvaines mācītāja muižā, kur mans tēvs tolaik darbojās kā dārzkopis. Šeit pavadīju savas bērnības dienas līdz 12. dzīves gadam. Pirmo skolas izglītību bau-

diju tuvējā Cesvaines pagasta skolā, no kurienes, nepabeidzis pilnu 3 zīemu kursu, pārgāju uz tā pašā pagasta draudzes skolu — pie tolaik iecienītā Sausiņa kga. Siltas atmiņas man palikušas par šo audzinātāju līdz šai baltai dienai, jo viņš bija arī tas, kas ieteica mani vecākiem mani sūtīt uz pilsētu skolā. 1904. g. pavasarī, pēc sagatavošanās repetītoru uz-

raudzībā, noliku eksāmenu uz I. klasi Rīgas pilsētas reālskolā. Būt vienam no pirmiem skolēniem un pārnest labu liecību mājā, bija mans vienīgais uzdevums, kuŗu arī sekmīgi veicu. Tā tas gāja līdz trešai klasei. Iepazinies ar citiem, ārpus skolas stāvošiem zēniem, sāku pamazām sev iepotēt galvā citas idejas. Gala rezultāts bija tas, ka pavasarī 1908. g. izstājos no reālskolas, pabeidzis tikai 4 klases, ar nolūku iestāties jūrskolā. Braukdams dažus mēnešus uz jūras, iepazīnos ar īsto jūrnieku dzīvi un neatradu tur vairs ne mazākās patikšanas. Pārņācis no jūras dzīves, iestājos Rīgas-Valmieras „krepostnodaļā“, kuŗā sabiju apaļus divi gadus. Līdz ar to sagatavojos vidusskolas kursa beigšanai un 1912. g.

pavasarī noliku eksāmenu pie Kurskas reālskolas. Tanī pat gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institūta tirdzniecības nodaļā un arī Talavijā. Iesākoties kaŗam, biju spiests pārtraukt tālāko izglītību un darbojos frontes dienestā kā tehnisks spēks pie ceļu un tiltu būvēm.

Krievijas armijai sabrūkot, ēvakuējos uz Iekšējās Krievijas, kur pie lieliniekiem sabiju līdz 1921. g. rudenim, ieņemdams tehnisko darbu vadītāja vietu un izbraukdams pa šo laiku gandrīz visu plašo Krieviju, kur arī Sibīrijā apprecējos.

Pārņācis Latvijā 1921. g. un izturējis attiecīgo pārbaudījumu, no 1. janvāra 1923. g. līdz šim laikam darbojos kā notārs Talsos un pēdējā laikā Jēkabpilī.“
Precējies ar Olgu Bednov.

202. Osvalds Skuja.*

R. P. I. tirdzn. nod. 1912—1913.

VI K! 8. X. 1912.

R.: Žūpība un viņas apkaŗošana.

Osvalds Skuja dzimis 30. janvārī 1892. g., Koŗu pag. Apškalnos, Valmieras apriņķī. Beidzis 6 klases Kēniņa reālskolā, Rīgā, 1912. g. Miris 6. martā 1915. g.

203. Rudolfs Pičs.

R. P. I. kom. n. 1910—1915. L. U. 1920—1922. Tirdzniecības zinību kandidāts.

VI K! 19. XI. 1912. Sp! K! 29. IV. 1913.

1913. II. grāmatv. 1914. I. ekon. 1915. I. ekon. 1916. I. T! I! T! 1920. I. old., grāmatv. 1920. II. T! I! T! kand.
R.: Nicšes filozofija.

„Esmu dzimis 15. janvārī 1889. gadā, Mālpupes Sebežniekos, Vidzemē. Savus pirmos bērnības gadus pavadīju tēva mājās. Tēvs un māte bija mani pirmie skolotāji, kas mani ievadīja zinību laukā. Kad man palika 8 gadi, tad mani nodeva vietējā pagasta skolā. Šeit pavadītās trīs obligātoriskās ziemas atstāja uz mani ne visai labvēlīgu iespaidu. Manas pirmās dzīņas pēc izglītības šeit nepavisam netika apmierinātas: pirmkārt — krievu valodas neprāšana padarīja tos interesantākos priekšmetus gandrīz pavisam nepieņemamus, kā ģeogrāfiju, vēsturi u. t. t. Otrkārt, arī pats skolas režīms toreiz bija pavisam nepanesams. Kad šīs trīs ziemas bija noietas, tad tūliņ arī radās tieksme pēc tālākas izglītības. 1900. gada pavasarī iestājos Auksnes draudzes skolā un sabiju tur veselus četrus gadus. Še jau bija drusku interesantāki nekā pagasta skolā, vairāk priekšmetu, labāka valodas prašana u. t. t. Jau pa šiem draudzes skolas gadiem es vienmēr domāju, kā tik varētu tikt uz pilsētu, jo biju no dažiem pazīstamiem dzirdējis par pilsētu labas atsauksmes — tur esot labas skolas,

teātri, koncerti. Lielas bažas man bija tikai par līdzekļiem, jo tēvs man vajadzīgo naudas daudzumu nevarēja dot. Kad beidzu draudzes skolu, tad, neskatoties uz daudzajiem šķēršļiem, beidzot tomēr atbraucu uz Rīgu. Ar sava brāļa palīdzību, kuŗš Rīgā ieņēma ierēdņa vietu, es iestājos tūliņ Rīgas pilsētas tirdzniecības skolā. Ar iestāšanos šī skolā arī noteicas visa tālākā manas dzīves gaita. Tirdzniecības skolu beidzu 20. decembrī 1907. gadā. Mācību pasniegšana še bija nostādīta diezgan labi, izņemot dažus priekšmetus, kuŗus pasniedza pavisam saīsinātā veidā, bet valodas (angļu un franču) toreiz nemaz nepasniedza. Jau tad manī radās domas par studēšanu. Bet tā kā tirdzniecības skola nekādas tiesības iestāties augstskolā nedod, tad jau skolas gados jo cītīgi ķēros pie pašmācības. Grūtākos priekšmetos, kuŗus viens pats nevarēju veikt, ņēmu privāttundas, lai tikai visdrīzākā laikā varētu nolikt vidus skolas abiturija eksāmenu. Kad 1907. gadā beidzu tirdzniecības skolu, tad pats par sevi radās jautājums, ko nu iesākt, jo tagad bija pašam pilnīgi jānostājas uz savām kājām — palīdzība ne no kurienes nebija sagaidāma. Priekš praktiskas dzīves skola bija devusi ļoti maz: ja gribēja kalpot — tad bija tikai viena izeja — iet kādā kantorī par mācekli par 10 rubļiem mēnesī... Vienu gadu pavadīju Rīgā

un pārtiku no stundām, kuŗas ūur tur izdevās atrast. Beidzot 1908. gadā izdevās atrast vietu kādas fabrikas kantorī uz laukiem — Skrīveros. ūeit darba bija ļoti maz, tā ka pa vaļas brīžiem varēju arī mācīties abiturijam. Pēc daudzām grūtībām 1910. gada pavasarī nolīku abiturija eksāmenu Rīgas pilsētas reālskolā. Nu jau iedomātais mērķis līdz pusei bija sasniegts. 1910. g. rudenī iestājos Rīgas Politehnikas komercnodaļā. Pirmos studiju gadus mācīties daudz nevarēju, jo vienmēr vēl biju spiests nodarboties, lai varētu sagādāt līdzekļus dzīvei. Aiz ūi iemesla man nebija arī iespējams tad tuvāk iepazīties ar vietējām studentu organizācijām. Kad beidzot biju savu materiālo stāvokli puslīdz nodrošinā-

jis, tad sāku vairāk interesēties par mācībām un arī par studentu dzīvi. Starp visām Rīgas studentu organizācijām visvairāk mani imponēja Talavija, kuŗas uzdevumi un mērķi pilnīgi sakrita ar maniem uzskatiem. 1912. gada novembra mēnesī mani uzņēma Talavijā.

Studiju laikā strādāju rūpniecības uzņēmumos kā grāmatvedis („Provodņikā“ u. c.), bij. Rīgas IV. savstarpējā kredītbiedrībā un no 1916. g. kara dienestā kā virsnieks. 1922. g. beidzu Latvijas Universitāti kā tirdzniecības zinātņu kandidāts.“

P. vēl tagad sastāv kaŗadienestā un strādā Galvenā intendantūras pārvaldē kā mantu daļas priekšnieka palīgs kapteiņa dienesta pakāpē.

204. Jānis Resnais.

R. P. I. ķīm. n. 1912—1918. L. U. ķīm. f. 1921—1924. Inženieris-ķīmiķis.

V! K! 21. I. 1913. Sp! K! 28. X. 1913.

1914. I. majord., T! I! T! kand., mag. pauc. subst., zin. lit. kom. loc. ekon. 1914. II. majord., mag. pauc. subst., mag. cant. subst., old.; mag. lit. subst. 1915. I. mag. lit., mag. pauc., B! T! 1915. II. mag. lit. 1916. I. mag. lit., T! I! T! kand. 1916. II. mag. lit., T! I! T!, arķ. 1917. I. mag. lit.; arķ., bibl. 1917. II. old., mag. lit., mag. pauc., mag. cant., bibl., arķ. 1918. I. mag. lit., mag. cant., vicesen. 1918. II. vicesen., mag. lit., mag. cant., majord. 1923. II. G! T! 1924. I. seniors. 1924. II. seniors.

R.: Jaunas vērtības senlatviešu tautas ārstniecībā.

„Sākšu savu autobiografiju, kā jau parasts: Esmu dzimis 17. maijā 1890. gadā, Vidzemē, Cēsu apriņķī, Vec-Piebalgas draudzes un pagasta Kauguļu mājās. Pie ūi vienmuļā, kā tagad man liekas, zemes stūrīša maz saistas manas bērņības atmiņas, jo manā 4. dzīves gadā mani vecāki aizgāja dzīvot uz tā paša pagasta Dūjēnu mājām. ūe es 4 gadi sabiju un augu starp pieaugušiem un līdz ar to starp svešiem. Mans vienīgais draugs bij veca tantīņa, kuŗa pastāvīgi dzīvoja mājās. Vecākiem maz bija laika nodarboties ar manu audzināšanu, jo tēvs, kā amatnieks, un māte, kā vienkārša kalpone, bija veselu dienu aizņemti darbā. Bieži vien notikās, kā tagad atminos, kad viņus redzēju tikai reiz par gaŗu, jo gaŗu nedēļu, — tas ir svētdienās.

Dzīve ūeit, kā tagad liekas, bija stipri gaŗlaicīga: — neviena „jaunības drauga“, neviena spēļu biedra. — Lai cik necik apmierinātos jaunais, meklējošais gars, sāku meklēt un atradu draugus nedzīvā dabā. Viņi bija mani vienīgie un uzticamie biedri. Vecā mežābele dārza stūrī — miļā jo miļā. Vēl vairāk viņa man patika, kad mācēju jau dziedāt ziemas vaka-

ros, no mātes zem ratiņa dūkoņas iemācīto, dziesmu:

...Pie ābeles piestājos,

Kā pie savas māmuliņas...

Cik neizsakāmi žēla un krāšņa izskatījās ūi mana domu draudzene — vecā mežābele ziedos. Tik balti apspulgojošu rotu nebija pat manai trejdeviņu sapņu princesei. Sārts rīta maigums, kā purpura atspīdums mirdzēja viņas baltajos zaros. — Bija arī viņai, nabadzītei, slikti laiki, nāca nelūgtie ziemeļu vēji un noplēsa baltajo pavasara rotu. — Arī man tad palīka skumji.

...Birst ābelei balti ziedi,

Man birst gaužas asariņas...

Pavisam cita pasaule atvērās, kad manā 8. gadā no Dūjēniem pārgāja mani vecāki uz tā paša pagasta Naurēniem. ūe vairs nebija klusa domātāja dzīve, bet gan mūžīga „politika“, cīņa daudzajo nerātņu zēnu starpā. Nepatika man ūi trokšņainā dzīve, bet „jaunība“ bieži vien aizraujas. Neskatoties uz visu jautrību, iespriekšējo gadu iespaids bija stipri liels, tā ka daudzreiz gribējās būt vienam, sapņot savu neizsapņoto sapni, skatīties zilajos, miglā tītos, noslēpumu mežos un vērot ūdens zilajo viļņu neizprotamās kustības.

Rītēja diena pēc dienas bezdarbībā, jo vienīgais mans darbs bija: „Skolas Druvas“ un „Bērnu dārziņa“ lasīšana un rakstīšana. Ganos, kā citus zēnus, mani nesūtīja, toties rudenos bija jābrauc tēvam uz tirgiem līdz pie jēru pirkšanas un, uz māju nākot, jāpalīdz dzinējiem.

Atnācis uz Naurēniem, 2 rudenus tā nobraukāju kā „lieltirgotājs“, — trešo rudeni vairs nepaturēja

mājās, bet sūtīja uz vietējo pagasta Upītes skolu. Uz skolas nodilušā beņķa neilgojos pēc sestdienas plāceņiem. Gribējās mūžīgi sēdēt un klausīties stāstus par tālajām aizjūras zemēm.

Gadi skrēja, un biežāk jo biežāk mātās virsū drūmas domas: „Kas būs, kad beigšu isajo skolas laiku, kur palikšu? Vai mūžīgi būs jāstaigā par svešiem tīrumiem un jādzen vaga pēc vagas, kur nav ne saules, ne zilajo mežu?“

Pagasta skolu pabeidzis, nezināju, vai mani ilgāk sūtīs skolā, vai nē, lai gan vietējā draudzes skola bija pietama. Tomēr viss grozījās uz labo pusi. Atnāca rudens. Kādu pirmsdien vairs negāju tēvam uz darbu līdz, bet taisījos uz draudzes skolu. Uz turieni, kur tik ilgi biju guldījis sapņus un ilgas... Māte panesa balto maizes kulīti līdz tuvākam kalniņam, noskūpstīja mani un ar asarām acīs teica: „Ej, dēls, mācies un dzīvo godīgi“. Ilgi stāvēju tai pašā vietā kā sastindzis un raudzījos mātei pakal. Simtu domu jaucās par galvu... Gribēju skriet tai pakal, apkampt un pateikties par visu, bet kājas neklausīja... Kad māte jau sen bija nozudusi aiz dārza žoga, lēnien soliēm gāju tālāk: uz jaunu, nezināmu dzīvi... Baltā skolas ēka no tālienes izskatījās līdzīga bērņības sapņu apburtajai piliij, kuŗa guļ zilajā ezera dibenā.

Draudzes skolu apmeklēju 3 gadi. Tad uznāca 1905. gads, kad dažādu apstākļu dēļ bija jāpaliek mājās.

1906. gada pavasarī atnācu uz Rīgu un noliku eksāmenu Mironova komercskolā, bet rudeni mani tur neuzņēma vietu trūkuma dēļ. Tanī pašā rudeni iestājos Kēniņa tirdzniecības skolā un nākošu gadu, 1907. g. pavasarī, pārgāju uz Kēniņa reālskolu, kuŗu arī pabeidzu, iegūdamas diplomu 1912. gada pavasarī.

Tā pašā gada rudeni iestājos Rīgas Politehnikas ķīmijas fakultātē, bet Talavijā 1913. gada janvārī.

Pamatojoties uz Konventa vienbalsīgu aizrādījumu, ka visiem, kam vien iespējams, jānodas uz Maskavu, arī es 1915. g. rudeni ar 200 rubļiem kabatā ierados Krievijas sirdī. Sveši ļaudis, sveši apstākļi un Talavijas gars bija tie, kas saistīja jo cieši kopā atbraukušos komilitoņus. — Ierīkojāmies, kā tik nu katrs mātēja, lai tiktu pie dienišķās maizes, bet man šinī jautājumā gāja vissliktāk. No sākuma studēju ļoti sirsnīgi, bet tad finansēs ar katru dienu palika šaurākas, un izredzes dabūt viņas no vecākiem vai no kādas citas vietas nekādas nebij. Apstaigāju vai pusi no Maskavas, klausinādams pēc kādas nodarbošanās, bet viss bija veltīgi. Beidzot ienāca prātā pavisam cita ideja. Visas avīzes kļiedza par medikamentu trūkumu — vajag šo apstākli izman-

tot, bet kā, to nezināju. Saņēmu, kā saka, dūšu, un aizgāju pie toreizējā Maskavas latviešu biedrības priekšnieka Tumševica ar priekšlikumu, ka varu gatavot visus medikamentus, tikai nezinu, kā pie tās lietas lai ķeras. Tam mans priekšlikums tā patika, ka jau nedēļas laikā tiku stādīts Zemstes savienības priekšniekam kņazam Lvovam priekšā, kā atrastais sen meklētais speciālists medikamentu pagatavošanā. Uz ātru roku tika uzdots sastādīt aprēķinus un plānus veselai virknei viskomplicētāko medikamentu pagatavošanai un noteikta priekš tiem laikiem un apstākļiem pasakaina alga 450 rubļi mēnesī. — Nu bija viss labi, ja tikai es zinātu kā šos medikamentus pagatavo. Atnācis mājās, meklēju pa savām grāmatām un neatradu vairāk nekā, ka tikai divu rindu garus aizrādījumus, ka tādas vielas patiešām eksistē, jo dažus nosaukumus dzirdēju tikai pirmo reizi Zemstes savienībā. Nezaudējot dūšu, beidzot atradu patiešām vienīgo cilvēku Maskavā, kas kādreiz Maloga Ferreina fabrikā bija pagatavojis salicilpreparātus. Sprototams, viņu dabūju savā pusē, ar divkārtīgu algu pārmainīju uz Zemstes savienību. Tagad bija viss kārtībā. Viena gada laikā uzbūvējām fabriku, kuŗā strādāja līdz 500 strādnieki. Viss šis darbs bija jāveic man, jo mans vienīgais speciālists bija provizors, kuŗš no lielrūpniecības baidījās un arī vairāk nekā nezināja kā parādīt dažādu aparātu lielumu ar rokām, pilnīgi neatzīstot nekādus mērojamus instrumentus.

Pie sevis pievilku kādus 15 latviešus ķīmiķus, un, kur vien varēdams, izpalīdzēju komilitoņiem. Šinī fabrikā (Viskrievijas zemstes savienības medikamentu fabrika Maskavā) sabiju kā tehniskais direktors līdz 1920. gada pavasarim. Iebraucot Maskavā, Talavijas saime bija diezgan liela, bet ar katru gadu un vēlāk ar katru mēnesi palika mazāka un mazāka, līdz beidzot 1920. gada sākumā Talavijas locekļus Maskavā jau varēja saskaitīt uz pirkstiem. Tiekmes pēc dzimtenes bija neizsakāmas, bet kā nokļūt tur, bija nezināms. Uz robežas kara darbība, ziņas neskaidras, nenoteiktas, un kas lai viņas sniegtu. Kad atbrauca pirmā delegācija no Latvijas uz Maskavu, drusku informējāmies un likām sevi ierakstīt par ķīlniekiem, domādami tādā ceļā ātrāk nokļūt dzimtenē. Gaidīšana vilkās no dienas uz dienu, beidzot Maskavā sameklējām personas, kuŗas varēja būt izpalīdzīgas, un uz savu roku laidāmies uz vakariem. Pēc divu mēnešu gaŗa piedzīvojumu pilna ceļojuma beidzot caur Igauniju nokļuvām Valkā, kur mūs arestēja Latvijas komandants — nekas, toties trešā dienā jau bijām vecajā Rīgā pēc 5 gadu svešniecības.

203. Rudolfs Pičs.

201. Ernests Jagds.

204. Jānis Resnais.

206. Visvaldis Oglevics.

207. Kārlis Lejiņš.

212. Arvīds Pilsētnieks.

208. Ansis Birkenšteins.

Tādā ceļā mēs atbraucām tikai divi talavieši, kamēr trešajam no braucējiem, pret savu gribu, vēl bija jāpaliek Maskavā līdz pirmam bēgļu ešalonam.

Pārbraucis dzimtenē, iestājos Apgādības ministrijā, kā sevišķu uzdevumu ierēdnis, bet 1920. gada rudenī no turienes aizgāju un sāku strādāt akc. sab.

„Atoms“, kur sabiju līdz 1923. gadam. Visu nodarbošanos 1923. gadā metu pie malas un sāku strādāt Augstskolā, lai pabeigtu 1915. gadā pārtrauktās studijas. Pēc gada, 1924. g. 13. septembrī, pabeidzu ķīmijas fakultāti.“

R. precējies ar Vilmu Bruņinieku.

205. Pēteris Freilands.*

R. P. I. ķīm. n. 1912—1913.

V! K! 18. II. 1913.

Pēteris Freilands dzimis 24. aug. (v. st.) 1889. g.,

Jaunjelgavas apriņķa Lindes-Birzgales pagastā. Beidzis Jelgavas reālskolu un iestājies Rīgas Politehniskā Institutā 1912. gadā.

206. Visvaldis Oglevics-Deičmans.

R. P. I. ķīm. n. 1912—1913.

V! K! 10. IX. 1913. Sp! K! 5. V. 1914.

„Esmu dzimis 1891. gadā 28. novembrī, Naudītes pagasta namā, kā vietējā rakstveža dēls. Turpat arī apmeklēju pagasta skolu. Pēc pagasta skolas beigšanas iestājos Jelgavas reālskolā, I. klasē. Beidzu Jelgavas reālskolas septiņas klases 1912. g. Reālskolu apmeklēju pa daļai no tēva līdzekļiem, un pelnījos arī pats, pasniedzams privātstundas. 1913.

gadā iestājos Politehnikas komercnodaļā. Studiju laikā strādāju pie Rīgas notāra Guseva. Kaŗa apstākļu dēļ studijas pārtraucu. Latvijas atbrīvošanas cīņās piedalījos kā Goldfelda eskadrona kaŗavīrs. Pēc tam strādāju Valsts krāj-kredīta bankā, kā darbinējs, Latvijas bankā kā pilnvarotais un kā šīs bankas Daugavpils nodaļas vadītājs. Ņēmu rosīgu dalību vietējā kultūrēli-sabiedriskā dzīvē.“

O. precējies ar Mildu Bāliņi.

207. Kārlis Lejiņš.

R. P. I. kom. n. 1913—1916.

V! K! IX. 1913. Sp! K! 5. V. 1914.

1914. II. arķ. 1916. I. bibl. 1916. II. kas., ekon.

Kārlis Lejiņš, Andrēja dēls, dzimis 1891. gada 21. septembrī, Pilskalnu mājās, Vietalvas pagastā, Madonas (agrāk Cēsu) apriņķī. Minētās mājas piederēja vecākiem, kamdēļ arī tur nodzīvojis savu bērnību un uzaudzis. Izglītību iesācis Vietalvas pagastskolā un pēc tam turpinājis turpat draudzes skolā (toreiz sauktā ministrijas skola). Šī etape izglītības ziņā bija jānostaigā gandrīzi visiem tā laika lauku zēniem. Pēc draudzes skolas beigšanas apmeklēja Jēkabpils tirdzniecības skolu un 1913. g. pavasarī kā eksterns ieguvis gatavības apliecību Kurskas reālskolā. Tā paša gada rudenī iestājies Rīgas Politehniskā Institutā tirdzniecības nodaļā un reizē ar to korporācijā. Kad 1915. gada vasarā Rīgu sāka apdraudēt vācu uzbrukumi, Rīgas Politehniskais Institūts pārcēlās uz Maskavu. Lai brauktu līdz Augstskolai uz Maskavu, bija vajadzīgi plašāki līdzekļi. L. brālis, kurš līdz šim palīdzēja, bija iesaukts dienestā un, kā frontē ievainots, ārstējās

Pēterpils kaŗa slimnīcā. Līdzekļus sapelnījis ar brāļa tvaika kuļmašīnas palīdzību, personīgi to vadot, rudenī pie kuļšanas, 1915. g. oktobra beigās ieradies Maskavā turpināt studijas. Lai nopelnītu līdzekļus eksistencei, strādājis Maskavas latviešu biedrības latviešu bēgļu komitejas seglu un šūšanas darbnīcu kancelejā kā seglu nodaļas pārzinātājs un vienu stundu dienā pie nelaiķa filistra Meierovica kā personīgais sekretārs. 1916. g. pavasarī studijas pārtraucis un 28. maijā aizgājis kaŗadienestā. Pie iestāšanās kaŗadienestā iedalīts 3. Tifliskas studentu praporščiku skolā, kuŗa atradās Tiflisā. Praporščiku skolu beidzis 1916. gada 1. novembrī un no tā paša datuma paaugstināts par praporščiku. Pēc skolas beigšanas dienesta vietu izvēlēties 138. rezerves kājnieku pulkā, kurš atradās Nikolajevskas pilsētā, Samaras guberņā. Šai pulkā nodienējis līdz 1917. gada jūnijam, kad pārcelts uz 6. etapes rezerves pulku Volinijas guberņā. No šī pulka izstājies 1917. gada 13. decembrī, kad arī izbraucis uz Latviju. Latvijā ieradies 1917. gada 18. decembrī un apmeties uz dzīvi pie brāļa Cēsu apriņķī, Vietalvas pagasta Pu-

trēnu mājās. Tūlīt pēc atgriešanās Latvijā uzņēmies turpat blakus pagastā Sausnējas patērētāju biedrības grāmatvedību, ko turpinājis līdz 1919. gada 5. martam. Vācu okupācijas laikā turpat Sausnējā atvēris grāmatvedības kursus, kurus neizdevās novadīt lielinieku iebrukuma dēļ Latvijā. 1919. gada 5. martā lielinieki Pļaviņās izveda mobilizāciju. Kad pieņemšanas komisija L. bija atzinusi par derīgu dienestam, tās pašas dienas vakarā tas aizgājis pār Daugavu uz Kurzemi un lielajos Seces-Daudzevas-Liel-Zalvas mežos nodzīvojis kā zaļais līdz maija beigām. Mežā noorganizējis 23 vīru lielu kaujas pulciņu, caur ko lielā mērā apdraudējis un traucējis lielinieku darbību. Kad lielinieku fronte nostājās Jaunjelgavas-Šēnbergas līnijā, tad ar minēto pulciņu vedis formālas kaujas. Lieliniekiem atkāpjoties, pulciņš izklīdis, un 1919. gada 13. jūnijā Lejiņš iestājies Latvijas armijas I. Valmieras, tagadējā 4. Valmieras kājnieku pulkā. Šeit viņš iedalīts mācības komandā kā

vada komandiers, kuŗa tai laikā formējās Vecgulbenē. Kopā ar mācības komandu ņēmis dalību kaujās pret Bermonta karaspēku. Kā atsevišķi posmi šeit atzīmējami: līdzdalība Jēnas uzbrukuma atsišanā Jaunjelgavai, kaujas pie Codes un Staļģenes muižas. 1920. gada janvāra sākumā, pēc mācības komandas izformēšanas iedalīts ložmetēju rotā kā vada komandiers, kuŗas sastāvā līdz ar pulku ņēmis dalību kaujās par Latgales atbrīvošanu. 1920. gada 1. jūlijā nozīmēts par ložmetēju rotas komandieri un tā paša gada augusta mēnesī uzdota mācības komandas formēšana. Mācības komandu, vēlāk instruktoru rotu, komandējis līdz 1922. gada 20. oktōbrim, kad aizgājis uz virsnieku kursiem. Virsnieku kursus beidzis ar I. šķiru 1923. gada septembra mēnesī un pēc atgriešanās no kursiem iecelts par pulka adjutantū. Latvijas atbrīvošanas kaŗā par kaujas nopelniem paaugstināts no leitnanta par virsleitnantu un no virsleitnanta par kapteini, bet par varonību kaujās apbalvots ar III. šķiras Lāčplēša kaŗa ordeni.

208. Ansis Birkenšteins.

R. P. I. lauks. n. 1913—1915.

V! K! 9. IX. 1913. Sp! K! 5. V. 1914.

1915. I. sekr., T! I! T!, mag. lit. subst. 1915. II. T! I! T!, rvd.

„Esmu dzimis 1891. g. 30. decembrī, Kurzemē, Daigones pagasta Kažoku mājās, kuŗas jau mans vec-tēvs bija iepircis par dzimtu. Šeit pavadīju arī savas agrās bērnības dienas. Lasīt un rakstīt iemācījos no sava vecākā brāļa, kuŗš apmeklēja Daigones pagasta skolu. Arī mani, nepilnus desmit gadus vecu, no-deva minētā skolā, kur sabiju līdz savam 13. dzīvi-bas gadam. 1904. g. augustā mani nosūtīja uz Tu-kuma pilsētas tirdzniecības skolu, kur mani uzņēma vecākajā sagatavošanas klasē. Še mācījos līdz 1909. gadam, kad šo skolu slēdza un tās vietā atvēra 7-klasīgu komercskolu, kuŗas ceturtnā klasē es arī minētā gadā pārgāju. Komercskolas pilnu kursu beidzu 1913. g. jūnijā, bet tā paša gada rudenī mani ieskaitīja kā studentu Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā. Pirmajā laikā Augstskolā jutos ļoti vientuļš un tāpēc drīzi sāku meklēt pēc sabiedrības. No pastāvošām studentu organizācijām mani visvairāk interesēja Talavija, kuŗas Vispārējā Konventā arī tiku uzņemts 1913. g. septembrī.

1915. gadā kaŗa apstākļu dēļ Politehnisko Insti-tūtu ēvakuē, sākumā uz Tērbatu, pēc tam — uz Ma-skavu. Tērbatā no Institūta izstājos un nosūtīju sa-vus dokumentus uz Keizarisko Nikolaja artilērijas

skolu Kijevā, kur arī mani uzņēma. 1916. g. 14. maijā beidzu šo skolu ar I. šķiru un ar visaugstāko pavēli tiku paaugstināts armijas virsnieku pirmā dienesta pakāpē un līdz ar to arī iedalīts I. rezerves artilēri-jas divizionā Lugas pilsētā (Pēterburgas gub.).“

1916. g. jūnijā Birkenšteinu, uz paša vēlēšanos, pārved uz aktīvās armijas 79. artilērijas brigādi, kuŗa tai laikā stāvēja frontē, 8 verstis no Jēkabpils. Pēc dažām dienām šo brigādi nosūta uz Galiciju, kur to-brīd bija sācies ģenerāļa Brusilova uzbrukums. Šeit brigāde ar kaujām noieta no Obertinas līdz Staņisla-vovai, pēc kuŗas ieņemšanas krievu ofensīva apstājās. Šinī kaujas periodā Birkenšteinu kontūzē galvā pie Hacimežas sādžas, pie kam par kauju pie Koroļevkas to apbalvo ar Juŗa zobenu. 1916. gada novembrī brigādi pārved uz Karpatiem.

Arī šeit, Karpatos, no 1916. gada novembra līdz 1917. g. jūlijam, Birkenšteins ņem dalību vairākās kaujās, iegūstot par nopelniem III. šķ. Annas un III. šķ. Staņislava ordeni ar šķēpiem un lenti. Jūlijā iesākās krievu karaspēka atkāpšanās no Galicijas un Bukovinas. Brigāde ar kaujām atkāpjas no Karpatiem (Melnā kalna) līdz Rumanijas robežai. Pie Oberstaneštu sādžas brigāde apstājas pozīcijās, iztur vairākas nopietnas kaujas un nostāv līdz 1918. g. jan-vāra pusei. 1918. g. februārī brigāde atsakās pāriet lielinieku dienestā, pāriet uz Besarābiju, Babčincās sādžu, un izformējas.

Pēc tam Birkenšteins pārbrauc uz Kijevu, ar nodomu atgriezties Latvijā, bet tas viņam neizdodas, jo vācu okupācijas vara neizdeva iebraukšanas apliecību. 1918. gadu viņš pavada Kijevā kā privāta persona, strādādams kā tulks pie Ukrainas pilsētas komandantūras. Te viņš darbojas līdz Ukrainas gēmaņa varas krišanai.

1919. gada pirmā pusē Birkenšteins strādā kā kantorists vairākos privātos veikalos, bet jūlija mēnesī iestājas brīvprātīgo (Denikina) armijas Dņepras upes flotilijā, kur paliek līdz 1920. g. janvārim, kad to ieskaita Melnās jūras flotes ekipāžā.

1920. g. janvārī, Odesā, Birkenšteins no Latvijas priekšstāvniecības dabon ārzemes pasi. Trīs dienas

pirms Odesas atdošanas lieliniekiem tas izbrauc uz Sevastopoli, no kurienes, pēc atguļas un izsitumu tīfa izgulēšanas, caur Rumaniju, Poliju un Lietuvu ierodas Latvijā 12. jūlijā. Birkenšteins atkal icstājas armijā. Līdz 1921. g. 26. jūnijam nodarbojas Instruktoru baterijā, ņemot dalību pie viņas saformēšanas. No 1921. g. 26. jūnija tas vada Kaņaskolas artilērijas nodaļas grupu, bet 1923. g. novembrī, nolūkā iegūt miera laiku virsnieka tiesības, iestājas artilērijas virsnieku kursos, kurus beidz 1924. g. oktobrī ar I. šķiru. Tā paša gada novembrī viņš pāriet uz Smagās artilērijas divizionu, kur līdz šim laikam komandē III. bateriju.

Birkenšteins apprecējies ar Mariju Tjuralin.

209. Pēteris Kurmis.*

R. P. I. ķīm. n. 1913—1915.

V! K! 16. IX. 1913.

K. dzimis 6. janvārī 1883. gadā, Dzērbenes pag., Cēsu apriņķī. Beidzis 1912. gadā Valkas skolotāju semināru.

210. Kristaps Smilga.

R. P. I. Jauks. n. 1913—1916.

V! K! 16. IX. 1913. Sp! K! 5. V. 1914.

K. Smilga dzimis 15. jūlijā, 1894. g., Sipeles pag.

1913. g. beidzis Tukuma pilsētas komercskolu un tanī pašā gadā iestājies R. P. I. Piedalījies kā virsnieks lielajā pasaules karā.

211. Pēteris Zolts.*

R. P. I. ķīm. n. 1913.

V! K! 16. IX. 1913.

Z. dzimis 4. jūlijā (v. st.), 1892. gadā, Nītaures

draudzē, Vidzemē. Beidzis Millera reālskolu Rīgā un 1913. gadā uzsācis ķīmijas studijas Rīgas Politechnikā.

212. Arvīds Hugo Pilsētnieks.

R. P. I. arch. n. 1913—1918. B. T. A. arch. n. 1918/19. L. U. arch. n. 1919—1922. Tauts. n. 1922—

V! K! 1. X. 1913. Sp! K! 5. V. 1914.

1915. II. sekr. 1916. I. old. 1918. II. mag. cant., majord. 1919. I. mag. cant., majord. 1920. II. rvd., T! I! T!, mag. pauc. 1922. I. T! I! T! priekšsēd., G! T! 1922. II. P! K! T! R.: Manas bērnības traģiskie momenti.

„Esmu dzimis 21. aprīlī 1893. g., Vecpiebalgas labdarības biedrības mājā, kā savu vecāku Andrēja un Marijas vienīgais dēls, bet otrais un pēdējais viņu pēcnācējs. Mans tēvs bija biedrības oikonoms un sabija tur līdz 1913. gada pavasarim. Neskatoties uz to, ka manas tēva dzimtās mājas Šmeiļi atrodas tikai nepilnu versti no biedrības mājas, es savas bērnības

dienas pavadīju, galvenām kārtām, pēdējā, lai gan Šmeiļus arī bieži apmeklēju.

Tēva mājās visvairāk uzturējos vasarā un sevišķi tajās četrās garās vasarās, kad man ganu kuli uzkāra kaklā.

Bija man apm. 7 gadi, kad māsa man uzdāvāja pirmo grāmatu ar sarkano gaili uz vāka. Līdz vākam arī tiku, gaili apskatīju un grāmatu palaidu pagultē. Iznākums bija traģisks — pēriens un asaras. Kad 9 vasaras bija aizritējušas nebūtībā, tad māte mani garā mētelī un stāvaiņa zābakos aizveda uz „Greiveru“ skolu. Kā skolotāji tur strādāja Riders un Vinkmans. Vairāk es cienīju pirmo, lai gan ar

otru bijām labāki draugi, jo viņš mani rudenos, slidās skrienot pa lielo Alauksta ezeru, ņēma aiz rokas sev līdz.

Divas ziemas nogāju pagasta skolā, tad pārgāju uz draudzes skolu, kuŗa atrodas ne tālāk par pāra krietniem lingas sviedieniem no manām tēva mājām. Draudzes skolā jau drīz vien bija mani pieskaitījuši pie palaidņiem, lai gan pats skaidri nezīnu, vai tāds biju; reiz pat izslēdza uz pāris dienām no skolas. Pēc draudzes skolas beigšanas iestājos Jaunjelgavas Ozoliņa tirdzniecības skolā, kur mana māsa toreiz strādāja kā skolotāja un deva man līdzekļus izglītoties. Šai žīdu miestā, lai gan netirā, bet tomēr skaistos Daugavas krastos, kopā ar biedriem pavadīju interesantus pāris gadus. 1910. gada pavasarī Ozoliņa tirdzniecības skolu beidzu. Pēc tam biju nodomājis iestāties Rīgā komercskolā, bet vakanču trūkuma dēļ bija man — vidzemniekam otram lāgam jābrauc atkal uz Kurzemi.

Tīri nejauši aizbraucu uz Liepāju un iestājos A. T. Činkas komercskolā. Pirmais gads Liepājā — saulainākais stūrītis manos skolas gados. Jūra ar savu neizsmejamo krāsu un šalku bagātību, — pirmā skolnieka mīlestība — saistīja mani pie Liepājas ar ciešām saitēm. Vēlākos divi gadus pamazām atdzisu pret Liepāju.

1913. gadā beidzu pilnu komercskolas kursu un tā paša gada rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, architektu nodaļā. Pēc mēneša ilgas meklēšanas atradu, ka Talavija ir priekš manis tā sabiedrība, kuŗa stāv man vistuvāk.

213. Jānis Rāmnieks.

R. P. I. lauks. n. 1912—1917. L. U. lauks. f. 1920—1922. Agronomš.

V! K! 9. XII. 1913. Sp! K! 9. XII. 1922.

„Esmu dzimis 1890. gada 2. decembrī, Raunas draudzē. Pašmācības ceļā sagatavojis pagastskolas kursu. 1902. gadā iestājos Umurgas draudzes skolā, kuŗu beidzu 1905. gadā. Tālāk sagatavojos uz Vidējo lauksaimniecības skolu. 1906. gadā iestājos Pleskavas Vidējā lauksaimniecības skolā, kuŗu beidzu 1912. g. Apmeklēju šo skolu no valsts stipendijas, ieskaitot arī apģērbu un uzturu. 1912. gadā iestājos

Pieradis pie sabiedrības jau no bērnības dienām, jutos bez tās — kā notiesāts. Arhitektūras fakultātē sabiju līdz 1916. gadam, resp. līdz iesaukšanai kara dienestā; pēc tam 1919.—1920. g. vēl studēju tanī pašā fakultātē.

Fakultāti nenobeidzis, 1921. g. iestājos tautsaimniecības — tiesību zinību fakultātē. Fakultāti mainīju sakarā ar nosvēršanos uz komerciju un darbošanos minētā laukā.

Pirmā studiju gadā nodarbojos kā mājskolotājs kādā vācu ģimenē; 1915. g. Oļņecas gub. zemstē kā tehniķis-nivelētājs; 1915/16. g. kā vecākais tehniķis pie Murmanas dzelzceļa būves; 1917.—1918. g. Latv. izglītības biedrības vidusskolā kā skolotājs; 1920.—1922. g. Apgādības ministrijas izdalīšanas nodaļā kā tās vadītājs; no 1922.—1923. g. kā Ārējās tirdzniecības biroja prokūrists un preču nodaļas vadītājs. Sākot ar 1923. g. decembri, kā diplomātiskais kurjēris Ārlietu ministrijā.

Latvijas armijā iestājos 1919. gadā — sapieŗu bataljonā. Pēc tam ieņēmu Rīgas ostas komandanta adjutanta vietu līdz 1920. g. jūnijam, kad arī izstājos no aktīvās armijas. Bermonta uzbrukuma laikā izpildīju dažādus uzdevumus Rīgas ostā zem ienaidnieka uguns.

1916.—1919. g. ņēmu dalību kā skolotājs Latv. izglītības biedrībā un viņas vidusskolās.

Esmu precējies 1919. g. ar Elviru Strautniek; dēls Andrējs-Gunars.“

Augstskolā, lauksaimniecības fakultātē. Studiju laikā pārtīku no sava darba. Strādāju 1913. gadā kā praktiķants pļavkopībā, pēc tam kā dārzniecības vadītājs. 1919. g. piedalījos Latvijas atbrīvošanas cīņās, Atsevišķā studentu rotā. Augstskolu beidzu 1922. gadā, kā I. šķiras agronomš. Pēc studiju beigšanas strādāju tirdzniecības un rūpniecības akciju sabiedrībā „Daugava“, kā valdes loceklis.“

Rāmnieks precējies ar Katiju Malkolm; dēls Oļģerts, meita Edīte.

214. Arvīds Zēbergs.

R. P. I. ķīm. n. 1913—1914.

V! K! 13. I. 1914. Sp! K! 19. VI. 1914.

Z. dzimis 17. jūlijā (v. st.) 1893. gadā, Rīgā. Bei-

dzis pilsētas reālskolu un 1913. gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institutā.

Miris 18. jūnijā 1914. gadā.

J. Rāmnieks.
V. Šteinbergs.

J. Skalders.
M. Pakuls.

J. Sņķers.

A. Laiviņš.

Edg. Skrīvers.
t/l old. J. Resnais.

K. Pakalns.

A. Birkenšteins.

M. Skalders.
J. Pusbarņieks.

V. Roze-Rozīts.

215. Vilis Skārds.

R. P. I. inž. n. 1913—1917. L. U. 1920—1922. Būv-
inženieris.

V! K! 3. III. 1914. Sp! K! 9. XII. 1922.

„Esmu dzimis 1894. gada 3. martā, Sērenes pag. Liel-Jakšēnu mājās, kuŗas piederēja manam tēvam. Biju saviem vecākiem visjaunākais dēls. Man 7 gadus vecam esot, nomira tēvs, un māja pārgāja mana vecākā brāļa pārziņā. Vecākam brālim mani mantojuma daļas vietā vajadzēja izskolot. 1903. gadā sākās manas skolas gaitas ar Sērenes pagasta skolu, kuŗu nobeidzu 1906. gadā. Tanī pat gadā iestājos Jaunjelgavas pilsētas skolā, kuŗu nobeidzu 1909. gadā. Vidusskolas mūsu apkārtņē nebija parastas, bet bija pieņemts iet kādā mērniecības vai citā kādā tehniskā skolā. Es tomēr domāju savādāk un sāku gatavoties uz vidusskolu. 1910. gadā iestājos Kēniņa reālskolas V. klasē,

kuŗu beidzu 1913. gadā. Vidusskolu apmeklēju ar brāļa līdzekļiem. Augstskolā iestājos 1913. gada rudenī būvinžinieŗu fakultātē. Talavijā iestājos 1914. gada pavasarī. Grūtie materiālie apstākļi bija par iemeslu tam, ka Talavija bija uz ilgāku laiku jāatstāj. Studiju laikā strādāju kā techniķis dažādās vietās. Pasaules kara laikā beidzu kara skolu kā praporščiks un iestājos 22. inžinieŗu pulkā. 1919. g. jūnija sākumā iestājos Latvijas armijā, biju par Armijas tehniskās pārvaldes spridzināmo vielu noliktavas priekšnieku.

1922. g. 3. februārī beidzu Latvijas Universitātes inžinieŗ-zinātņu fakultāti ar godalgu. Pēc studiju beigšanas strādāju kā vecākais asistents Latvijas Universitātes inžinieŗu fakultātē un kā inženieris Rīgas pilsētas būvvaldē.

1924. gadā apprecējos ar cand. oec. Anastasiju Stapran.“

216. Jānis Pusbarnieks.

R. P. I. ķīm. n. 1913—1914. Inž. n. 1914—1917. B. T. A. 1918—1919. L. U. inž. f. 1920—1921.

V! K! 21. IV. 1914. Sp! K! 8. XII. 1914.

1915. I. bibl., zin. lit. kom. loc. 1915. II. bibl., T! I! T! kand. 1918. II. bibl., B! T!, zin. lit. kom. loc. 1919. I. bibl., B! T! zin. lit. kom. loc. 1919. II. sekr., arķ., G! T! 1920. I. mag. lit. 1920. II. T! I! T! kand., rvd.

„Esmu dzimis 2. decembrī 1894. g., Celmenieku mājās, Zasas pagastā, Jaunjelgavas apriņķī. Apmeklēju Zasu pagasta skolu, pēc kuŗas beigšanas

iestājos Jēkabmiesta tirdzniecības skolā un to apmeklēju līdz 3. speciālai klasei. Papildinājies vienu vasaru Rīgā, iestājos Tukuma komercskolā, kuŗu beidzu 1913. gadā. Tanī pašā gadā iestājos Augstskolā un 1914. gada pavasarī — Talavijā. Līdzekļus studijām saņēmu no vecākiem un mazā apmērā pelnīju ar stundu pasniegšanu. Studijas pārtraucu 1915. gadā augusta mēnesī un iestājos armijā. Piedalījos Latvijas atbrīvošanas cīņās studentu bataljonā. Armijā sabiju līdz 1922. gadam.“

217. Arturs Ozols.

R. P. I. mēch. n. 1909—1914. Inženieris-technologs.

V! K! 10. V. 1914. Sp! K! 23. I. 1917.

„Esmu dzimis 1890. g. 13. aug., Cēsu apr., Dzērbenes pag. Auļu skolā, kā otrais no 6 bērniem. 4 ziemas gāju pie tēva pagasta skolā. 1903. g. rudenī iestājos Rīgas pilsētas reālskolā, II. klasē. Līdz ar pārējo bērnu iestāšanos Rīgas skolās, visa ģimene 1904. g. rudenī pārnāca uz Rīgu. Tēvs strādāja kā tramvaja konduktors, vēlāk kā tramvaja kontrolieris. 1905. g. tēvs, pēc 7 mēnešu slimšanas, mira ar tuberkulozi. Lai uzturētu lielo ģimeni, māte uzsāka turēt skolnieku pansiju. Pateicoties viņas neatslābstošai enerģijai un dažu svešnieku-labvēļu palīdzībai, pretēji tēva radu gribai, bērniem izdevās iesākto iz-

glītību turpināt. 1909. g. pavasarī beidzu reālskolas 7. klasi. Pa vasaru strādāju Ķergalvja zāģētavas kantorī. Tā pašā gada rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta mēchaniskā fakultātē. Sākot ar II. sēimestri, saņēmu no Zinību komisijas 80 rbl. lielu stipendiju. Pārējo nepieciešamo joprojām sagādāja māte ar savu pansiju. Pa vasaru strādāju uz dzelzceļiem kā praktikants — 3 vasaras uz ziemeļu dzelzceļiem Krievijā un 1 vasaru Daugavpils darbnīcās. Augstskolu beidzu 1914. g. maijā ar diplomdarbu kuŗu būvniecībā pie prof. Klarka. Tā pašā gada jūlijā iestājos kā brīvprātīgais Krievijas kara flotē. Mani piekomandēja pie Nikolaja I. jūras inžinieŗu skolas sagatavoties uz flotes inžinieŗa-mēcha-

niķa gradu. Pēc eksāmenu nolikšanas 1915. gada maijā mani komandēja uz Kaspijas jūras flotili un ieskaitīja uz Kuģa „Ardagan“, vēlāk uz palīgkreisera „Geok-Tepe“, kuŗi abi atradās braucienos gar Persijas piekrasti. Tā paša gada septembrī mani paaugstināja par mičmani un nosūtīja uz Melnās jūras floti Sevastopolē. Līdz 1917. g. janvārim atrados uz līniju kuģa „Panteleimons“, pēc tam kā flagmana inženieris-mēchanīķis flotes nodaļā, kuŗas uzdevums bija cīņa ar zemūdenēm. Revolūciju šausmu laikus pārdzīvoju Sevastopolē. Pēc vācu ienākšanas Sevastopolē iestājos Ukrainas flotes dienestā. 1918. g. novembrī atgriezos Rīgā. 7. decembrī iestājos Tirdzniecības-rūpniecības ministrijas dienestā, 20. dec. — Studentu rotā. Liepājā mani atkomandēja no rotas savest kārtībā „Saratovu“, kur kā pirmais mēchanīķis strādāju līdz 6. aprīlim, kad mani nozīmēja kā inženieri Liepājas kuŗaostas darbnīcās. Valdībai pārnākoť atpakaļ uz Rīgu, palīku Liepājā

kā Tirdzniecības-rūpniecības ministrijas pārstāvis.— Līdz ar ievēlēšanu par Satversmes sapulces locekli pārcēlos uz Rīgu. Darba partijas frakcijas sūtīts, strādāju Tirdzniecības-rūpn. komisijā kā priekšsēdētāja biedrs, Satversmes komisijā kā sekretārs un īsu laiku Lūgumu un sūdzību komisijā kā priekšsēdētājs un Juridiskā komisijā kā loceklis. Nevarēdams saskaņot savus uzskatus ar Darba partijas vadošo personu taktiku, 1922. g. martā no frakcijas izstājos un pieslējos Arveda Berga bezpartējisko grupai. Pēc Satv. sapulces izbeigšanās strādāju kā laikraksta „Latvis“ administrātors. 1923. g. septembrī, prof. Klarka aicināts, strādāju pie ledlauža „Krišj. Valdemārs“ projekta. 1924. g. jūnijā aizbraucu uz Skotiju kā ledlauža būves pārraugis. 1925. g. atgriezos, iestājos akc. sab. „A. Balodis“ koku apstrādāšanas fabrikā, sākumā kā tehniskā direktora palīgs, vēlāk kā administrātais direktors.“

O. precējies ar Alisi Āboliņ; dēls Arne.

218. Viļums Roze-Rozīts.

R. P. I. lauksaimn. n. 1914—1915.

V! K! 29. VIII. 1914. Sp! K! 9. III. 1915.

1915. I. ekon. 1915. II. ekon. 1918. II. un 1919. I. ekon.

R.: Zemes iekārta un saimniekošana Lejas pagastā.

„Esmu dzimis 1893. g. 7. novembrī, Lejasciemā, Kalna skolā, Valkas apriņķī, kā tautskolotāja dēls, kamdēļ arī pie tēva guvu pirmo izglītību. Nogājis pie tēva pagastskolā 6 ziemas un bez tam mācījies arī vācu valodu, fiziku, 16 gadus vecs būdams, gribēju iestāties Valmieras skolotāju seminārā. Bet tā kā konkursa eksāmenā kritu cauri, tad iestājos Valmieras A. Liepiņa tirdzniecības skolā, kuŗā sabiju divus gadus; pēc tam 2 gadus nogāju Mūrmaņa privātā komercskolā Rīgā. Pusgadu sabiju Berdičevas pilsētas komercskolā, no kurienes izstājos slimības dēļ un pusotra gada nodzīvoju mājās pie tēva. No 1911. līdz 1913. gadam apmeklēju Mironova komercskolu, kuŗu

beidzu 1913. gadā. Skolas laikā iztiku no tēva līdzekļiem.

1914. gadā iestājos Augstskolā, lauksaimniecības nodaļā, kuŗu neesmu beidzis.

1919. gada jūnija mēnesī mani ievēlēja par agrār-nodaļas vadītāju Valkas apriņķa valdes pagastu delegātu sapulce un tanī pat gadā septembra mēnesī par valdes darbvedi-sekretāru, kuŗu amatu izpildu pat līdz šim laikam.

Esmu precējies ar Paulīnu Lūdums; meita Paulīne.“

R. kuŗa laikā vadījis Orlas bēgļu biroja kustības nodaļu pie Viskrievijas pilsētu savienības un bijis Orlas latviešu bēgļu komitejas valdes loceklis. R. rosīgi darbojas kā biedrs dažādās sabiedriskās organizācijās un biedrībās.

219. Voldemārs Šteinbergs.

R. P. I. arch. n. 1914—1915. B. T. A. 1918. L. U. 1920—1922. Inž. f. 1922—.

V! K! 8. IX. 1914. Sp! K! 9. III. 1915.

1915. II. mag. pauc. subst. 1918. II. mag. pauc., B! T!

1919. I. mag. pauc., B! T! 1919. II. rvd. 1920. I. mag. pauc., old., T! I! 1920. II. old., mag. pauc.

R.: Kritika un tās nozīme.

„Esmu dzimis 1893. g. 7. novembrī, Rīgā. Kādus 2 gadus, no 6 līdz 8 gadus vecumam, apmeklēju vācu

Diakonistu nama bērnu dārzu, kur puslīdz iemācījos saprast un runāt vāciski. Astoņus gadus vecs iestājos pirmā sagatavošanas klasē Millera reālskolā, kur sabiju 4 gadus, iziedams trīs sagatavošanas un beigdams pirmo klasi. Bet vecāki, pārdomājuši, ka es ar privātas — beztiesību skolas izglītību nekur netikšu, nolēma sūtīt turpmāk Rīgas pilsētas reālskolā, kamdēļ turēju pārbaudījumu minētā reālskolā pirmā

215. Vilis Skārds.

213. Jānis Rāmnieks.

216. Jānis Pusbarņieks.

217. Artūrs Ozols.

218. Viļums Roze-Rozīts.

220. Kārlis Pakalns.

219. Voldemārs Šteinbergs.

klasē. Šinī skolā sabiju 7 gadus, beigdams 6 klases, jo piektā klasē bija jāpaliek uz otro gadu, kas manām zināšanām nāca tikai par labu. Vienu acumirkli bija tā, ka vecāki negribēja vairs manis sūtīt skolā, ja reiz nevižojot mācīties, palikdams uz otro gadu, lai stājos dzīvē un pelnos, jo spīdoši materiāli apstākļi vecākiem toreiz arī nebija. Par tādu lēmumu es personīgi sevišķi noskumis nebiju un paziņoju, ka kantorī sēdēt neiešu, bet iestāšos pie kāda mežkunga par mācekli. Ar to vecāki tomēr atkal nebija mierā un atļāva man sēdēt otro gadu piektā klasē. 1912. g. sesto klasi nobeidzot, bija jādomā par pāriešanu citā skolā, jo biju sanīdies ar krievu valodas skolotāju, kurš solījās septītā klasē manis sveikā neatstāt. — Pārgāju tamdēļ uz Jelgavas valsts reālskolu, kur tomēr sabiju 2 gadus, beigdams septīto klasi, jo lai gan visos priekšmetos uzrādīju labas sekmes, tomēr kļuva par toreizējā apgaismošanas ministra Kasso izdotā likuma upurī, ar kuŗu tika aizliegts pieļaut abiturientus, kuŗi krievu valodā par rakstu darbu dabūjuši atzīmi „2“, pie mutiskiem pārbaudījumiem. Bet „divi“ man par raksta darbu pa daļai ielika tīšām, lai pierādītu, ka nav tik viegli ridziniekiem pāriet uz Jelgavu un nobeigt tur septīto klasi. Otrā gadā mācījās daudz sliktāki, bet kā jau otrgadnieku izlaida cauri, neskatoties uz sekmēm. Nobeidzis reālskolu, iestājos 1914. g. Rīgas Politechnikumā, architektu nodaļā, jo gribēju turpināt tēva arodu — māju būvēšanu (tēvs bija būvuzņēmējs). Iestājos arī no paša sākuma Talavijā, un, lai gan karš jau bija sācies, tomēr dzīve no sākuma ritēja savu parasto gaitu, tikai ar to pārmaiņu, ka Konvents pieņēma lēmumu, kas aizliedza lietot alkoholiskus dzērienus Konventa dzī-

voklī. Mēs, nekrāsneši, bijām stipri aktīvi un 9. martā 1915. g. dabūjām krāsas. Tad iznāca Vidzemes gubernatora aizliegums nēsāt korporācijām savas krāsainās cepurītes, kas man, kā jaunam krāsnesim, gāja tā pie sirds, ka brīvprātīgi 15. jūnijā 1915. g. iestājos armijā par ceļu un tiltu būvju tehniķi. Kā kara tehniķis darbojos krievu armijā Baltijas valstu robežās līdz vācu okupācijas karaspēka ienākšanai Vidzemē, tas ir līdz 1918. g. februāra mēnesim. Tani pašā laikā apprecējos un laimīgā kārtā netiku aizsūtīts kā kara gūsteknis uz Vāciju koncentrācijas nometnēs. Mierīgi pavadīju vasaru uz laukiem un rudenī uzsāku turpināt studijas vācu Baltijas Tehniskā Augstskolā arī vēl architektu fakultātē, bet drīzi saslimu ar gripu un aizbraucu pie ģimenes uz laukiem veseļoties. Par to laiku ienāca Latvijā lielnieki un mani kā baltgvardu apcietināja, bet savstarpējo nesaskaņu dēļ atkal atlaida brīvā un 1919. g. marta mēnesī mani mobilizēja kā kara tehniķi un aizsūtīja uz Jēkabpili, kur ņemu dalību pontona tilta būvē pār Daugavu — pēc ledus izešanas plūdu laikā. Tomēr pēc Rīgas zaudēšanas lielnieki atstāja arī Jēkabpili-Krustpili, uzspridzinot tikko pabeigto pontonu tiltu; noskatījies bezspēcīgi viņu rīcībā, devos laiviņā pa Daugavu uz Rīgu, kur vācieši mani aizturēja kā lielnieku. Laimīgi tomēr no viņiem atkrajījos un 15. jūnijā 1919. g. iestājos Latvijas armijā I. sapieŗu rotā un pēc dažām dienām izbraucu uz darbu pie Suntažu un Rikteres muižas būvēt tiltus. Pēc tam tiku pārcelts kā tehniķis uz Kara ēku un būvju valdi, kur sabiju, kamēr demobilizējos 1922. g. 1. februārī, lai turpinātu studijas ne architektu, bet gan inženieru zinātņu fakultātē.“

Precējies ar Austru Jurka; meitas: Rīta un Daina.

220. **Kārlis Pakalns.**

R. P. I. ķīm. n. 1914—1915. L. U. tauts. n. 1921—

V! K! 8. IX. 1914. Sp! K! 9. III. 1915.

1915. I. arķ. 1915. II. arķ., T! I! T! kand. 1921. I. T! I! T! priekšsēd., mag. lit., sen. subst., 1921. II. seniors, T! I! T! priekšsēd. 1922. I. seniors. 1922. II. seniors. 1924. II. P! K! T!, seniors. 1925. I. P! K! T! 1925. II. P! K! T!

R.: Latvijas linu monopōls.

„Esmu dzimis 1894. g. 11. novembrī, Vidzemē, Madonas apr. Grostonas pag. Vicupu mājās, kā saimnieka Pēterļa Pakalna jaunākais dēls. Mani vecāki bija dievbijīgi un ticīgi — māte pat prata no galvas dziedāt visus korāļus. Es augu vientulībā bez rotaļu biedriem, jo mana māsa un brāļi bija gados krietni

vecāki. Lasīt un rakstīt mani iemācīja māte pēc „Pēterburgas avīzēm“. Tēvs mani 9 gadu vecu aizveda uz Zelgavskas pag. skolu, kur mācījos 3½ ziemas, bet vasarās tēva mājā ganu gaitās gāju. 1 ziemu mācījos Bērzaunes un 2 ziemas Kaileņu draudzes skolā. Pēc lauku skolu beigšanas iebraucis Rīgā, iestājos žīda Blūma reālskolā, pēc 1 sēmeŗtra pārgāja uz tā paša žīda mākslas skolu, pēc 1 sēmeŗtra — uz Ķēniņa reālskolu, pēc 1 sēmeŗtra aizbraucu uz Kazaņas guberņas Jadrinas pilsētas reālskolu, kur mācījos 6. un 7. klasē un pilnu kursu beidzu 1914. g. pavasarī, bet rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institutā kā ķīmijas nodaļas students un Talavijā 8. septembrī.

1915. g. vasarā strādāju Kazanā pulveža fabrikā, iestājos Kazanā karaskolā un 1916. g. 1. janvārī kā virsnieks ieradās 101. rezerves kājnieku pulkā — Penzas guberņas Saranskā un Vojeikovā. Pulkā izpildīju dažādus uzdevumus; kā rekvizīcijas komisijas loceklis (Penzā, Samarā un Arenburgā), kā mācības komandas mācību pasniedzējs, kā rotas komandiers un citur.

1916. g. beigās aizbraucu uz fronti un 1. Rīgas strēlnieku pulka sastāvā piedalījos kaujās pie Ložmetēju kalna un Tīreļu purvā, pie Ķekavas un Olaines.

Divas dienas pirms Rīgas krišanas pārgāju dienestā uz 7. Sibīrijas inženieru pulku. Kontūzētu pie Siguldas novembra beigās mani ēvakuēja uz Pleskavu, Maskavu un vēlāk uz Kazanā sarkanā krusta lazareti.

Lazareti atstāju 1918. g. martā un nākošā mēnesī devos ceļā uz Tomsku, nodomājis studijas turpināt tehnoloģiskā institūtā.

Čeķu-slovāku sacelšanās Sibīrijā un pretlielnieku valdības nodibināšanās (vēlākā Kolčaka) izsauca veselu virkni sekojošu sarežģījumu un notikumu, veselu armiju organizēšanu un lielās Krievijas pāršķelšanos divos lielos pretēju interešu lēģeros — Eiropas-Krievija — lielnieciskā un Āzijas-Krievija — pretlielnieciskā, kurā sadursmju un kauju lauks bija Urali, kā dabiskā robeža starp Eiropu un Āziju. Taisni šī laikā es atrados Permā, un tālāki mans ceļš gāja caur Kunguru, Nižņi-Tagilsku, Irbitu, Turinsku un laivā pa Tavdas upi nokļuva Tobolskā; no turienes pa Irtišas upi līdz viņas ietekai ziemējos Obā, tad pa pēdējo caur Surgutu, Narimu (katordznieku nometes) — Tomskā. Saskaņā ar izsludināto virsnieku mobilizāciju tūlīt ieradās kara aprīņa priekšnieka rīcībā, kurš mani slimības dēļ uz 4 mēnešiem atvaļināja no dienesta. Atvaļinājuma laiku pavadīju Altaļas apgabalā, Barnaulā, un vēlāk Kainskā, Omskas apgabalā. 1918. g. iestājos 8. Barnaulas kājnieku pulkā, Permā. Pēc dažām nedēļām pārgāju uz Sibīrijas armijas inženieru priekšnieka pārvaldi, Katrīnpilī, pēc tam uz 1. kavalerijas divīzijas štābu Omskā, kur saformēju atsevišķu kavalerijas inženieru nodaļu un divīzijas sastāvā, kā divīzijas sakaru priekšnieks, pārcēlos uz Katrīnpilī un Uktusu, tad uz Krasnoufimsku, Sarapulu, kur toreiz norisinājās izšķirošās kaujas.

1919. g. no Volgas līdz Krasnojarskai, ap 4000 kilometru, uz zirga nojānu caur Ufu, Sarapulu, Krasnoufimsku, Katrīnpilī, Tjumeņu, Valutorovsku, Išimu, Tjukajinsku, Omsku, Barabinsku, Kolivaņu, Novonikolajevsku, Tomsku, Marijinsku, Ačinsku un Krasnojarsku, piedaloties nerimstošās kaujās un sadursmēs, vairākās kavalerijas atakās un uzbrukumos ienaidnieku — lielinieku — frontes aizmugurē. Kļūkvennajas stacijā pārgāju 1. Latvijas strēlnieku pulkā (1920. g. 5. janvārī), kur komandēju virsnieku kvartu un 3. simtu, piedalījos kaujās pie Ukas un Nižņeudinskas. Tad caur Irkutsku, apkārt Baikala ezeram, caur Verchņeudinsku, Čitu, cauri Mandžurijai, Cicikarai, Charbinai, Pograničnajai, Ugoļnajai — nokļuva Vladivostokā. 1920. g. jūnijā ar japaņu kuģi „Čikusen-Maru“ nobraucu japaņu ostā Curugā, pārsēdies uz angļu kuģa „Voronež“, nobraucu Nagasaki.

Jūras braucienā pavadīju 101 dienu, nobraucot vairāk par 14000 jūdžēm, kuģa pieturas vietās uzturoties vairākas dienas, apskatot ostu pilsētas, viņu ievērojamās vietas, iestādes, retumus, muzejus, parkus un pilsētu apkārtnes, starp citu izbraucu pa Cēlonas salas džungļiem. Ceļš gāja pa Japānas jūru, Ķīnas jūru, garām Formozas un Peskodaru salām, pāri Siamas jūras līcim (piestātne Singapūrā), pa Indijas okeanu (piestātne Kolombā un Adenā — Arabijā), pa Sarkano jūru, garām Sinai kalnam, pa Sueca kanāli (piestātnes Suecā un Portsaidā), pa Vidus jūru (piest. Gibraltārā), pa Atlantijas okeanu, pa Lamanšu (piest. Čatama — Londonā, kur pavadīju 2 nedēļas). Tad pa Vācu jūru, pa Baltijas jūru (piest. Dancigā) no kurienes Liepājā — Rīgā.

Demobilizējies (biju majora dienesta pakāpē, im-mātrikulējies Universitātē, 1921. g. janvārī iestājos Finanšu ministrijas dienestā, kur līdz šim strādāju kā Kredīta departamenta revidents.

Ārpus Talavijas darbojos:

1) Barnaulā nodibināju Latviešu biedrību, un biju viņas priekšnieks.

2) Krāj-aizdevu sabiedrības „Diskonts“ padomes priekšsēdētājs.

3) Valsts darbinieku krāj-aizdevu sabiedrības padomes loceklis.“

P. precējies, kdze Katrine.

221. Jānis Sņikers. ⚙

R. P. I. inž. n. 1914—1915.

V! K! 15. IX. 1914.

S. dzimis 14. maijā 1892. gadā, Stāmerienes pag. Baložu mājās. 1913. gadā beidzis Kurskas komerskolu.

222. Arturs Caiviņš.

R. P. I. ķīm. n. 1914—1917.

V! K! 18. IX. 1914. Sp! K! 9. III. 1915.

1915. I. kas. subst. 1915. II. kas., T! I! T!, B! T! 1916.

I. kas., ekon., grāmatv., T! I! T!, B! T! 1916. II. sekr., T! I! T!, G! T! 1917. I. sekr., old., B! T!

„Esmu dzimis 28. augustā 1893. gadā, Rīgas apriņķī, Ķeču muižas Dūņu krogū. Ap 1896. gadu mans tēvs, kā krodzinieks un tirgotājs, pārgāja dzīvot uz Annas muižas Resguļu krogu. Resguļu krogus atrodas uz Rīgas lielceļa ezera malā. Resguļu ezers ar savu vēžu un zivju bagātību bija vēlāk manās brīvdienās mīļākā vieta. Šī ezera malā vēžojot, pavadīju daudz jaukas naktis pie sprēgājoša uguns-kura gan jautrā sabiedrībā, gan vientulībā. Atceroties tos laikus, man atkal un atkal gribas būt tur un vēžot kādā vasaras naktī. Pirmo izglītību baudīju Ķempu pagasta skolā pie Ierīkiem. Vēlāk apmeklēju 2 gadus Nītaures draudzes skolu, bet 1904. gada rudenī iestājos Rīgas N. Mironova komercskolā, kuru beidzu 1912. gada pavasarī.

Līdz vidusskolas 5. klasei mani materiālie apstākļi bija labi, bet pēc tēva saslimšanas un neizdevušās operācijas viņi stipri mainījās uz slikto pusi, kāpēc, jau skolu beidzot, biju spiests stāties darbā un domas par studēšanu likt pie malas. 1912. gada jū-

lijā iestājos Rīgas vagonfabrikā „Feniks” par kantoristu, kur saņēmu nelielu algu. Šeit sabiju līdz 1913. gada 1. aprīlim. No tā paša gada 1. aprīļa līdz 1. septembrim strādāju Rīgas pilsētas savstarpējā kreditbiedrībā kā grāmatveža palīgs, samērā jau pie daudz labākiem noteikumiem. 1913. gada pirmā septembrī, pateicoties labām rekomandācijām, mani pieņēma kā ierēdni ar pietiekoši lielu algu un labiem noteikumiem Rīgas tirgotāju savstarpējā kreditbiedrībā, kur ieņēmu grāmatveža palīga vietu. 1915. g. rudenī iestājos Sibīrijas tirdzniecības bankā, Maskavā, par nodaļas vadītāju. Sākot ar 1916. g. rudenī, pārgāju strādāt Maskavas savstarpējā kreditbiedrībā, kur darbojos kā prokūrists. Līdzīgu amatu ieņēmu arī Maskavas rūpniecības bankā 1917. gada sākumā līdz bankas nacionālizēšanai no lieliniekiem. 1919. un 1920. gadā nodarbojos Maskavā ar tirdzniecību. 1920. gada aprīlī, pārbēgot Krievijas robežu, ierados Rīgā, kur tā paša gada rudenī kopā ar T! fil. R. Ekmani atvēru ziepju fabriku.

1924. gadā nodibināju kopā ar P. Šulcu makaronu fabriku zem firmas „Pēteris Šulcs un B-drs”. 1924. gada sākumā mani ievēlēja par Rīgas tirgotāju savstarpējās kreditbankas padomes locekli.“

223. Edgars Skrivers.

R. P. I. ķīm. n. 1914—1915. Lauks. n. 1915—1916. L. U. lauks. n. 1919—1920. jur. n. 1920—1921.

V! K! 6. X. 1914. Sp! K! 9. III. 1915.

1915. I. majord. 1915. II. majord., sekr. subst. 1916. I. rvd. 1919. II. grāmatv. 1920. rvd.

R.: Rakstura vājības.

„Esmu dzimis 2. febr. 1894. g., Cēsu apriņķa Bučauskas pagasta Zvejnieku mājās.

Savu bērnību pavadīju Cēsu apriņķa Jaun-Gulbenes Daukstu pag. Sprinģu mājās, kuŗas tēvs bija iepircis par dzimtu. Sešu gadu vecumā sāku apmeklēt Daukstu pag. skolu, kas turpinājās divus gadus. Labi atceros, ka šai „zaļā jaunībā” man daudz rūpju sagādāja rēķināšanas māksla, kuŗa negribēja lāga veikties. Tā kā „vecie” bija nolēmuši mūs abus dēlus mācīt augstākās zinībās, mūs nodeva Jaun-Gulbenes pag. divklasīgā ministrijas skolā. Bet tā kā tur nemācīja jaunās valodas, tad, nepabeidzot šīs skolas pēdējo klasi — tēvs mani ar brāli nodeva Vec-Gulbenes draudzes skolā. Skolotājs tēvam bija apsolījis mūs sagatavot gan jaunās valodās, gan mūzikā, gan arī citās zinībās. Pie darba ķērāties ar tīri latvisku enerģiju, un bez panākumiem šis darbs nebija, lai gan atceros, ka mūsu pādidzība, jau pavecais

skolotājs Šķipsna franču valodu, kuŗu mums pasniedza, pats mācījās tani pašā laikā no kādas vecas mācītāja „freilenes”. Jāatzīmē, ka Vecgulbenes draudzes skola skaitījās par etapi uz vidusskolu, jo enerģiskais skolotājs Š. centās privātā ceļā piemērot mācības laika prasībām. 1908. g. iestājos II. klasē Rīgas Mironova komercskolā, kuŗu beidzu 1914. g.

Augstskolā iestājos 1914. g., ķīmijas nodaļā. Vēlāk no ķīmijas nodaļas pārgāju uz lauksaimniecības nodaļu, sakarā ar uzskatu maiņu par speciālo izglītību.

Augustā 1915. g., sakarā ar Eiropas karu, mani mobilizēja. Armijā sabiju līdz 1919. g., kad atgriezos no Dienvidkrievijas un par jaunu iestājos Augstskolā un pēc tam arī jaunā Latvijas nac. armijā, kur kalpoju vēl līdz pēdējam laikam.

Augstskolu neesmu beidzis, jo, apstākļu spiests, izstājos no pēdējā kursa.

Latvijas brīvību cīņu periodā sastāvēju Studentu bataljonā, bruņoto vilcienu divizionā un artilērijas inspektora štābā.

Pašulaik dienu Daugavgrīvas krasta artilērijā, kā I. krasta baterijas komandiers.“

224. Jānis Skalders.

Ķījevas komerc. instit. 1913—1914. R. P. I. ķīm. n. 1914—1916. B. T. A. 1918—1919. L. U. tauts. f. 1920—1922.

V! K! 13. X. 1914. Sp! K! 9. III. 1915.

1916. II. majord. 1919. II. mag. pauc. 1920. I. majord. R.: Sabiedrība un māksla.

„Esmu dzimis 1895. g. 1. februārī (vec. st.), sava tēva mājās Lietavā (agr. Kauņas guberņā), Podbiržu pag. Degiešu ciemā. Līdz 7. dzīvības gadam nodzīvoju turpat, un kad vajadzēja skolu apmeklēt, pārgājām dzīvot uz tēva mājām Bauskas pagastā. No 1902. g. līdz 1909. g. apmeklēju J. Kļaviņas pamatskolu Bauskā. 1909. g. iestājos N. Mironova komercskolā, Rīgā, kuŗu pabeidzu 1913. gadā. Tā paša gada rudenī mēģināju iestāties Rīgas Politehniskā Institutā, kas, liela konkursa dēļ, man neizdevās, un tāpēc iestājos Ķījevas komercinstitūtā. Šē studēju vienu gadu oikonomiskās zinātnes. 1914. g. iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, ķīmijas fakultātē un tanī pašā gada rudenī arī Talavijā.

Līdz ar Rīgas Politehniskā Institūta ēvakuāciju uz Maskavu 1915. g. rudenī arī es pārgāju turp, kur darbojos Maskavas latviešu biedrības bēgļu komitejā. 1917. gadā vāciešiem ienākot Rīgā, paliku šē un nobraucu uz Bausku tēva mājās.

1918. g. rudenī iestājos Baltijas Techniskā Augstskolā Rīgā, bet, lieliniekiem ienākot, iestājos Latvijas Atsevišķā studentu rotā un piedalijos atbrīvošanas cīņās līdz 1919. g. jūlijam.

1919/20. mācības gadā turpināju studijas un strādāju Finanču ministrijā, kā vec. grāmatveža palīgs un vēlāk valsts kases nodaļas priekšnieks Bauskā. 1920. g. rudenī aizbraucu lidzi pirmajai Latvijas sūtniecībai Maskavā, kā optācijas komisijas sekretārs; šajā amatā nostrādāju līdz 1921. g. rudenim.

1922. g. nodibināju savu tirdzniecības uzņēmumu Bauskā. Tirgojos ar manufaktūru. Uzņēmums patāv vēl tagad.“

225. Mārtiņš Pakuls.*

R. P. I. kom. n. 1914—1915.

V! K! 27. X. 1914.

P. dzimis 22. augustā 1893. gadā, Kurzemē, Biržu pag. Zanāņu mājās. 1914. gadā beidzis Kostromas reālskolu.

226. Mārtiņš Skalders.*

R. P. I. ķīm. n. 1914—1916. B. T. A. lauks. n. 1918—1919. L. U. tauts. f. 1921—1922.

V! K! 27. X. 1914. Sp! K! 7. X. 1915.

1916. I. bibl.

S. dzimis 3. oktobrī 1892. g., Bauskas pag. Rīgastros. 1914. g. beidzis Mironova komercskolu Rīgā. Izstumts no T! uz 99 gadiem.

227. Kārlis Barševskis.

R. P. I. inž. n. 1914—1916. L. U. ķīm. n. 1920—

V! K! 10. XI. 1914. Sp! K! 27. IV. 1915.

1915. II. mag. pauc. subst., mag. cant. 1916. I. sekr. 1921. I. sekr., T! I! T! 1921. II. vicesen. 1922. I. vicesen. 1922. II. T! I! T!, G! T! 1923. I. G! T! 1923. II. G! T!

„Esmu dzimis 1896. gada 4. martā, Cēsu apriņķa, Kraukļu pag. Sprukt-Ķeiranu mājās. Bērnību pavadīju tēva mājās, kur zem tēva un mātes uzraudzības sāku mācīties „grāmatu“. Kad biju jau iepazinies ar pātariem, ābeci un kaut ko līdzīgu rakstīšanai, vecāki mani 1904. gadā nodod vietējā pagastskolā. Pirmā mācības gadā mācības noritēja kārtīgi ar parasto to laiku stingrību un paņēmieniem, kur kā zinību veicinā-

tāji tika ņemti palīgā kakts un līnijāls. Otrā, kā vispārējās brīvības gadā, arī mums, skolniekiem, tika piešķirtas dažādas „tiesības“: varēja vienu otru reizi nezināt uzdoto un neiet klasē. 1906. gada vasarā man bija jāpilda tā sauktie „lielie“ gani. Izņemot agro celšanos ritos un dažus sarežģījumus bīzeņu laikā, šim jaunam uzdevumam piemita daudz īpatnības pievilcības. Tā paša gada rudenī mani aizveda uz verstu 80 attālo Iršu kolonijas pagastskolu, pie kādreizējā tēva skolotāja, sagatavoties uz iestāšanos vidusskolā. Ne viegli nācās iedzīvoties svešā pusē, pierast pie svešiem cilvēkiem un pavisam nepazīstamās vācu valodas, kuŗu tur lietoja kā mācības va-

223. Edgars Skrivers.

222. Artūrs Laiviņš.

224. Jānis Skalders.

227. Kārlis Barševskis.

228. Herberts Tepfers.

232. Markus Ozols.

229. Gustavs Ilziņš.

lodu. 1907. gada pavasarī, pēc iestāšanās pārbaudījuma izturēšanas mani uzņēma Rīgas pilsētas reālskolā, kuŗu apmeklēju līdz 1914. gadam. 1914. gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, inženieru nodaļā. Tā paša gada 10. novembrī iestājos Talavijā. No 1916. g. līdz 1919. gadam sastāvēju krievu armijā, tad Latviešu strēlnieku „Troickas“ pulkā Sibīrijā, ar

kuŗu 1920. gadā atgriezos Latvijā. 1920. gadā, pēc atsvabināšanas no karadienesta, iestājos Latvijas Universitātē, ķīmijas fakultātē, jo pēc kara laika pārtraukumiem nejutos vairs pietiekoši drošs matemātikā un pārējās ar to saistītās zinībās, lai sekmīgi varētu sekot inž. fak. priekšmetiem.

B. precējies ar Mariju Pavlovu.

228. *Herberts Tepfers.*

R. P. I. ķīm. n. 1911—1912. Kom. n. 1912—1916. B. T. A. 1918. L. U. tauts. n. 1920—1922. Tirdzniecības zinību kandidāts. Jurid. n. 1924—1925.

V! K! 20. IV. 1925. Sp! K! 2. V. 1916.

1916. II. rvd. 1918. II. rvd. 1919. I. un II. rvd. 1920. I. sekr., arķ. 1920. II. kas., T! I! T!, vicesen. 1921. I. vicesen., T! I! T!

R.: Zemes nacionālizācijas jautājums Baltijā.

„Es, Herberts, Krišjāņa dēls, Tepfers, esmu dzimis 2. jūlijā 1892. g., Iecavas muižā, Zemgalē, kā provizora Krišjāņa Tepfera vecākais dēls. Pirmizglītību baidiju mājās un pēc tam vietējā Konradi privātskolā.

1904. gadā iestājos Jelgavas kroņa reālskolā un 1911. gada pavasarī nobeidzu šīs reālskolas septiņas klases. Tā paša gada rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, ķīmijas nodaļā, bet 1912. gada rudenī pārgāju uz tirdzniecības nodaļu. 1912. gada pavasarī iestājos kā praktikants IV. Rīgas savstarpējā kredītbiedrībā, kur vēlāk skaitījos par grāmatveža palīgu.

1915. g. pavasarī iestājos Talavijā. Ar Politehniskā Institūta ēvakuāciju uz Maskavu arī es 1915. g. rudenī pārcēlos dzīvot uz turieni. Maskavā strādāju Krievu ārējās tirdzniecības bankā, bet vēlāk, kad IV. Rīgas savstarpējā kredītbiedrība sāka izdarīt dažas operācijas Maskavā, iestājos tur atpakaļ.

1916. gada vasarā mani iesauca karadienestā un vispirms nosūtīja uz Carīcinās studentu bataljonu,

bet jūlija beigās uz Odesas karaskolu. Karaskolu beidzu decembrī 1916. gadā, un uz paša vēlēšanos mani ieskaitīja Latviešu strēlnieku rezerves pulkā kā praporščiku. Krievijas revolūcijai izceļoties, fronte sāka sabrukt, un es tamdēļ kaujās dalību neņēmu.

Vācu okupācija mani sastapa Tērbatā, kur vēl nodzīvoju līdz 1918. gada maijam, pēc kam atgriezos uz Rīgu. Tā paša gada rudenī iestājos par darbvedi konfilistra J. Ozoliņa nodibnātā Technikumā, kur sabiju līdz decembra mēnesim, kad, izpildot K! lēmumu, iestājos nacionālā armijā, Atsevišķā studentu rotā kā kareivis. Ar šo rotu ņēmu dalību visās atbrīvošanas kara cīņās, līdz Rīgas ieņemšanai 1919. gada maijā.

1919. gada rudenī mani piekomandēja Ārlietu ministrijai kā speciālo ziņu nodaļas vadītāja palīgu un ministra adjutantu. 1919. gada decembrī mani iecēla par Armijas virspavēlnieka štāba komandantu, kādā amatā sabiju līdz šī štāba likvidācijai. Pēc tam mani iecēla par Kara ministrijas komandantu, kādā amatā sabiju līdz 1923. gada decembrim, kad iecēla līdzšinējā amatā, par Latvijas militāro pārstāvi Igaunijā un Somijā.

Par nopelniem atbrīvošanas karā esmu apbalvots ar Lāčplēša karaordeņa III. šķiru un Igaunijas brīvības krusta I. šķiras III. pakāpi.“

T. precējies ar Mildu Boronovskis.

229. *Gustavs Ilziņš.*

R. P. I. kom. n. 1915—1916. L. U. tauts. n. 1919—

V! K! 30. XI. 1915. Sp! K! 2. V. 1916.

1918. II. un 1919. I. rvd. 1920. I. bibl., T! I! T! kand. 1920. II. bibl., T! I! T! 1921. I. rvd. 1921. II. T! I! T! 1924. I. zin. lit. kom. loc. 1924. II. rvd.

R.: Ko klusums runā (mistika).

Dzimis 12. sept. 1890. g., Vec-Laicenes pagasta namā, Valkas apriņķī. Divas ziemas un trīs vasaras apmeklējis Vec-Laicenes pagasta skolu, pēc tam vienu ziemu un vienu vasaru Vec-Laicenes pāreizcīgo draudzes skolu, kuŗas skolotājs, diakons Ķimels, sagatavojis viņu uz Pētera I. reālskolu, kuŗā

iestājies 1901. g. Šīs skolas 6 klases beidz 1908. g. Nākošā mācības gadā beidz Millera privātās reālskolas 7. klasi. Pēc skolas beigšanas apmēram 1½ gada darbojās kā mājskolotājs. 1915. gadā iestājies Rīgas Politehniskā Institutā, komercnodaļā un tai pašā laikā arī Talavijā. Līdzekļus studijām sagādāja strādājot, pie kam divus gadus saņēmis stipendiju. 1919. gadā brīvprātīgi iestājies Latvijas armijā un piedalījies cīņās kā rotas vecākais virsnieks. Pirms studijām līdzdarbojās žurnālā „Stari“. Studiju laikā strādājis pie fotografijas mēnešraksta. Sarakstījis „Pirmie soļi fotografijā“.

230. Krišjānis Lonfelds.

R. P. I. kom. n. 1915—1917.

V! K! 12. X. 1915.

Kr. Lonfelds dzimis 6. janvārī 1895. g., Igauņijā. 1915. g. beidzis Mironova komercskolu Rīgā. Studiju laikā strādāja Maskavas bēgļu birojā. Pēc saņemtam ziņām — miris Maskavā lielinieku laikā.

231. Osvalds Balodis.*

R. P. I. ķīm. n. 1915—1916.

V! K! 12. X. 1915.

Osvalds Balodis dzimis 15. jūlijā 1895. g., Triekātas pag., Valkas apr. 1915. g. beidzis Mironova komercskolu Rīgā. Iesaukts kara dienestā, ņēmis

dalību kā virsnieks lielajā pasaules karā un Latvijas atbrīvošanas cīņās, demobilizējies. Vada tirdzniecības uzņēmumus Ļaudonā.

Precējies ar Elzu Grīnup.

232. Markuss Ozols.

R. P. I. inž. n. 1914—1916. B. T. A. 1918—1919. L. U. inž. f. 1919—1923. jur. n. 1923—

V! K! 12. X. 1915. Sp! K! 6. XII. 1920—

1921. I. B! T!, old. subst.

R.: Atmiņas par Kurzemes un Rīgas atbrīvošanu no Krievijas komunistiem.

„Esmu dzimis uz laukiem 23. febr. 1895. g., Auļu skolā, Dzērbenes pag. Cēsu apr., kā pagasta skolotāja ceturtais bērns. Bērniņu pavadīju līdz 10. dzīvības gadam turpat, ļoti klusā, nomaļā un mežainā apkārtnē. 1904. g. mani vecāki pārcēlās uz Rīgu. Šeit sāku sajūst dzīves īstenību: visa ģimene — tēvs, māte un mēs 6 bērni dzīvojām mazā jumta dzīvoklī — istabā un ķēķī. Tūlīn pēc tam ziemā tēvs saslima ar plaušu diloni un 1905. g. maijā nomira. Pēc tēva nāves nepalika nekādas mantības, bet gan mazi parādi no slimības. Šeit jāaizrāda uz manas mātes patiešām apbrīnojamo enerģiju un gribas spēku, kuŗa ar visiem saviem mazgadīgiem bērniem bez atbalsta no radiem, paļaudamās uz savu darbu

un to, ka mums, bērniem, pēc likuma bija brīvas skolas (kā skolotāja bērniem), apmetās uz dzīvi Rīgā un, turot mazu skolnieku pansiju, deva mums visiem bērniem vidusskolas izglītību un pabalstīja visus arī augstskolā. Apmeklēju Pēterā I. reālskolu no 1904. līdz 1909. g. un Rīgas pilsētas reālskolu no 1909. līdz 1914. g., kuŗu arī beidzu. 1914. g. iestājos Rīgas Politechnikā, inženieru nodaļā. 1923. g. pārgāju uz Latvijas Univers. juridisko fakultāti, jo nevarēju rāsēt, tādēļ, ka no mazas kontūzijas krustos nervi neļauj noliekties. Iestājos Talavijā 1915. g. Studiju laikā mani pabalstīja māte. 1915.—16. g. saņēmu bēgļu pabalstu, un pabalstīja arī brālis Arturs. Studiju laikā biju virsnieks Latvijas armijā un tagad ierēdnis Iekšlietu ministrijā. Piedalījos Latvijas atbrīvošanas cīņās šādā karaspēka daļās: Atsevišķā studentu rotā, Atsevišķā bataljonā, Aviācijas parkā, Studentu bataljonā, Tanku divizionā.“

Par izcilus kaujas nopelniem atbrīvošanas cīņās M. O. apbalvots ar Lāčplēša ordeni, III. šķ.

233. Kārlis Ķeviets.

R. P. I. mēch. n. 1915—1916. L. U. lauks. f. 1919—1925. Agronomš.

V! K! 12. X. 1925. Sp! K! 31. I. 1921.

1921. I. Mag. pauc. subst., old. subst. 1921. II. old. 1922. I. old. 1922. II. T! I! T! priekšsēd., B! T! 1923. I. T! I! T! priekšsēd. 1923. II. B! T!, T! I! T! priekšsēd. 1924. I. G! T! R.: Par vidusceļu.

„Esmu dzimis 23. decembrī 1894. gadā, Lejas-Ķeviešu mājās, Kokneses pag., Rīgas apr. Lai gan dzimīu tēva mājās, bet sāvū bērniņu pavadīju Stukmaņu pag. Skanstnieku mājās, kuŗās mans tēvs bija par rentnieku 10 gadus, jo dzimtās mājas apsaimnie-

koja vēl tēva tēvs. No saviem vecākiem netiku lutināts. Pa vasaru kārtīgi izpildīju pie tēva gana dienestu un ziemā apmeklēju skolu. Būdams 7 gadi vecs, tiku nodots Stukmaņu pamatskolā, jo, kā māte izteicās: „Citādi nevarot mājās valdīt — esot par daudz liels palaidnis.“ Beidzis pamatskolu, turpināju izglītību Jēkabpils tirdzniecības skolā, kuŗu beidzu 1911. gadā. Pēc viena gada pārtraukuma, pateicoties fil. Benšonam, kuŗš palīdzēja pierunāt manu tēvu, iestājos 1912. gadā Mironova komercskolā Rīgā un to beidzu 1915. gada pavasarī. Tanī pašā gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institūta mēcha-

F. Zubāns.
M. Ozols.

N. Bērziņš.

L. Bulmans.

A. Eglīts.
t/l old. V. Liniņš.

A. Manguls.

J. Celms.
K. Lonfelds.

O. Balodis.
G. Ilziņš.

A. Ādlerš.

niskā nodaļā. 1916. gadā mani iesauca kara dienestā, kuŗu turpināju gandrīz bez pārtraukuma pie dažādām valdībām līdz 1921. g. Iestājos Latvijas Universitātē 1919. gadā, lauksaimniecības fakultātē. 1915. g. oktobrī iestājos Talavijā. Studiju laikā pār-

tiku no brāļa un vecāku līdzekļiem. Esmu neprecējies. Būdams par Eķengrāves iecirkņa komandantu, ņēmu dalību cīņās ar Bermonta bandām Augškurzemē pie Āžu miesta no 8. novembra līdz 1920. gada martam.“

234. *Fricis Zubāns.*

R. P. I. mēch. n. 1915—1917.

V! K! 12. X. 1915. Sp! K! 2. V. 1916.

1916. II. majord. 1917. I. T! I! T! kand.

„Esmu dzimis 1892. gada 19. aprīlī, pašā Latvijas sirdī — Rīgā. Mani vecāki bija kurzemieki un uz Rīgu atbraukuši dzīvot gadus 40 atpakaļ. Mans tēvs bija rokpelnis un strādāja no agra rīta līdz vēlam vakaram, kamēr māte, lēnas dabas cilvēks, strādāja mājās un galvenām kārtām nodarbojās ar mūsu, tas ir, ar savu bērnu audzināšanu. Tā kā biju dzimis pilsētā, tad lauku dzīve bija man ļoti sveša. Lai gan no lauku dzīves nekā nezināju, tad tomēr ar vislielāko interesi klausījos savas māmiņas un citu radnieku nostāstos par Latvijas zemnieku dzīvi un viņu likteni.

Līdz septītam gadam es neizrādīju neko sevišķu, neko ievērojamu. Visu šo laiku pavadīju rotaļās ar saviem brāļiem, māsu un citiem bērniem. Lai gan biju pastarītis un vecāki mani ļoti mīlēja, tad tomēr man likās, ka ne tik daudz kā manus brāļus un māsu. Šis iedomu apstākļi man nāca par labu. Bērņībā neizlutināts un stingri audzināts, es viegli panesu zaudējumus un iemācījos palauties visur tikai uz saviem spēkiem. Skolu sāku apmeklēt 1900. gada rudenī. Sākumā gāju Rīgā — Jāņa draudzes skolā, bet vēlāk — Pilsētas četrklasīgā puisēnu skolā. Divpadsmit gadus vecs būdams, iestājos Rīgas pilsētas reālskolā — pirmā klasē. Te jau diezgan redzami izpaudās manas garīgās tieksmes. Valodas un citi mācības priekšmeti mani maz pievilka, izņemot matemātiku un ķīmiju, kuŗi man ne tikai tai laikā patika, bet arī tagad ļoti patik un interesē. Rīgas pilsētas reālskolā sabiju līdz piektai klasei, no kuŗas izstājos vienīgi aiz tā

iemesla, ka saplēsos ar krievu valodas skolotāju. No šīs skolas es iznesu maz labuma. Izstājies no reālskolas, aizbraucu uz Krieviju — vietā, Pleskavas guberņā. Šeit pirmo reizi sāku pazīt krievu zemniekus, viņu dzīvi un ierašas. Šeit sāku studēt Krievijas vēsturi, noklausīties tautas valodā. Man patika būt kopā ar zemniekiem. Veselas dienas pavadīju starp viņiem, gan fabrikā, gan uz lauka zem klajas debess. Man bij tā, itkā es būtu starp latviešiem un spētu saprast viņu likteni.

Nodzīvojis Krievijā dažus mēnešus, es atgriezos Rīgā un iestājos Mironova komercskolas piektā klasē. Šeit ķēros pie darba ar lielu dedzību. Bet arī šī skola izrādījās man nepiemērota. Ikkatru vasaras brīvlaiku strādāju kā mērnieks Krievijā. Un šie ikgādējie ceļojumi bija svarīgākie notikumi manā mūžā un darīja noteicošu iespaidu uz manu dzīves gaitu.

Draudu mākoņi smagi gulēja pār Baltiju, visu Krieviju un citām valstīm. Atskanēja kara bungas, lielgabalu dūksana un mirstošo varoņu vaidi. Tēvijas mīlestība kvēloja arī jauno tautas dēlu krūtīs. Kara pulki plūda caur Rīgu, Pēterpili, Maskavu un citām Krievijas pilsētām pretim ienaidniekam.

Jaunekļi apsveica viņus no skolas logiem ar skaļiem saucieniem. Šai priekš Krievijas un līdz ar to Baltijas grūtajā brīdī es beidzu Mironova komercskolu 1915. gadā. Tad aizbraucu uz Krieviju. Rudenī atgriezos uz Rīgu un iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, mēchaniskā nodaļā. Tai pašā gadā mani uzņēma T! V! K!“

1917. gadā Fr. Z. iesauca kara dienestā. Pēc tam viņš palika Krievijā. 1915. g. — 1917. g. darbojies Maskavas latvju bēgļu apgādāšanas biedrībā.

235. *Kārlis Mednis.*

R. P. I. inž. n. 1915—1916. B. T. A. lauks. n. 1918—1919.

L. U. lauks. f. 1919—1925.

V! K! 26. X. 1915. Sp! 9. XII. 1918.

1919. II. ekon., mag. cant. subst., majord. 1920. I. rvd. 1920. II. rvd., ekon., T! I! T! kand., old. 1921. I. ekon., T! I!

T! 1921. II. T! I! T!, B! T! 1922. I. T! I! T! B! T! 1922. II. T! I! T!, B! T!, old. 1923. I. T! I! T! kand. 1923. II. B! T!. 1924. I. G! T! 1924. II. old.

R.: 1) Ko dos tagadējais karš latviešiem.

2) Talavija un Latvijas valsts.

„Esmu dzimis 13. aprīlī 1896. gadā, Dzērbenes Vec-Vēveru mājās. Turpat beidzu pagasta un draudzes skolu pie Gailīša tēva. Iestājos Ausēja reālskolā, Cēsis, 3. klasē. Beidzu minētās reālskolas sešas klases 1914. g. Septīto papildu klasi absolvēju Jadrinas reālskolā, Kazanā guberņā. Tā paša gada rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, inženieru nodaļā. 1916. gada vasarā mani iesauca kara dienestā, un beidzu otro Pēterhofas praporščiku skolu, Pēterhofā. Dienēju 23. Sibīrijas strēlnieku pulkā. 1917. g. pārnācu uz Latviešu strēlnieku rezerves pulku. Pēc Rīgas ieņemšanas, vāciešiem oku-

pējot Latviju, paliku dzimtenē un iestājos 1918. g. Baltijas Techniskā Augstskolā, lauksaimniecības nodaļā. Lieliniekiem iebrūkot Latvijā, iestājos brīvprātīgi (1918. g. 20. dec.) Atsevišķā studentu rotā. Ņēmu dalību visās kaujās, un mani apbalvoja ar trešās šķiras Lāčplēša kara ordeni. Pēc lielinieku izdzīšanas dienēju Armijas virspavēlnieka štābā. Piedalījos arī Daugavas forsēšanā pret Bermontu, par ko mani paaugstināja par kapteini.

5. martā 1920. g. iestājos atkal Augstskolā, lauksaimniecības fakultātē.“

236. Nikolajs Bērziņš.

V! K! 12. X. 1915. Sp! V! 6. II. 1922.
R.: Kultūras labumi un jaunumi.

Nikolajs Bērziņš dzimis 8. februārī 1897. g., Rīgā.

Beidzis 1915. g. Rīgas pilsētas reālskolu un tanī pašā gadā iestājies Politechnikā. Miris 1920. g. maija mēnesī, Čaņkovā.

237. Jānis Celms.

R. P. I. ķīm. n. 1915—1919. B. T. A. ķīm. n. 1918. L. U. ķīm. fak. 1920—.

V! K! 2. XI. 1915. Sp! K! 17. V. 1916.

1916. II. kas., ekon. 1917. I. kas., ekon., T! I! T! 1918. II. kas., mag. cant. subst. 1919. II. vicesen., B! T!, old. subst., mag. cant. 1920. I. mag. lit., T! I! T! 1920. II. mag. lit., deleg. latv. korporāc. priekšst. apspriedēs. 1922. I. T! I! T! 1922. II. seniors 1925. I. T! I! T! 1925. II. mag. cant.

R.: Atjaunotā Latvija.

„Kaut gan mani vecāki dzimuši un auguši īsti kurzemnieki, es tomēr esmu iznācis taisnis vidzemnieks. Mana dzimtene, visšaurākā nozīmē, Aizkraukles draudzes Skrīveres pag. Pukutu mājās. Pasē, kristāmā un citās zīmēs stāv rakstīts, ka es piedzimis 7. martā 1895. gadā. Es tam pilnīgi ticu, bet starp manu māti, vectēvu un dažām „fantēm“ valda šinī ziņā stipri liela domu starpība par 7. jeb 8. martu (v. st.). Piedzimu kā minēto māju mazmājiņas rentnieka dēla dēls. Otrā gadā pēc manas dzimšanas mani vecāki atšķirušies no vectēva un uzņēmuši nomā lielās un ļoti nolaistās Rāpšu mājas Suntažu pagastā. Šeit arī esmu uzaudzis kā strādīga un stingra rentnieka dēls, agri jo agri iepazīties ar dabu un darbu un maz ko varu teikt par saulainām un bezbēdīgām bērnu dienām. No 6. līdz 11. gadam gāju ganos, un tikai 11. dzīvības gadā, 1905. gada oktobra mēnesī, tēvs noveda mani uz vietējo pagasta skolu, pie skolotāja Libora, pēc 3 ziemām pārgāju uz vietējo draudzes

skolu, kur skolotājs Lože mani sagatavoja uz II. kl. Millera reālskolā, Rīgā, kurā iestājos 1909. gada rudenī. No IV. klases Millera reālskolas pārgāju uz V. klasi Rīgas pilsētas reālskolā, kur bija stipri lētāka skolas nauda un pārdarītāji zinā pazīstama kā viena no vislabākām vidusskolām Rīgā. Klasi no klases iedams, beidzu Pilsētas reālskolas 7 klases 1915. gada pavasarī ar tiesību iestāties bez konkursa R. P. I., kurā arī izlietoju, izvēlēdamies par savu studiju priekšmetu ķīmiju.

Tūlī pēc iestāšanās Institutā pēdējais pārcēlās uz Maskavu, kur arī es devos 1915. gada rudenī. Vecāki, kas bija ieguvuši pa šo laiku (1909. g.) dzimtsīpašumā Lauču mājas, savā dzimtenē, Iecavā, bija spiesti bēgt atpakaļ uz Vidzemi, atstājot iekopto saimniecību. Līdz ar to ievērojami sašaurinājās tas pabalsts, kādu vecāki varēja dot jaunam studentam. Bija jādomā par darbu maizes pelnīšanai, atliekot studijas. Pasniedzu privāttundās, strādāju Maskavas latviešu bēgļu birojā, iestājos Talavijā, kas uzlika jaunus pienākumus šinīs ārkārtīgos laikos. Darbojos līdz Maskavas kultūras birojā kā T! pārstāvis. Nodibinoties Nacionāli-demokratiskai partijai, ņēmu dalību pēdējā, kā centrālkomitejas loceklis.

1917. gada pavasarī mani iesauca kara dienestā un nosūtīja uz Nižņij-Novgorodu — Studentu mācības bataljonā, no turienes uz Maskavas II. (studentu)

234. Fricis Zubāns.

233. Kārlis Ķeviets.

235. Kārlis Mednis.

236. Nikolajs Bērziņš.

237. Jānis Celms.

245. Dāvids Muške.

243. Alfrēds Tavors.

praporščiku skolu, kuŗu beidzu septembrī 1917. g. Kā tehniskās augstskolas studentu, mani piekoman-
dēja Maskavas I. rezerves artil. brigādei — no ku-
ras, lielinieku revolūcijai uznākot, demobilizējos un
1918. gada marta mēnesī pārnācu atpakaļ Latvijā.

Vecāki palika Vidzemē ar māsu un jaunākiem
brāļiem, bet es ar veco tēvu un veco māti,
bez oficiālām atļaujām, devāmieš uz dzimto māju
Iecavā. Ar mārciņu sviesta un 4 olām izdevās
iegūt vietējā „Wirtsschaftsoffizier'a“ feldfebeļa
labvēlību un uz 2 mēnešiem saņemt lietošanā
lielu, baltu, stīvu ķēvi, ar kuŗas palīdzību iestrādāju
rudziem zemi 4 gadus arklu neredzējušā atmatā.
Vasaras beigās pārnāca arī vecāki, un es varēju
doties uz Rīgu, kur viss, sakarā ar tā laikā lieliem
notikumiem, mutuļoja. Vācijas revolūcija, Sabie-
droto uzvaras — Latvija!! ... Iestājos B. T. Hoch-
schul'ē, bet uz lekcijām gan nebija laika aiziet. Ap-
spriedes, politiskas un militāras, Latvijas proklamē-
šana, Studentu rotas dibināšana, tas viss joprojā tik
straujā tempā, ka ir prātā nenāca vairs ķerties pie
grāmatas! Kā Studentu rotas līdzdibinātājs kopā ar
rotu atstāju Rīgu. Pirmā nopietnajā rotas kaujā pie

Jaunās muižas, 2. martā 1919. g., pie Ventas, mani
smagi ievainoja kājā un rokā. Ievainojuma dēļ mani
divas reizes operēja un tik tālu salāpīja, ka jau Ber-
monta dienās varēju atkal staigāt (sākumā ar spieķi)
un ņemt dalību Studentu bataljona organizēšanā
(plkv. ltn. Zommera vadībā), un vēlāk kā šī bataljona
III. rotas virsnieks pārstāigāju Dievzemīti, palīdzot
aizgaiņāt Bermonta „malačus“.

Pārnākot Rīgā, iestājos 1920. g. Latvijas Univer-
sitātē. Tā kā tēva saimniecība bija tukša un bez
manis Augstskolā iestājās arī māsa, bet mazākie
brāļi apmeklēja vidus- un pamatskolas, tad iestājos
valsts dienestā — Valsts kasē kā darbvedis. No-
pietni studēt iesāku tikai pēc tam, kad izstājos no
dienesta, 1922. gadā. Bez tiešām studijām esmu
grēkojis labi daudz sabiedriskā ziņā. Esmu ņēmis
dzīvu dalību vairākās lauku biedrībās, un pie reizes
„ieskrīvējis“ arī kādā avizē.“

C. ņēmis dalību Studentu pag. birojā un ievēlēts
visās līdz šim vēlēšanās Studentu padomēs. Par no-
pelniem Latvijas atbrīvošanas cīņās apbalvots ar
Lāčplēša kara ordeni.

238. Arnolds Manguls.*

R. P. I. kom. n. 1915—1916.

V! K! 12. X. 1915.

Arnolds Manguls dzimis 2. septembrī 1895. gadā,
Slokā. 1915. g. beidzis Jadrinskajas reālskolu.

239. Andrējs Eglīts.*

R. P. I. kom. n. 1915—1916.

V! K! 12. X. 1915.

R.: Par latvju daiņām.

Andrējs Eglīts dzimis 23. oktobrī 1892. g., Rīgas
apr., Lēdmanes pag. 1915. gadā beidzis Mironova
reālskolu Rīgā.

240. Adolfs Adlers.*

R. P. I. ķīm. n. 1915—1916.

V! K! 12. X. 1915.

R.: Latvijas kuģniecība.

Adolfs Adlers dzimis 2. jūnijā 1895. g., Jaungulbe-
nes „Indrusalās“. 1915. g. beidzis Pēterpils II. ka-
detu korpusu.

241. Kārlis Kripēns.*

R. P. I. inž. n. 1915—1916.

V! K! 19. X. 1915.

Kārlis Kripēns dzimis 14. oktobrī 1895. g., Ple-

skavā. 1915. g. beidzis Ausēja reālskolu Cēsis. Ka
students iesaukts kara dienestā. Beidzis kaŗaskolu.
Kā virsnieks piedalījies lielajā pasaules kaŗā un arī
Latvijas atbrīvošanas cīņās.

242. Artūrs Krapte.*

R. P. I. ķīm. n. 1915—1916.

V! K! 19. X. 1915.

Artūrs Krapte dzimis 4. februārī 1896. g., Vents-

pilī. 1915. g. beidzis Mironova komercskolu Rīgā. Kā students iesaukts kara dienestā. Beidzis Taškentas karaskolu, un kā virsnieks ņēmis dalību pasaules karā.

243. Alfrēds Tavars.

R. P. I. ķīm. n. 1915—1916. Tērb. univ. med. f. 1917. L. U. med. f. 1920—.

V! K! 19. X. 1915. Sp! K! 15. XI. 1920.

1921. I. T! I! T! T! kand. 1921. II. T! I! T!, zin. lit. kom. loc. 1925. II. mag. lit.

R.: Cilvēks un indivīds.

„Es, Jūliuss Alfrēds Tavars, esmu dzimis 1893. gada 26. jūlijā, Vidzemē, Aizskujas muižas Krusta krogū, kuŗu nomāja mans tēvs. Tā kā pie krogus piederēja plaši saimniecības lauki un mana māte bija čakla un saprātīga saimniecības vadītāja, — mūsu ģimenes dzīve noritēja labklājībā.

Šādos apstākļos viegli aizritēja manas bērnības mīlās dienas. Desmit gadus vecs iesāku savas skolas gaitas Cesvaines pagasta skolā, kur mācījos divas ziemas. Ja šinis pirmajās ziemās savā skolas darbā nebiju sevišķi sekmīgs, tad tur ne tik daudz vainojama tā laika skola, kā es pats. Minētās tālajās dienās biju nerātns zēns, un grūti man nācās, pat ar citu piepalīdzību, pavadīt kādu brītiņu pie grāmatas. Asu lūzumu manā dzīvē atzīmē 1905. gads. Manam tēvam, kā 1905. gada revolūcijas idejiskam sekmētājam un revolūcionārās kustības atbalstītājam materiālā ziņā, uzteica krogus nomas līgumu. Straujā steigā tēvam krogus bija jāatstāj. Tēvs apmetās Lubānas pagastā, kāda izputējuša saimnieka mājās, kuŗas bija saņēmis uz nomu. Nāca soda ekspedīcijas. Tēvu arestēja un ilgāku laiku turēja apcietinājumā. Māte sekoja tēvam, lai rūpētos par viņa atsvabināšanu. Mūsu dzīvi galīgi izpostīja. Viss tas ir iekvēlojis manās krūtīs neizdzēšamu pretsparu uguni pret cilvēku tiesību noliedzējiem un tautas apspiedējiem.

No tā laika, svešas paspārnes kaktā, man piestājās rūpju pelēkā sieva, kuŗa mani nav atstājusi līdz šai baltai dienai, lai gan tagad mani vecāki saimnieko paši savās mājās.

Dzīves sejā ieskatījies, es garīgi atdzimu. Mācoties Lubānas pagasta Cepurītes skolā, vēlāk Lubānas ministrijas skolā, es sajutu sevī stipru dziņu, kas caur sekmēm milamā darbā ved cilvēku viņa dzīvē uz augšu. Mācījos čakli un 1909. gadā beidzu Lu-

bānas ministrijas skolu, saņemdam no skolotāja kā piemiņu Gogoļa un Aksakova rakstus divos krāšņos sējumos.

Manā skolas darlā iesākās pārtraukums, bet dvēselē nerimstošas ilgas turpināt izglītību. Vecāku pašaieliedzība atvēra man 1910. gada pavasarī Jelgavas latviešu lauksaimniecības oikonomiskās sabiedrības zemkopības skolas durvis, lai es iekļūtu šai skolā.

Mani pavadīja sekmes. No skolas mani ieteica mājskolotāja vietā, kuŗu pieņēmu. Ar to patstāvīgi nodrošināju savu eksistenci. Mani izveidojās griba sasniegt augstskolas izglītību. Izveidojās tuvākais gājiens, — vispirms tapāt par skolotāju, tad, pēc gadiem, izturēt abiturija pārbaudījumu.

Sakarā ar to 1911. gada pavasarī atstāju Jelgavu, bet rudenī iestājos bij. Šnores skolotāju sagatavošanas kursos, Rīgā. Isi pēc tam grūti saslīmu. Atveseļojies, aizbraucu uz laukiem, pie vecākiem, kursu nenobeidzis.

Vecāku saimnieciskā dzīve bija uzlabojusies. Nolēmu iestāties reālskolā. Nācās daudz papildināties un mācīties. Sienu pļaudams, uz cirtiena, mācījos jaunās valodas, bet pa dienvidiem gāju pie repetitora-studenta saņemt aizrādījumus sagatavošanās darbā. Rudenī, 1912. gadā, laimīgi izturēju pārbaudījumus un iestājos Cēsu L. Ausēja reālskolas piektajā klasē. Reālskolas pilnu kursu līdz ar papildu klasi beidzu 1915. gada pavasarī. Tā paša gada rudenī arī man neatvairāmi nācās izvēlēties starp kara dienestu un augstskolu. Nebija pieņemams nedz viens, nedz otrs. Neizbēgamībā tomēr izvēlējos pēdējo un iestājos bij. Rīgas Politehniskā Institutā, ķīmijas nodalā.

Manas gaitas nonāca Maskavā, kurp tika ēvakuēts Institūts. Atrazdamies svešas tautas liecībā, ilgojos būt starp saviem tautiešiem. Nogāju uz Maskavas latviešu biedrību. Tur sastapu talaviešus. Ar savu sirsniņu viņi šaistīja mani pie sevis, un es 1915. gada 19. oktobrī iestājos Talavijā.

Isi pēc tam sekoja studentu iesaukšana kara dienestā. Arī mani iesauca. Ar to uz ilgāku laiku izbeidzās manas studijas un sakāri ar Talaviju.

Pēc 1917. gada oktobra revolūcijas es kā Maskavas III. junkurskolas audzēknis nobraucu uz Tērbatu, kur sekoja mana atvaļināšanās no kara dienešta un iestāšanās Tērbatas Universitātē. Nopietnas studijas tomēr man vairs nebija iespējamās. Manas divas māsas sāka apmeklēt vidusskolu, kas saistīja manu vecāku visus spēkus.

No 1918./19. mācības gada iesāku strādāt kā skolotājs, vispirms uz laukiem, tad Rīgā, vairākās prievātās vidusskolās un 32. Rīgas pilsētas pamatskolā.

1920. gadā iestājos Latvijas Universitātes medicīnas fakultātē un atjaunoju sakarus ar Talaviju, kuŗa man bija kļuvusi mīļa no Maskavas laikiem. Tā paša gada 17. novembrī Talavijas prezidijs uzlika man balt-zaļ-zelta krāsu cepurīti un lentu. Ar dziļu

pārliecību, būt vienmēr krietns tautas dēls, zvērēju Talavijas karogam.

No 1922. līdz 1925. gada sākumam stāvēju ārpus Talavijas, jo mans skolotāja darbs un uzdevumi sakarā ar Augstskolu saistīja visus manus spēkus un manu laiku.

Savā laikā, sakarā ar Konventa lēmumu, brīvprātīgi pieteicos Latvijas nacionālā armijā. Tomēr manas fiziskās redzes spējas ārstu komisijas uztvērumā bija pietiekošs iemesls, lai es nacionālajā armijā netiktu ieskaitīts.

Mans darbs literāriskā laukā nebūtu atzīmējams. Kaut ko esmu tulkojis un rakstījis, kas iespiests laikrakstos un žurnālos. Daudzos Latvijas centros esmu noturējis publiskus priekšlasījumus un lekcijas par dažādiem zinātniskiem un sabiedriskiem jautājumiem“.

244. Leonīds Bulmanis. *

R. P. I. lauks. n. 1915—1916.

V! K! 30. XI. 1915.

Leonīds Bulmanis dzimis 22. decembrī 1895. g.,

Tukuma apr. 1915. g. beidzis Tukuma reālskolu. Ka students iesaukts kara dienestā un kopā ar daļu krievu karaspēka 1916. g. nosūtīts uz Grieķijas fronti, Solonikiem.

245. Dāvids Muške.

R. P. I. kom. n. 1916—1918. B. T. A. kom. n. 1918—1919. L. U. tauts. n. 1919—1921. Tirdzniecības zinību kandidāts. jur. n. 1921—.

V! K! 10. X. 1916. Sp! K! 14. V. 1917.

1917. II. sekr., grāmatv. 1918. I. sekr. 1918. II. sekr., G! T!, A! U! C! del. 1920. I. vicesen. 1920. II. rvd., old., mag. lit. 1921. I. mag. lit.

R.: 1. Baltijas tirdzniecība un rūpniecība senatnē.

2. Tālavas novada vēsture.

„Esmu dzimis 1888. gada 16. oktobrī, Biķernieku mājās, Valkas apriņķa Trikātas pagastā. Kad biju divi gadus vecs, mans tēvs pārgāja dzīvot uz Koīķeles Piļu krogu. Manā devītā dzīves gadā zaudēju caur nelaiemes gadījumu savu tēvu un pārgāju dzīvot pie sava tēva brāļa uz Aumeisteru pagasta Pakalniem. 1904. gadā beidzu Smiltenes draudzes skolu pie vecā Damberga. Tā paša gada ziemā iebraucu Rīgā un iestājos sava radnieka J. E. Muškes veikalā. Pa saviem mācekļa gadiem veikalā apmeklēju vispārīzglītojošus un komerczinību kursus.

Veikalā sāku strādāt kā mācekļis; turpināju kā pārdevējs, korespondents un no 1911. gada biju par veikalvedi. Kara laikā, 1915. gadā, aizbraucu uz Vozņesensku, Krievijā, kur arī 1916. gadā beidzu vidusskolu kā eksterns. 1916. gadā, — rudeni —

iestājos Maskavā Rīgas Politehniskā Institūta komercnodaļā un reizē ar to arī Talavijā.

Līdzekļus studijām guvu, strādājot sab. „Provodņiks“ kā grāmatvedis. 1921. gada 31. maijā beidzu Augstskolu ar cand. rer. merc. gradu un tā paša gada rudenī iestājos Latvijas Universitātes juridiskā fakultātē, kuŗu vēl neesmu beidzis. Patlaban strādāju kā direktors-kandidāts Rīgas biržas bankā.

Sākot no 1924. g. 1. novembra, man pašam savs tirdzniecības un komisijas kontoris. Esmu precējies, un mana ģimene sastāv no sievas Matildes, dz. Geldner, un dēliem: Kārļa un Jāņa.“

M. piedalījies Latvijas atbrīvošanas cīņās, kā Studentu rotas kaŗavīrs; no 1919. gada 28. jūnija pārzinājis Valsts kasi, kuŗu tā paša gada 8. jūlija nodevis finansu ministram Puriņam. Pēc tam bija Kara saimniecības pārvaldes finansu nodaļas vadītājs. Maskavā, 1917. gadā, ņēmis dalību Nacionāl-dēmoķrātu partijā kā centrālkomitejas loceklis. Rakstījis tai pašā laikā „Dzimtenes Atbalsi“. 1920. gada rudens un 1921. gada pavasara sēmeštrōs bijis Latvijas Universitātes studentu padomes loceklis un priekšsēdētāja I. biedrs.

246. Aleksandrs Pēteris Ozols.

R. P. I. lauks. n. 1916—1917.

V! K! 31. X. 1916. Sp! K! 24. XI. 1919.

Aleksandrs Pēteris Ozols, saviem vecākiem piektais bērns, dzimis 18. maijā 1896. g., Dzērbenes pagasta Auļu skolā, kur tēvs bijis par pagasta skolotāju. Vientuļā, mežainā Auļu skolas apkārtnē atstāja uz Aleksandra raksturu tādu iespaidu, ka vēlākā savā dzīvē viņš bija ļoti klusas dabas, liels ideālists un dabas mīlotājs. Lasīt iemācījās gandrīz pats no sevis. Kad viņš bija 6 gadus vecs, vecākā māsa viņam ierādīja burtus, un tūlīt pēc tam viņš likās klāt pie „Robinsona Krūziņa“ lasīšanas. Kopš tā laika bija arvienu liels grāmatnieks, kā attiecībā uz lasīšanu, tā arī uz grāmatu krāšanu.

1904. g. A. O. iestājās bij. Rīgas Pēterā I. reālskolas I. sagatavošanas klasē un 1909. g. rudenī pārgāja uz bij. Rīgas pilsētas reālskolu. Skolas gados bija diezgan dzīvs un palaidnīgs, labs karikatūru zīmētājs un vecākās klasēs no biedriem iecienīts kā bezpartējisks un objektīvs šķīrējs strīdu gadījumos. No svešām valodām bija aizrāvis no franču valodas, kuŗu pats uz savu roku bez privātskolotāja bija iemācījis tik tālu, ka brīvi lasīja franču literātūru oriģinālā.

Par visu latvisko sirds viņam dedza jau no agrās jaunības. Kad jau labu laiku pirms lielā pasaules kara viņa ģimenē sāka piegriezt vērību tīrai latviešu valodai un izvairīties no nelatviskiem vārdiem un izteicieniem parastajā ikdienas sarunas valodā, Aleksandrs bija viens no lielākiem karotājiem par šo lietu.

Rīgas pilsētas reālskolas pilnu septiņu klašu kursu A. O. beidza ēvakuācijas laikā, Tērbatā. Tanī pašā gadā iestājās bij. Rīgas Politehniskā Institūta lauksaimniecības nodaļā, Maskavā. Tūlīt pēc tam arī iestājās T! Studēja ļoti kārtīgi un centīgi. 1917. g. janvārī viņam studijas bija jāpārtrauc, jo viņu iesauca kara dienestā un nosūtīja uz Caricinas studentu bataljonu. Februāra vidū viņu pārcēla uz Pēterhofas III. praporščiku skolā. Viņam šeit esot, iesākās Krievijas revolūcija. Pa šo laiku nācies redzēt visādas mežonības, laupīšanas un kultūras vērtību iznīcināšanas, kas viss dēvējies par „revolūcijas taisīšanu“. Aleksandrā bija nomanāma liela vilšanās par revolūcionāriem un niknums uz revolūciju. Pa revolūcijas laiku stipri saaukstējies un dabūjis kakla dziedzeru iekaisumu, kāpēc aprīlī, uz ilgāku laiku atlaists atvaļinājumā, aizbrauca uz Krimu pie brāļiem Artūra un Markusa. 1917. gadā kopā ar brāli Oskaru un māsu Elizabeti kājām apceļoja visu Kri-

mas dienvidus daļu. Vēlāk uz brāja Artūra rīcībā esošiem kuģiem apbraukāja visu Melnās jūras piekrastes austrumu daļu, arī Turcijas robežās. Krimā vāciem valdot, pie tiem bija par vācu-krievu tulku un kā tāds atkal apbraukāja Melnās jūras krastus. 1918. g. oktobra otrā pusē ar citiem piederīgiem atgriezās Rīgā. Novembrī saslima ar izsituma tifu un tāpēc arī nevarēja iestāties Studentu rotā, bet bija spiests palikt Rīgā, komunistu varā. Veselibai uzlabojoties, pamazām sāka apmeklēt Latvijas soc. pad. republ. augstskolas lauksaimniecības fakultāti, kuŗā atkal strādāja ļoti kārtīgi un centīgi. Pēc komunistu jūga nokratīšanas 1919. g. jūnija pirmajās dienās iestājās latviešu jaunformējamajos spēkos. Ap jūlija vidu viņu aizsūtīja uz Liepāju, Virsnieku kursus, kur tas sabija līdz Bermonta dienām. Bermonta cīņās ņēma dalību no pirmās dienas Daugavpils 8. pulka 4. rotā kā seržants un vada komandiers un piedalījās savas daļas visās cīņās, ieņemot Daugavgrīvu, cīnoties ap Spilvi un citur. Rīgas atbrīvošanas naktī, t. i. no 10. uz 11. nov., smagi ievainots galvā pie Beberbeķiem, ejot sava vada priekšā uzbrukumā pret sīvi pretojošos ienaidnieku. 11. novembrī viņu ievada kuŗa slimnīcā, kur, lielas sāpes ciešot, viņš tomēr nekad nebija nožēlojis, ka iestājies karotājos par latviešiem un visu latvisko. Jau pirms ievainošanas bija izteicis domas, ka tiem, kam liktenis devis izdevību iegūt plašāku garīgo apvārksni un spējas dziļāki lietas izprast, ir neatliekams pienākums citiem būt par priekšzīmi un arī, karojot ar mēchaniskiem ieročiem, būt citiem priekšā. Ja tie to nedarīšot, tad arī latviešu brīvība nevarēsot būt. Tās ir bijušas nevien viņa domas, bet arī viņa darbi. Vienmēr tas bija sava vada priekšgalā, kad bija jāiet uzbrukumā, sakarā ar ko sajūsma arvienu bija liela un panākumi neizpalika. Tā arī beidzamā kaujā bermontieši ļoti nikni šāvuši, kādēļ vadam nebijis dūšas iet uz priekšu. Te Aleksandrs atkal pirmais metās uz priekšu un vadu aizrāva sev līdz. Lai arī pusceļā viņš krita, tomēr vads vairs neapstājās un ieņēma ienaidnieku pozīcijas.

23. decembrī 1919. gadā pēc vairākām nesekmīgām operācijām Aleksandrs mira. 27. decembrī no kara slimnīcas viņu pārveda uz Talavijas Konventa telpām Lāčplēša ielā Nr. 3 un no turienes 28. decembrī izvadīja uz Rīgas lielajiem kapiem. Apglabāts Ģertrūdes draudzes daļā, ģimenes kapos. Pēc nāves par kaujas nopelniem apbalvots ar Lāčplēša ordeni.

D. Muške.

t/l old. O. Sirmais.

A. Lauva.

1920. g. I. un II. sēmeštra zēni.

J. Roze.

A. Oše.

P. Licis.

K. Skalders.

t/l old. V. Šteinbergs.

K. Vilders.

E. Ramats.

247. Arvīds Lauva.

R. P. I. kom. n. 1916—1917. B. T. A. 1918—1919. L. U. tauts. f. 1919—1921.

V! K! 31. X. 1916. Sp! K! 9. XII. 1918.

1919. II. kas. 1920. I. rvd.

„Esmu dzimis 5. augustā 1899. gadā, Rīgā, kur maniem vecākiem piederēja manufaktūras veikali. Šeit arī pavadīju savus bērnības gadus, dzīvodams pa ziemām Rīgā, bet pa vasarām jūrmaalā. Vidusskolu sāku apmeklēt 1906. gadā, iestājoties Kēniņa reālskolā, un mācījos tur līdz 1910. gadam, nobeigdams otro klasi. Pēc tam pārgāju uz Rīgas pilsētas reālskolu, kurās tirdzniecības nodaļu nobeidzu 1916. gada pavasarī, Tērbatā, kur minētā skola bija pār-

cēlusies sakarā ar kara apstākļiem. Tā paša gada rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta tirdzniecības nodaļā.

Studiju laikā strādāju kā grāmatveža palīgs pie „Valtera un Rapas“ un V. Rīgas savstarpējā kredītbiedrībā.

1918. gadā iestājos Kalpaka bataljona studentu rotā un piedalījos Latvijas atbrīvošanas cīņās.“

L. pēdējos gados dzīvo uz laukiem, vadīdams tēva lauku saimniecību Vilces Ruņģos; aktīvi piedalās apkārtnes sabiedriskā un pagasta pašvaldības dzīvē.

248. Kārlis Kūlis.*

R. P. I. lauks. n. 1911—1917.

V! K! 17. X. 1916.

Kārlis Kūlis dzimis 23. maijā 1887. g., Siguldā. 1909. g. beidzis Pleskavas vidējo lauksaimniecības skolu.

249. Pēteris Bērziņš.*

R. P. I. mēch. n. 1917—1918. B. T. A. mēch. n. 1918—1919.

L. U. mēch. f. 1920—1921. Tauts. f. 1922—1925.

V! K! 21. IV. 1918. Sp! K! 11. IV. 1921. 9. XII.

1921. II. mag. cant., majord. 1922. I. mag. cant. 1923. I.

P! K! T! 1924. I. old.

R.: Pumpura „Lāčplēsis“ kā romantisma piemērs.

Pēteris Bērziņš dzimis 21. februārī 1897. g., Pils-Raunas pag. Kalna Rudzišu mājās.

Izstumts no T! uz 99 gadiem.

250. Jānis Vāgners.

R. P. I. mēch. n. 1917—1918. B. T. A. lauks. n. 1918—1919.

L. U. lauks. n. 1920—.

1920. II. mag. pauc. subst. 1921. I. mag. pauc., zin. lit. kom. loc.

V! K! 9. X. 1918. Sp! K! 15. XI. 1920.

R.: Indulis un Mintauts.

„Esmu dzimis 25. novembrī 1897. g., Bauskas apriņķa Lieliecvavas pagasta Liel-Ratnieku mājās. Pabeidzis krievu privāto P. Larionova pirmmācības skolu, 1909. gadā iestājos Rīgas pilsētas reālskolā, kurās VI. klasi pabeidzu 1915. g. Tā kā šai gadā skolu ēvakuēja uz Tērbatu, tad pārgāju uz Viborgas krievu skolu, kurās VII. klasi nobeidzu 1916. g. pavasarī. Rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta mēchaniskā nodaļā, kur sabiju tikai nepilnu sēmeštri, jo ziemas sākumā iestājos kā brīvprātīgais Latviešu strēlnieku pulkos. Kad 1917. g. revolūcija sagrāva armijas disciplīnu, demobilizējos, izlietodams kā iemeslu vājās acis, un pārgāju Viskrievijas pilsētu savienības dienestā, kur darbojos līdz 1918.

gada pavasarim. Šī gada rudenī iestājos Baltijas tehniskās augstskolas lauksaimniecības nodaļā. Kad 1919. g. pavasarī Liepājā galīgi noorganizējās mūsu valsts iestādes, iestājos valsts dienestā — sākumā kā Apgādības ministrijas sekretārs, vēlāk kā šīs ministrijas transporta sekcijas un pārtikas nodaļas vadītājs. Kad ministriju likvidēja, atstāju valsts dienestu un nodevosC studijām, kurās atkal biju atjaunojis 1921. g. Uzturu nopelnīju ar žurnālistikas darbiem, jo jau no laika gala biju liels grāmatu „tārps“. Jau 1920. g. 20. martā iespieda „Brīvā Zemē“ manu pirmo rakstu, un no tā laika es piegriezos šai nodarbošanai ar katru gadu jo vairāk. Speciālizēdamies jau ar pirmo rakstu tīri saimnieciskās politikas un lauksaimniecības jautājumos, esmu visus šos gadus blakus Augstskolai nepātraukti darbojies arī žurnālistikā: „Brīvā Zeme“, „Zemes Spēks“, „L. Lauksaimnieks“, „Economists“, „Ražas un Tirgi“, „Zemgalietis“, „L. Piansaimnieks

un Lopkopis“ u. c. nesuši savās slejās, lielu skaitu gan isākus, gan garākus manus rakstus. Sākot ar 1924. gadu, esmu vēl ciešāki saistījis savu likteni ar mūsu avižniecību — iestādamies par pastāvīgu redakcijas locekli „Brīvā Zemē“ un vadīdams tās

saimnieciskās politikas daļu. Šeit varētu, varbūt, vēl pieminēt, ka esmu diezgan daudz ceļojis, apmeklēdams studiju nolūkā Šveici, Vāciju, Dāniju, Zviedriju, Norveģiju, Somiju, Poliju, Igauniju, Lietuvu un Krieviju.“

251. *Andrējs Ernests.*

B. T. A. ķīm. n. 1918—1919. L. U. ķīm. n. 1921—

V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 9. XII. 1922.

1923. II. T! I! T!

R.: 1) Žīdu jautājums Latvijā.

2) Materijas uzbūve.

„Isumā mans dzīves apraksts šāds: esmu dzimis 16. februārī 1897. g., Vecpiebalgas pagasta Smeiļos, kur arī pavadīju bērnību līdz skolas gadiem. 1906. gada rudenī iestājos Vecpiebalgas pagasta Greiveru skolā, kurā sabiju 3 gadus. 1909. g. iestājos vietējā draudzes skolā, kurā mācījos 4 gadus. Pēc tam griebeju iestāties Pleskavas zemkopības skolā, kūr arī nobraucu un noliku eksāmenu, bet paliku kā kandidāts, jo vietējos Vidzemes, Kurzemes un Igaunijas iedzīvotājus-latviešus uzņēma tikai ar zināmu %. Pārbraucis mājās, nodzīvoju pusgadu uz laukiem un 1913. g. janvārī iestājos Cēsu L. Ausēja reālskolas 3. klasē, kur sabiju līdz 1917. g. pavasarim, nobeidams VI. klasi. Sakarā ar vācu okupāciju biju spiests pārcelties izglītības turpināšanai uz Jeisku, Kubaņas apgabalā, kur nobeidzu reālskolas VII. klasi. Pēc skolas beigšanas kopā ar kom. K. Ozoliņu apceļoju

Kubaņas apgabala latviešu kolonijas, un pēc tam kopā 1918. g. pavasarī atgriezāties dzimtenē. Rudenī iestājos Baltijas tehniskā augstskolā, ķīmijas fakultātē. Sakarā ar T! K! lēmumu iestājos toreizējās Pagaidu valdības armijā. 12. decembrī 1918. gadā nobraucu uz Piebalgu nokārtot dažus uz ģimenes dzīvi attiecošos jautājumus. Piebalgā, otrā dienā, atradu jau priekšā sarkanarmiešus, kuŗi mani tūliņ reģistrēja un aizliedza izbraukt no Piebalgas. Tā paliku pa lielinieku laiku Piebalgā. Mūsu armijai ienākot, tūliņ iestājos 20. jūnijā 1919. g. jaunformējamo spēku IV. rotā kā kareivis. Šeit paliku līdz augusta mēnesim, kad mani pārveda uz Armijas saimniecisko pārvaldi, pārtikas un elpes nodaļu. Šeit izpildīju dažādus pienākumus, kā transportu pavadonis, skrejošo ešalonu komandants un pēdīgi kā Armijas saimnieciskās pārvaldes Daugavpils noliktavas priekšnieks no 1920. gada janvāra sākuma līdz 1921. g. 24. jūnijam. Pēc demobilizēšanās 1921. g. rudenī iestājos Latvijas Universitātes ķīmijas fakultātē, kurā arī tagad studēju.“

252. *Kārlis Ozoliņš II.*

B. T. A. arch. n. 1918—1919. L. U. tauts. n. 1920—1921. jur. n. 1921—1924. Tiesību zinātņu kandidāts.

V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 30. V. 1921.

1922. II. bibl. 1923. I. bibl.

„Es, Kārlis Hermana d. Ozoliņš, esmu dzimis 1896. g. 10. jūlijā, Jaunpiebalgas pagasta Rocu mājās, kur mani vecāki dzīvoja kā rentnieki. Ar šīm mājām ir saistīta visa mana dzīve: tur pavadīju savu bērnību un vēlāk, skolā iedams, visas vasaras brīvdienas; tur mācījos pazīt lauku dzīvi visos viņas sīkumos un strādāt lauku darbus, sākot ar ganos iešanu un beidzot ar siena plaušanu un labības kulšanu. Savas skolas gaitas iesāku vietējā pagastskolā, kuŗu nobeidzis, iestājos vietējā draudzes skolā. Pēc pēdējās beigšanas vienu gadu pavadīju tēva mājās. Nebūdams ar lauku dzīvi apmierināts,

izmēģināju roku ar iestāšanos Kostromos mērniecības skolā, bet šis mēģinājums beidzās nelaimīgi, jo iestāšanās eksāmenu neizturēju. Gadu vēlāk, t. i. 1915. gada rudenī iestājos Cēsu L. Ausēja reālskolas piektā klasē un tur, mācīdamies līdz 1917. g. pavasarim, nobeidzu arī sesto klasi. 1917. g. rudenī, kad Rīgu ieņēma vācu kara spēks, aizbraucu uz Dienvidkrieviju un iestājos Jeiskas reālskolā. Tur nobeidzu septīto klasi un 1917. gada pavasarī atgriezos atpakaļ dzimtenē. Tā paša gada rudenī iestājos kā students Baltijas tehniskā augstskolā, arhitektūras fakultātē un reizē ar to — arī Talavijā. Pēdējā jo dzīvi iekārvoja manu jauno studenta sirdi, un es biju viņas nešķirams draugs. Iebrūkot Latvijā lieliniekiem, studijas bija jāpārtrauc. Viņas atjaunot izdevās tikai 1920. g. rudenī, jo gadu iepriekš, kad nodibinājās Latvijas Universitāte, vēl dienēju armijā, un

247. Arvēds Lauva.

246. Pēters Aleksandrs Ozols

250. Jānis Vagners.

251. Andrējs Ernests

252. Kārlis Ozoliņš II.

258. Alberts Stalbe.

255. Emils Saliņš.

aiz šā iemesla studēšana nebija iespējama. Atjaunojot studijas, iestājos juridiski-oikonomiskās fakultātes oikonomiskā nodaļā, bet gadu vēlāk — pārgāju uz

juridisko nodaļu. Studijas nobeidzu 1924. g. pavasarī un rudenī stājos darbā, strādādams Rīgas apgabaltiesā.“

253. **Eduards Salfups.**✽

B. T. A. arch. n. 1918—1919. L. U. jur. f. 1920—
V! K! 21. X. 1918.

„Esmu dzimis 1897. g. 21. februārī, Cēsu apriņķī, Lizuma muižas ķieģelnīcā, kur arī pavadīju savu bērnību. 13 gadu vecs pārgāju dzīvot uz Kalna mājām, kurās atradās netālu no ķieģelnīcas un kurās mans tēvs tanī laikā rentēja. 18 gadu vecumā kopā ar vecākiem pārcēlos uz mūsu dzimtsmājām — Plukšiem — Lizuma pagastā. Šos kailos faktus varētu papildināt ar to, ka ap Kalna māju bija brīnišķīgs parks-dārzs, bet aiz tā vēl brīnišķīgāks mežs — garais sils — kuram cauri stiepās klusi, balti, brūnu skuju piebiruši, ceļi...“

Kas attiecas uz manu dabu, tad atceros, ka biju ļoti kluss, un 5—13 g. vecumā visi mani sauca par „vecīti“. Tik kluss un rātns tomēr biju tikai tad, ja mani neviens neaiztika, ja turpretim kāds mani traucēja manā nodabā, tad viņam parasti bija jānāk pie slēdziena, kādu arī ļoti bieži dzirdēju, ka man esot „liela sirds“. Ar vārdu sakot, biju ietiepīgs, bet atļaujos piebilst — ne untumains. Pēc manām domām šie divi jēdzieni nav identiski.

Kas attiecas uz tā saukto izglītību, tad sākot, kā to parasti mēdz darīt, ar baušļiem un ābeci, man jā-saka, ka lasīt un baušļus skaitīt iemācījot tāpat kā lielākais vairums bērnu ap 6. dzīves gadu. 8 gadus

vecs sāku iet skolā — turpat Lizumā. Pēc tam apmeklēju dažādas skolas: no 1912.—1914. g. Smiltēnes tirdzniecības skolu, 1915./16. un 1916./17. g. g. Cēsīs L. Ausēja reālskolu, kur 1917. g. pavasarī beidzu 6. klasi. 1917. g. rudenī aizbraucu uz Krieviju un iestājos Simferopoles reālskolā, kur 7. klasi beidzu 1918. g. pavasarī. Atgriezies Latvijā, tā paša gada rudenī iestājos Baltijas tehniskās augstskolas arhitektūras fakultātē, pēc kam tūlīt iestājos arī korporācijā — Talavijā. Bet jau tā paša 1918. gada decembra mēnesī pārgāju uz kara dienestu, iestājoties Kalpaka bataljona atsevišķā studentu rotā. 1919. gada aprīļa mēnesī kaujā pret lieliniekiem mani smagi ievainoja, pēc kam ilgāku laiku gulēja slimnīcā. 1920. g. iestājos Latvijas Universitātes tautsaimniecības un tiesību zinātņu fakultātes tiesību zinātņu nodaļā. 1924. g. pavasarī izturēju min. fakultātē komisijas eksāmenus un tagad gatavojos uz tiesību zinātņu kandidāta grada iegūšanu.

No 1924. g. rudenī strādāju pie Rīgas apgabaltiesas, kā kandidāts uz tiesu amatiem, pie kam izpildu arī miertiesneša pienākumus Rīgas apgabaltiesai padotās miertiesās.“

Par kaujas nopelniem S. apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

Precējies ar Elzu Ķikul; dēls Gunars.

254. **Richards Putniņš.**✽

B. T. A. mēch. n. 1918—1919. L. U. tauts. f. 1920.
V! K! 21. X. 1918.

Beidzis 1918. gadā Viborgas reālskolu.

255. **Emīls Saliņš.**

B. T. A. lauks. f. 1918—1919. L. U. lauks. n. 1920.
V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 8. X. 1921.

R.: Zinātne un kristīgā ticība.

„Esmu dzimis 16. oktobrī 1898. g., Vecpiebalgas Vec-Kaļvu mājās. Savu pirmo skolas gaitu iesāku Vecpiebalgas pagasta „Upītes skolā“, kurā nenobeidzis, atbraucu Rīgā un, pēc pusgada gatavošanās, noliku eksāmenu uz 1. kl. Pēterā I. reālskolā. Karām

sākoties, kad skolu ēkavuēja uz Taganrogu, pārgāju uz Cēsu reālskolu, bet tā kā nebiju apmierināts ar sabiedrisko dzīvi, tad 1916. g. aizbraucu uz Pēterpili. Šeit dzīvojot, es guvu jaunus, plašus iespaidus; pavadītie divi gadi bija neatsverami. Reālskolu nobeidzu 1918. gadā. Biju nodomājis braukt uz Maskavas Universitāti, studēt medicīnu. Dokumentus nosūtīju, bet pats neaizbraucu, jo nebija pēdējā laikā iespējams Krievijā dzīvot. Atbraucu Latvijā un 1918.

gada rudenī iestājos Baltijas tehniskās augstskolas lauksaimniecības fakultātē. Tanī pašā rudenī iestājos arī Talavijā. Sākās jauns dzīves posms. 1920./21. g. kā students neskaitījies, jo biju armijā. 1925. g. pavasarī noliku valsts eksāmenus. Tagad

strādāju Saldū kā Kalnamuižas lauksaimniecības skolas un muižas vadītājs. Cik labprāt vēl gribētos būt pirmā kursa studentam, kad dzīve likās tik saulaina, bezbēdīga, bet tagad — darbs, pienākumi, rūpes. Aizgājuši labākie gadi!”

256. *Arnolds Korps.* *

B. T. A. inž. n. 1918—1919. L. U. inž. f. 1920—1921.
V! K! 21. X. 1918.

Arnolds Korps dzimis 12. septembrī 1898. g. Beidzis 1918. gadā Umanas reālskolu.

257. *Osvalds Rupais.* *

B. T. A. inž. n. 1918—1919.
V! K! 21. X. 1918.

Osvalds Rupais dzimis 14. aprīlī 1896. g. un 1918. gadā beidzis Maskavas ceturto reālskolu.

258. *Alberts Stalbe.*

R. P. I. kom. n. 1915—1916. B. T. A. 1918—1919. L. U. tauts. f. 1919—1921. Tirdzniecības zinību kandidāts. Jur. f. 1921—1922.

V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 29. III. 1920.

1920. I. majord. 1920. II. sekr., del. latv. korporāciju apspriedēs. 1921. I. sekr., vicesen. 1922. I. T! I! T! priekšsēd.

„Esmu dzimis 6. novembrī 1891. g., Rīgas apriņķī, Jūdāžu pagasta Zušu mājās. Dzīvoju pie saviem vecākiem, no sākuma sava tēva dzimtsmājās — vēlāk, pēc dzimtsmājas pārdošanas, Allažu pagastā, kur tēvs rentēja lauku mājas. Jau no sestā dzīves gada iesāku pildīt lauku zēna pirmo pienākumu — iet ganos. Sākot ar devīto gadu, vecāki mani sūtīja uz Siguldas draudzes skolu, kuru apmeklēju vienu ziemu. Nākošās ziemas, līdz atbraukšanai Rīgā,

gāju Allažu pagasta skolā. Pabeidzu Rīgas pilsētas reālskolu kā eksterns. Iestājos Augstskolā 1915. g., komercnodalā. Talavijā iestājos 1918. g. oktobrī. Studiju laikā nodarbojos ar stundu pasniegšanu. 1920./21. mācības gada otrā semestrī beidzu Augstskolu un ieguvi tirdzniecības zinību kandidāta gradu.“

Pēc Augstskolas beigšanas pats nodibinājis savu koku tirdzniecības kantori. Apprecējies ar Liliju Radziņ; dēls Alberts.

Piedalījies Latvijas atbrīvošanas cīņās Studentu rotā, Kalpaka bataljonā, ģen. Baloža brigādē un Galvenā štābā. Par kaujas nopelniem apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

259. *Jānis Zāģers.*

B. T. A. mēch. n. 1918—1919. L. U. mēch. f. 1920—1922. farmac. n. 1923—1924.

V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 11. IV. 1921.

1921. II. oikon. 1922. I. oikon.

„Esmu tirgotāja un namu īpašnieka dēls, dzimis 15. augustā 1899. g., Rīgā, kur arī pastāvīgi dzīvoju, izņemot dažus kara gadus. No 1909.—1917. gadam apmeklēju Rīgas pilsētas ģimnaziju. 1917. gadā pēc ģimnazijas beigšanas iestājos Tērbatas Universitātē, bet negaidītā Rīgas ieņemšana no vāciešiem izjauca nodomu studēt, jo nepaspēju no Rīgas izbraukt. 1918. gada rudenī iestājos Rīgas tehniskās augstskolas

mēchaniskā fakultātē un drīzi pēc tam arī Talavijā. 1918. gada decembrī, kad komunisti tuvojās Rīgai, līdz ar citiem talaviešiem iestājos Studentu rotā un janvārī 1919. g. atstāju Rīgu un uzsāku kara vīra gaitas. Tā pašā gada vasarā līdz ar citiem Studentu rotas kareivjiem mani paaugstināja par leitnantu. 1920. gada rudenī, pēc miera noslēgšanas ar komunistiem, demobilizējos un turpināju studijas Latvijas Augstskolā. 1922. gadā dabūju vietu Zemkopības ministrijas darbnīcās, kā tehniķis, bet pēc 2 gadu nostrādāšanas darbnīcas likvidēja, un es paliku bez vietas. 1924. g. pavasarī pieņemu vietu Latvijas bankā, kur strādāju līdz šim laikam.“

E. Saliņš. K. Rozīts.
E. Zichmans.

E. Drumolds.
A. Skujskubre
V. Bitte.

A. Ernests. V. Alksnis.
J. Zāģers

t/l old. A. Brunners.

V. Saliņš.
O. Kalējs.

A. Kalējs.
H. Bonders.

F. Krusa.
K. Ozoliņš II.

260. Arvīds Butuls.*

B. T. A. mēch. n. 1918—1919. L. U. mēch. f. 1920.
V! K! 21. X. 1918.

Arvīds Butuls dzimis 21. augustā 1898. g., Rīgā.
1917. g. beidzis Rīgas pilsētas ģimnaziju.

261. Voldemārs Alksnis.*

B. T. A. mēch. n. 1918—1919. L. U. mēch. f. 1920—1921.
lauks. f. 1921—
V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 31. I. 1921.
1921. II. T! I! T! kand. 1922. II. sekr., T! I! T!
R.: Cilvēka dabas disharmonijas.

„Talavijā iestājos 1918. g. oktobra mēnesī. Par manu iepriekšējo dzīvi nav daudz ko teikt; tā ir parastā: ābece, diezgan ilgstošā vidusskola ar tomēr laimīgām beigām 1917. gadā; tad viens gads bezdarba (vācu okupācija), Baltijas tehniskās augstskolas atklāšana Rīgā — un oktobrī esmu jau Talavijas zēns.

Sirsnība un sajūsma, kas 18. gada rudenī valdīja pēc kara gadiem atkal kopā sanākušo talaviešu

starpā, nevarēja neatsaukties arī uz mums, zēniem, kāpēc izpratu vecos, pazīstamos vārdus, ka zēna gadi pieder pie jaukākiem studenta gadiem.

Latvijas valsts pirmajās dienās nodibinājās Atsevišķā studentu rota, kurā iestāties bija katra talavieša pienākums. Drausmīgajā Rīgas atstāšana 1919. gada 2. janvārī, kaujas pie Ventas, atgriešanās vēl tā paša gada 23. maijā atbrīvotajā Rīgā — ir isumā Studentu rotas gaitas.

1920. g. rudenī, atsvabināts no kara dienesta, iestājos jaundibinātās Latvijas Universitātes mehāniskā fakultātē, kurū gan vēlāk mainīju uz lauksaimniecības.“

262. Adolfs Ziediņš.*

B. t. a. ķīm. n. 1918. L. U. med. f. 1920—1923. Jur. f. 1923.
V! K! 21. X. 1918.

Adolfs Ziediņš dzimis 8. augustā 1896. g. Pirms

iestāšanās B. t. a. neilgu laiku studējis medicīnu Tērbatas Universitātē. 1918. gada rudenī iestājies Ats. studentu rotā un ņēmis dalību Latvijas atbrīvošanas cīņās.

263. Andrējs Skujskubre.

Tērbatas univers. jur. fak. 1917. B. T. A. kom. n. 1918—1919. L. U. tauts. f. 1919—1920. jur. f. 1921—
V! K! 21. XI. 1918. Sp! K! 31. I. 1921.
1921. I. arķ. 1921. II. arķ., bibl. 1922. I. bibl., T! I! T!
1922. II. T! I! T! 1923. I. vicesen., T! I! T! kand. 1923. II. T! I! T! 1924. I. T! I! T! 1924. II. T! I! T!, P! K! T! 1925. I. T! I! T!, P! K! T! 1925. II. T! I! T!.
R.: Reinholds Veics.

„Dzīvi esmu sācis 1896. g. 18. septembra rītā. Laimīgā jaunībā nonācu pirmo reizi asā konfliktā ar reālo dzīvi tikai tad, kad bija jāķeras pie grāmatām. 1907. g. iestājos Rīgas pilsētas ģimnazijā, kurū no-

beidzu tikai Tērbatā ar zināmu nokavējumu. Lielais karš mani noved uz Maskavu, kur, dzīvodams kopā ar fil. Rapu, nācu pirmā kontaktā ar Talaviju. Pēc ģimnazijas beigšanas iestājos Tērbatas universitātes juridiskā fakultātē, bet vācu „landesvērs“, ar savu ierašanos Mētrainē, pārtrauca manu pirmo augstskolas sēstetri. 1918. g. rudenī imātrikulējos Baltijas tehniskā augstskolā un tanī pašā laikā iestājos arī Talavijā. Normāli varēju sākt studēt un reizē ar to arī dzīvot īstos studenta gadus tikai ar Latvijas Universitātes nodibināšanos.“

264. Alfons Kalējs.

B. T. A. lauks. n. 1918—1919. L. U. lauks. f. 1920—1925. Agronoms.
V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 1. XI. 1920.
1920. II. rvd., ekon. subst., 1921. I. mag. cant., mag. pauc. subst., 1921. II. rvd., 1922. I. rvd., mag. pauc., 1922. II. mag. pauc., 1923. II. mag. pauc. subst.
R.: Latvijas atmodas laikmets.

„Esmu dzimis 1900. g. 23. februārī, Cēsu apriņķī, Lazdonas draudzē, Praulienas pagasta Purvsmenu mājās. Tikko pieci gadi vecu māte mani sāka mācīt grāmatā, it sevišķi pa ziemas vakariem, kad pašai vairāk laika atlikās. Lazdona toreiz ar savu sabiedriski-kultūrēlo dzīvi stāvēja visas Vidzemes ma-

lienā priekšgalā. It sparīgi te rīkojās Lazdonas baznīcas bibliotēkas biedrība, pie kuŗas darbojās Lazdonas dziedātāju jauktais koris un ragu orķestri. Gandrīz ikkatru svētdienu sarīkoja koncertus, teātra izrādes, priekšlasījumus u. t. t. Mana māte arī ņēma dalību kori un bieži teātra izrādēs, uz kuŗām dažreiz mani ņēma līdzi. Visvairāk interesējos par mūziku; it sevišķi patika klausīties brašos ragu orķestra maršus un dejas. Ar lielu brīnumu raudzījās uz mākslinieku veiklām pirkstu kustībām uz vijoles vai klavierēm. Damāju nekad neaizmirst to dziļo iespaidu, sajūsmu, kāds man palika no Dubura tautas dziesmu koncerta, no kuŗa vēl tagd atceros dažas dziesmas no galvas. Jau pirms skolas gadiem man lika mācīties strādāt, un šis pirmais darbs bija cūku ganīšanu. Tikko septiņi gadi vecu mani nodeva Sarkaniešu pagasta skolā, jo pēdējā bija daudz tuvāk mājām nekā Praulienas pagasta skola. Mājās jau iemācījos lasīt un rakstīt, latviski, kā arī krieviski, un pratu arī pirmās 4 aritmētiskās darbības, kādēļ mani tūlīt iedalīja otrziemniekos. Visgrūtāk gan gāja ar rakstīšanu un rēķināšanu, sevišķi ar pēdējo, jo tikai septiņi gadi vecam nācās ļoti grūti saprast uzdošanas un rēķinu grāmatas. Pagasta skolā nogāju tikai vienu ziemu. Jau nākošā pavasarī mani noveda draudzes skolā vasaras mācībā. Te nu atkal biju viens no jaunākajiem skolniekiem, un diezgan grūti nācās aprast ar biedriem, no kuŗiem daudzi jau bija pāri par 16 gadiem. Arī mācības likās grūtas, it sevišķi rēķināšana, ar kuŗu gadus divus negāja nekādā lāgā. Draudzes skolā sagāju pavisam četras ziemas. Pa vasaru gāju ganos, tikai par vienu „čīnu“ mani paugstināja, proti — par lopu ganu. Jau ceturtā ziemā apgādājos ar dažādu reālskolu programmām un sāku gatavoties uz pārbaudījumiem. Pavasarī turēju eksāmenus Biržu izglītības biedrības proreālskolā, pēc kam mani uzņēma trešā klasē. Ru-

denī jau biju reālists. Biržu proreālskolā nogāju tikai vienu gadu un jau nākošā rudenī turēju pārbaudījumu Rīgas Germaņa reālskolā uz ceturto klasi, kuŗā mani arī uzņēma. Germaņa reālskolā nogāju tikai vienu gadu, jo kuŗa apstākļu dēļ mācības tālāk neturpināja. Rudenī aizbraucu uz Tērbatu un iestājos uz turieni ēvakuētā Rīgas pilsētas reālskolā. Pēdējā nogāju divus gadus. Kaut gan gandrīz visi pedagogi te bija vācieši, un arī visai skolai centās piedot vācu garu, tad tomēr par šo skolu varu teikt tikai labu. Galvenos priekšmetus, kā fiziku un matemātiku, iemācījos ļoti labi, un arī kā audzinātāji daži pedagogi bija sevišķi teicami. Vāciem Rīgu ieņemot, biju spiests doties dziļāk Krievijā, uz Jaroslavu pie radiem, kur iestājos vietējās reālskolas 7. klasē. Varu atzīmēt, ka te mans krusttēvs bija Latviešu bēgļu biedrības priekšnieks, vadīja dziedātāju kori un sarīkoja teātra izrādes, kuŗās arī es ņēmu dalību. 1918. gadā pabeidzu Jaroslavas reālskolu. Drīz vien pēc tam caur vācu fronti devos uz mājām. Izplāvēs pa vasaru dūšīgi vien slenu, rudenī braucu uz Rīgu un iestājos „Baltische technische Hochschule's“ lauksaimniecības nodaļā un arī Talavijā. Lieliniekiem uzmācoties, līdz ar citiem talaviešiem iestājos Atsevišķā studentu rotā un līdz ar to atkāpos uz Liepāju. Latviešu uzbrukumā pret lieliniekiem piedalījos visās kaujās līdz Rīgas ieņemšanai. Rīgā mani piekomandēja latviešu atsevišķās brigādes saimnieciskai daļai, un par kaujas nopelniem paaugstināja par leitnantu. Bermonta uzbrukumā brīvprātīgi piedalījos Rīgas tiltu aizsargāšanā. Pēc tam mani komandēja uz artilērijas kursiem, pēc kuŗu nobeigšanas mani iedalīja Vidzemes artilērijas pulkā. 10. septembrī 1920. gadā mani atvaļināja studiju turpināšanai. Tā paša sēmeštra vidū dabūju Talavijas krāsas. Studiju laikā strādāju Zemes vērtēšanas nodaļā kā jaunākais taksātors.“

265. *Valdis Bīte.*

B. T. A. kom. n. 1918—1919., L. U. ties. zin. n. 1920—V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 25. X. 1920. 1920. II. kas., 1921. I. majord., 1921. II. T! I! T! kand., 1923. II. T! ! T! kand.
R.: Par Latgali.

„Esmu dzimis Rīgā, 14. novembrī 1898. gadā. 1907. gadā iestājos Rīgas pilsētas ģimnazijā, kuŗu beidzu 1917. gadā, Tērbatā, kurp tā bija ēvakuēta, pasaules kuŗam iesākoties. Pēc skolas beigšanas iestājos Maskavas Alekseja kuŗa skolā. Tomēr šo skolu oktōbra revolūcijas dēļ neizdevās nobeigt.

1918. gada vasarā atgriezos atkal Rīgā un iestājos Baltijas tehniskās augstskolas tirdzniecības zinātņu nodaļā, un tanī pašā laikā arī Talavijā. Tomēr studijas nācās pārtraukt, jo Rīgai tuvojās lielinieki. Sakarā ar Konventa lēmumu iestājos Atsevišķā studentu rotā. Pēc demobilizācijas iestājos 1920. gada rudenī Latvijas Universitātes tiesību zinātņu nodaļā.“

Par kaujas nopelniem B. paaugstināts par leitnantu un apbalvots ar Lāčplēša ordeni.

264. Alfons Kalējs.

263. Andrejs Skujskubre.

265. Valdis Bite.

267. Jānis Ādlers.

269. Pēters Rēķis.

272. Kārlis Rozīts.

271. Aleksandrs Traubergs.

266. Jānis Štelmachers.*

R. P. I. ķīm. n. 1913—1916. B. T. A. lauks. n. 1918 — 1919. L. U. lauks. f. 1919—1921, fil. - filoz. f. 1921—1922. ķim. f. 1924. ties. zin. f. 1924—.

V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 9; II. 1920. 1920. I. ekon., 1920 I. ekon., 1920. II. ekon., T! I! T!
R.: Amerikas ceļojums.

Jānis Štelmachers dzimis 1893. g. 31. jūlijā, Rīgā. Beidzis kā eksterns Pēterā I. kadetu korpusu, Pēterpili. Kā students iesaukts kara dienestā un beidzis I. Pēterhofas praporščiku skolu. 1918. g. atgriezies Rīgā un turpina studijas.

267. Jānis Adlers.

R. P. I. kom. n. 1915—1918. B. T. A. kom. n. 1918—1919. L. U. tauts. f. 1920—1923. Tirdzniecības zinātņu kandidāts.

V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 1. XI. 1920. 1920. II. rvd. 1921. I. bibl. 1921. rvd.
R.: Latvijas kuģniecība.

„Esmu dzimis 1896. g. 18. martā, Rīgā, kur mans tēvs ap šo pašu laiku bija ieguvis nelielu nekustamu īpašumu. Vecāku apgādāts, pavadīju savus bērnības un skolnieka gadus pilnīgi bezrūpīgi. Pirmmācību ieguvu mājās, un skolā sāku iet tik vēl 12 gadu vecumā. 1908. gadā iestājos Rīgas pilsētas reālskolā un beidzu to 1915. gadā, iegūdam pamatīgas zināšanas izņemtos priekšmetos; nebij tikai nekādas jēgas no praktiskās dzīves.

1915. g. augustā iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, kurš kara apstākļu dēļ pārcēlās uz Maskavu. Institutā sabiju bez pārtraukuma līdz 1917. g. maijam, kad mani ieskaitīja par trešā kursa studentu.

Rīgas ieņemšana 1917. g. no vācu kara spēka bija par iemeslu tam, ka nu galīgi vajadzēja palaisties

tikai uz saviem spēkiem un pašam gādāt eksistenci nepieciešamos līdzekļus. Nodarbojos kādu laiku kā tehniķis, arī kā darbvedis. 1917./18. g. skaitījos par studentu vairāk tikai vārda pēc, jo Augstskolā strādāt nebija iespējams. 1918. g. rudenī pārbraucu uz Rīgu un turpināju studijas jaunatvērtā Baltijas tehniskā augstskolā. Bet arī ne ilgi: 20. decembrī iestājos Latvijas armijā.

Augstskolu beidzu 1923. g. janvārī, iegūdam pie Latvijas Universitātes tirdzniecības zinātņu kandidāta gradu.“

Adlers piedalījās Latvijas atbrīvošanas cīņās, būdams kā leitnants, sākumā Atsevišķā studentu rotā un vēlāk Vidzemes artilērijas pulkā. 1919. gadā 22. maijā cīņās viņu ievainoja. Par kaujas nopelniem apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

Pēc augstskolas beigšanas Adlers atrod nodarbošanos Latvijas bankā, kur turpina strādāt vēl tagad.

268. Pēteris Cīrulis.*

B. T. A. mēch. n. 1918—1919. L. U. mēch. f. 1920—.
V! K! 21. X. 1918.

Pēteris Cīrulis dzimis 11. novembrī 1896. g. Bei-

dzis 1917. g. Varšavas I. reālskolu un pēc tam iestājies Pēterpils tehnoloģiskā institūtā, no kurienes 1918. g. pārnācis uz Rīgu.

269. Pēteris Rēķis.

Maskavas komerc. instit. 1916—1917. B. T. A. kom. n. 1918—1919. L. U. tauts. n. 1920—1921.

V! K! 21. X. 1918. Sp! K! 9. XII. 1925.

„Esmu dzimis 14. jūlijā 1898. g., Vecpiebalgas Kriemeļos. Tur nodzīvoju līdz 1907. g., kad pārgāju dzīvot Vecpiebalgas ūdens dzirnavās. Pirmo izglītību baudīju Vecpiebalgas Greiveru skolā. Pēc Greiveru skolas beigšanas iestājos Jaunjelgavas Ozoliņa tirdzniecības skolā, kurā mācījos divus gadus. Pēc tam 1913. g. aizbraucu uz Maskavu un tur iestājos

Zibina komercskolā, kuru apmeklēju līdz 1916. g. Līdzekļus skolas apmeklēšanai deva vecāki. 1916. g. iestājos Maskavas komercinstitūta oikonomiskā nodaļā.

1918. g. pārgāju uz dzīvi Rīgā un iestājos Baltijas tehniskās augstskolas oikonomiskā nodaļā. Tomēr mājas apstākļu dēļ man drīz bija jāatstāj Augstskola un Talavijā jātop neaktīvam, jo tēvu nošāva lielinieki un man pašam bija jāpārņem rūpniecības uzņēmuma vadīšana.

Piedalījos atbrīvošanas cīņās Sapieņu bataljonā, vēlāk Latgales inženieru rotā. Ievainots un tamdēļ atsvabināts no dienesta.“

Precējies, sieva Aneļa. Darbojās līdz daudzās sabiedriskās organizācijās, Vecpiebalgā, kā priekšnieks un valdes loceklis.

270. **Alfrēds Lazdiņš.**

B. T. A. lauks. n. 1918—1919. L. U. lauks. f. 1920—1921.
V! K! 21. X. 1918.

Alfrēds Lazdiņš dzimis 2. martā 1896. g. Beidzis 1918. g. Rīgas skolotāju komercskolu.

271. **Aleksandrs Traubergs.**

R. P. I. inž. n. 1917—1918 B. T. A. kom. n. 1918—1919.
L. U. tauts. f. 1920—1921.

V! K! 28. X. 1918. Sp! K! 15. XI. 1920.

1920. I. arķ., T! I! T! kand.

R.: No Rīgas līdz Liepājai un atpakaļ.

Aleksandrs Traubergs dzimis 4. oktobrī 1897. g.,

Inču mājās, Ēveles pag., Valkas apriņķī. Beidzis 1917. g. L. Ausēja reālskolu Cēsis. Ņēmis dalību Latvijas atbrīvošanas cīņās ka Ats. studentu rotas loceklis. Smagie atbrīvošanas cīņu apstākļi galīgi nobeidza jau tā ne visai stipro organismu, un Tr., vēl karavīrs būdams, mira, diloņa pārvarēts.

272. **Kārlis Rozīts.**

R. P. I. ķīm. n. 1917—1918. B. T. A. ķīm. n. 1918—1919.
L. U. ķīm. f. 1920—

V! K! 28. X. 1918. Sp! K! 2. V. 1921.

1921. II. rvd. 1922. I. T! I! T! kand.

R.: 1. Mani pasaules uzskati.

2. Vīnrūpniecība.

„Esmu dzimis 13. septembrī 1899. g., Vec-Ķeipe-nes muižā, Rīgas apriņķī. 1908. gadā sāku apmeklēt

Draudzes skolu Madlienā. 1911. gadā, vecākiem pārnākot dzīvot uz Rīgu, iestājos A. Kēniņa (vēlāk F. N. Serkova) reālskolas II. klasē un šo skolu beidzu 1917. gadā. Tanī pat gadā iestājos Maskavā, Rīgas Politehniskā Institūta ķīmijas fakultātē. Talavijā iestājos 1918. g. rudens semestrī, un mani uzņēma Sp! K! 1922. g. 7. maijā. Piedalījos Latvijas atbrīvošanas cīņās no 1919.—1921. gadam.“

273. **Osvalds Kalējs.**

B. T. A. lauks. n. 1918—1919. L. U. lauks. n. 1920—

V! K! 28. X. 1918. Sp! K! 31. I. 1921. 7. V.

R.: Mūsu tautas raksturs mūsu tautas dziesmās un mūzikā.

Osvalds Kalējs dzimis 2. jūlijā 1897. g., Valmieras Jāņu muižā. 1918. g. beidzis Tērbatā turp ēvakuēto Rīgas pilsētas reālskolu. Ņēmis dalību Latvijas atbrīvošanas cīņās kā Studentu rotas karavīrs.

274. **Eduards Drumolds.**

B. T. A. mēch. n. 1918—1919. L. U. mēch. 1920—

V! K! 28. X. 1918. Sp! K! 14. XI. 1921.

1922. I. rvd. 1922. II. arķ. 1923. I. arķ.

R.: Tehnika un kultūra.

„Esmu dzimis 1899. g. 26. martā, Cēsu apriņķī, Laudonas pagasta Skutānu mājās, kurās mani vecāki bija par saimniekiem. Sākot ar 8. dzīvības gadu, apmeklēju vietējo Pagasta un pēc tam Draudzes skolu, kuru nobeidzis, iestājos Biržu izglītības

biedrības 5-klasīgā zēnu skolā. 1914. g. iestājos Pēterā I. reālskolā, Rīgā. Izceloties pasaules karā, skolu ēvakuēja. Es pārgāju uz Toķmas (Vologdas gub.) reālskolu. Sabiedriskā dzīve te bija pavisam sastingusi, kamdēļ nākošā mācības gadā (1916./17. m. g.) devos uz Pēterpili. Šeit vispirms iestājos no Rīgas ēvakuētā Serkova reālskolā, bet 1917. g. pārgāju uz Pēterpils Petrova reālskolu, kuru beidzu 1918. g.

274. Eduards Drumolds.

273. Osvalds Kalējs.

276. Valfrīds Saliņš.

277. Kārlis Tilmans.

281. Eduards Zichmans.

288. Krišjānis Vilders.

286. Felikss Krusa.

Mēģināju atgriezties dzimtenē, bet kad tas neizdevās, tad aizbraucu uz Vidus-Uraliem, kur strādāju Augš-Turas dzelzsrūdas apstrādāšanas fabrikā.

Atgriezies dzimtenē, 1918. g. rudenī iestājos vācu

okupācijas varas dibinātā Baltijas tehniskā augstskolā, mēchaniskā fakultātē, un tūlīt arī Talavijā. No 1919. g. septembra mēneša līdz 1921. g. februārim skaitījos Latvijas armijā.“

275. *Leonards Gailis.*✱

B. T. A. mēch. n. 1918—1919. L. U. inž. f. 1921—

V! K! 4. XI. 1918.

Leonards Gailis dzimis 5. jūlijā 1899. g. Beidzis 1918. g. Dubultu ģimnaziju.

276. *Valfrīds Saliņš.*

R. P. I. inž. n. 1915—1916. B. T. A. inž. n. 1918—1919. L. U. lauks. n. 1919—1922.

V! K! 11. XI. 1918. Sp! K! 2. V. 1921.

1921. II. sekr. 1922. I. vicesen. 1922. II. old.

R.: Vīrieša radītā sievietē.

„Esmu dzimis 26. augustā 1892. gadā, Vecpiebalgas Vec-Kaļvu mājās, kā zentuļa vecākais dēls. Apmeklēju vietējo Pagasta un Draudzes skolu. Pēc pēdējās beigšanas pārnācu uz Rīgu un iestājos Rīgas pilsētas reālskolā, kur beidzu 1915. gada pavasarī. Tā paša gada rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta inženieru nodaļā. 1916. gada aprīļa mēnesī iesauca jaunāko kursu studentus kara klausībā. Es iestājos kā I. šķiras brīvprātīgais 8. smagā artilērijas divizionā, kur sabiju līdz 1917. g. februāra mēnesim. 1918. gadā pārbraucu no Krievijas Latvijā un 1919.

gada jūnija sākumā iestājos Latvijas armijā, kurā sabiju līdz 1920. gada 20. decembrim. Līdz 1923. gada rudenim skaitījos kā Latvijas Universitātes students. 1921. gadā pārgāju no inženier-zinātņu fakultātes uz lauksaimniecības fakultāti, kur sabiju divus gadus. Tagad dzīvoju uz laukiem — Vizlas muižā, Palsmanes pag., Valkas apriņķī — un nodarbojos ar rūpniecību. Man ir ūdens-tvaika dzirnavas, ģipša apstrādāšanas ietaise, citi sīki lauku rūpniecības pasākumi, kā arī plašāka lauku saimniecība. 1924. gada maijā apprecējos. Mani vecāki vēl ir dzīvi un dzīvo savās lauku mājās Vecpiebalgā. Man ir divas māsas un viens brālis. Sabiedriskā dzīvē ņemu ļoti vāju dalību, jo šinī laikmetā, kur sabiedrība — tur politika, kuŗa mani maz saista.“

S. precējies ar Teklu Bauer.

277. *Kārlis Tīlmanis.*

B. t. a. mēch. n. 1918.

V! K! 4. XI. 1918. Sp. K! 6. II. 1920.

Kārlis, Jāņa d., Tīlmanis dzimis 7. jūnijā 1898. g., Rīgas Jūrmaļā, Majoros, kā vecāku vienīgais dēls. Pirmo izglītību baudījis 1905. g. pie mājskolotāja. 1908. gadā iestājies Rīgā, Aleksandra ģimnazijā, bet 1912. g. pārgāja uz jaundibināto Šmitčena un Bērziņa ģimnaziju Dubultos. 1915. g. frontes tuvuma dēļ Dubultu ģimnazijā darbību pārtrauca. 1915. g. K. T. nobrauc uz Pēterpili, kur iestājās Stremberga privātģimnazijā, kuŗu beidza 1918. g. pavasarī ar zelta medaļu. Tā paša gada rudenī, pēc lielām grūtībām, atgriezies no Pēterpils Rīgā un iestājies Baltijas tehniskā augstskolā, mēchaniskā nodaļā. Drīz pēc tam iestājies arī Talavijā. 20. decembrī 1918. g. pārtrauc studijas un stājas Studentu rotas rindās, lai cīnītos pret lieliniekiem. 2. janvārī 1919. g. atstāj Rīgu, sekodams līdzī Latvijas pagaidu valdībai.

Aprīlī 1919. g. par cīņām pie Ventas paaugstināts par jaunāko apakšvirsnieku, bet 22. maijā, pēc kau-

jām atgriezies Rīgā, kur viņu paaugstina par leitnantu. 13. jūnijā 1919. g. ar priekšniecības rīkojumu pārvests uz I. artilērijas brigādes intendantūru kā kareivju kluba pārzinis. 9. oktobrī 1919. g. uz paša vēlēšanos atgriežas Studentu bataljonā un ņem dalību cīņās pret bermontiešu uzbrukumiem. Riskēdams ar savu dzīvību, pašrocīgi izgriezis vecā dzelzstila izgriežamo daļu. 1. novembrī 1919. g. uz paša vēlēšanos iestājies Rīgas artilēristu kursos un 1. decembrī 1919. g. pārvests uz VII. artilērijas divizionu. No 5. janvāra 1920. g. ņēmis dalību cīņās pret lieliniekiem Latgales frontē kā Latgales artilērijas pulka štāba sakaru virsnieks.

5. februārī 1920. g. Latgales frontē miris ātrā nāvē pēc divu dienu slimošanas ar gripu. Apbedīts Rīgā 11. februārī 1920. g. Meža kapos. Pēc nāves apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

K. T. paliks Ats. st. rotas kaŗavīriem atmiņā kā viens no sirsnīgākiem, izpalīdzīgākiem un atjautīgākiem cīņas biedriem.

278. Jūlijs Bricis.*

R. P. I. lauks. n. 1911—1918. B. T. A. lauks. n. 1918—1919.
L. U. lauks. f. 1919—1920. Agronomš.
V! K! 11. XI. 1918.

Jūlijs Bricis dzimis 30. oktobrī 1892. gadā, Valmierā. Beidzis 1911 g. Mironova komercskolu Rīgā.

279. Adolfs Legzdiņš.*

B. T. A. inž. n. 1918—1919.
V! K! 11. XI. 1918.

Adolfs Legzdiņš dzimis 10. septembrī 1899. gadā, Vidzemē. Beidzis 1918. g. Rīgas Nikolaja ģimnaziju.

280. Žoržs Michels-Michelsons.*

B. T. A. lauks. n. 1918—1919. L. U. lauks. f. 1910—1922.
V! K! 11. XI. 1918.

Žoržs Michels-Michelsons dzimis 19. novembrī 1897. g. Beidzis 1917. g. Ausēja reālskolu Cēsīs.

281. Eduards Zichmans.

B. T. A. inž. n. 1918. L. U. inž. f. 1920—1922. tauts. n. 1922—.

V! K! 18. XI. 1918. Sp! K! 12. XII. 1921.

1923. I. T! I! T!, P! K! T! 1923. II. T! I! T!, G! T!
1924. I. T! I! T!

R.: Par tehnikas attīstību.

„Esmu dzimis 22. jūnijā 1898. gadā, Liepājā. Līdz vidusskolas apmeklēšanai dzīvoju pie saviem vecākiem Liepājā. Pirmo izglītību baudīju Liepājas biržas komercskolā. Pasaules karā sākoties, biju spiests atstāt Liepāju. 1915. gadā aizbraucu uz Pēterpili, kur pēc gada beidzu I. skolotāju sabiedrības komercskolu. Apmeklējot vidusskolu, iztiku no vecāku līdzekļiem. 1918. gadā iestājos Baltijas tech-

nisā augstskolā, inženieru fakultātē. 1922. gadā pārgāju juridiski-oikonomiskās fakultātes oikonomiskā nodaļā. Studiju laikā no 1923. gada līdz 1924. gadam strādāju Ārlietu ministrijā. 1918. gadā iestājos brīvprātīgi Atsevišķā studentu rotā, kurā piedalījos visās kaujās pret lieliniekiem. Par kaujas nopelniem mani izveda par leitnantu. Ņēmu dalību Rīgas aizstāvēšanas cīņās pret Bermontu. Pēc tam mani komandēja uz Artilērijas kursiem, pēc kuŗu beigšanas pārveda uz Vidzemes artilērijas pulku, kā jaunāko virsnieku. 1920. gadā, karā izbeidzoties, demobilizējos.“

Par kaujas nopelniem apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

282. Otto Antonovičs.*

B. T. A. mēch. n. 1918—1919. L. U. mēch. f. 1920—.
V! K! 18. XI. 1918.

Otto Antonovičs dzimis 22. jūlijā 1897. g. Beidzis 1918. g. Nikolaja ģimnaziju Liepājā.

283. Kārlis Kalniņš.*

B. T. A. ķīm. n. 1918—1919. L. U. ķīm. n. 1920—.
V! K! 18. XI. 1918.

Kārlis Kalniņš dzimis 16. maijā 1900. g., Kurzemē. Beidzis 1917. gadā Vladimira reālskolu Nižņij-Novgorodā.

284. Adolfs Rozenfelds.*

R. P. I. inž. n. 1917—1918. B. T. A. ķīm. n. 1918—1919.
L. U. ķīm. f. 1920—1921.; mežkop. n. 1921—.
V! K! 18. XI. 1918.

Adolfs Rozenfelds dzimis 10. maijā 1897. g., Zaļā pagastā. Mācījies kara laikā vairākās skolās un 1917. g. beidzis papildklasi Tērbatas reālskolā.

285. Haralds Bonders.

B. T. A. inž. n. 1918—1919. L. U. inž. f. 1919—1922. tauts. n. 1922—.

V! K! 18. XI. 1918. Sp! K! 12. XII. 1921.

1922. II. old. subst., G! T!, 1923. I. T! I! T! kand., P! K! T!, G! T!

R.: Pagājušais gads Padomju Krievijā.

„Esmu dzimis 8. jūnijā 1899. gadā, Švarca muižīņā pie Rīgas. Pēc pāris gadiem mans tēvs pārgāja uz dzīvi — Bullu muižīņā, pie Ķīšežera, sākumā kā dārznieks un vēlāk kā muižīņas rentnieks. Tur arī pavadīju savu bērnību. Pirmo izglītību baudīju mājās un Medņa jaunkundzes pirmmācības skolā, Čiekurkalnā. Pēc tam apmeklēju Rīgas pilsētas Katriņas skolu, kurā pabeidzu 1914. gadā. 1917. gadā beidzu Tērbatā uz turieni ēvakuētās Rīgas pilsētas reālskolas 6. klasi.

Pēc Rīgas ieņemšanas no vāciešiem atgriezos Rīgā un apmeklēju, kā arī beidzu Latvijas izgl. biedr. reālskolas 7. klasi. 1918. g. rudenī iestājos Baltijas tehniskā augstskolā. Novembra mēnesī 1918. g. mani uzņēma par biedri Talavijā. Pēc Latvijas valsts proklamēšanas iestājos Studentu rotā, ar kuŗu kopā atkāpos uz Liepāju un piedalījos Kurzemes un Rīgas atbrīvošanā. Pēc lielinieku padzīšanas no Rīgas mani izveda par virsnieku un iedalīja Armijas štābā, kur biju dažādos amatos līdz 1920. g. septembrim, kad demobilizējos. Pēc tam dienēju Ārlietu ministrijā kā sevišķu uzdevumu ierēdnis mūsu sūtniecībā — Krievijā. 1921. g. atgriezos Rīgā turpināt pārtrauktās studijas.“

286. Felikss Krusa.

B. T. A. mēch. n. 1918. L. U. arch. n. 1919—.

V! K! 18. XI. 1918. Sp! K! 14. XII. 1919.

1920. I. kas., 1920. II. arķ., T! I! T! kand., ekon. subst., 1921. I. rvd., G! T!, 1921. II. mag. lit., 1922. II. T! I! T! kand.

R.: Par ekspresionismu.

„Tur, kur saule nemanot vien paceļas pār melnajām egļu galvām, ātri pārbrauc šauro debesjumu un atkal nogrimst aizupes ceros, kur klusajās vasaras naktīs dzidri skan Pededzes čalas, kuŗa vēl krievu zemes ūdeņus pāri par apsūņojošiem akmeņiem, bet dienās, kad visi laudis atrodas tīrumā vai plavā, māju durvis ir aizbultētas koku tapām pret zagļiem un laupītājiem, viss gaiss ir pilns dažādām skaņām, un mežos, kuŗiem nav gala nedz sākuma, dzied gani — tur ir mana dzimtene. Ja tas, kuŗu interesē ģeografija ar šo aizrādījumu, tad varu tam pateikt, ka šī vieta atrodas Alūksnes draudzē, Mārupes pagastā, kur Kursiešu ciemā 1897. g. 31. augustā man bija tas gods tapt par šīs pasaules goda viesi. No tā savas dzīves posma, kad vēl čāpoju pa istabu, turoties pie mātes, kad katrs šķīvis un krūzīte, pie kuŗiem laimējās man tikt klāt rokām — sadauzījās gabalos, kad vēl pats bez citu palīdzības nevarēju iekāpt gultā — nekā neatminu; atceros, apmēram, to laiku, kad ziemas dienās laidos no visaugstākā kalna zemē, kad vakaros pierunāju tēvu, zem nosacījuma, ka nemaz nekustēšos un gulēšu kā beigts, stāstīt pasakas, ņemt mani pie sevis gultā, un vasarās, kad pret visiem protestiem manā pārvaldīšanā nodeva cūku partiju — ēdu skābenes, zaķa kā-

postus, uz kuŗiem man bija sevišķa kāre, un taisīju no māliem uz olnīcas cepļus ar gaŗiem skursteņiem.

Neskatoties uz to, ka es katēgoriski biju nolēmis neiet skolā un arī lasīt nemācīties, tomēr tēvs izveda savu un nopirka ābeci. Cik man bija gadu, kad šī skološana sākās, neatminu. Visu ziemu mācījos burtot vārdu „ola“, tomēr pavasarī, kad vajadzēja mest mācīšanai mieru, vēl „ola“ izburtot nevarēju, bet viņas vietā vienmēr tik teicu: „la, la, la“. Otrā ziemā, kad pirmās ābece vietā, kuŗa bija galīgi saplīsusī, vārdu „la“ studējot, iegādāja jaunu ar sarkanu gaili uz vāka, lieta gāja daudz labāk, kaut arī vēl „r“ izsacīt nevarēju un vairāk mīnēju pēc bildēm, nekā pēc burtiem. Līdz 7. dzīvības gadam mani skoloja mājās, bet pēc tam sūtīja uz vienu versti tālām dzirnavām, kur melderis saviem bērniem bija „izrakstījis“ no Valkas mājskolotāju. Šī skolotāja bija ģimnaziju beigusi vāciete, kuŗa arī mani mācīja vāciski runāt un pieklājīgi uzvesties. Nekad savā vēlākā dzīvē tik labi neesmu pratis vācu valodu kā tad, kad kāvos ar meldeŗa bērniem un domāju, kā tikt par melderi.

Kad biju beidzis „dzirnavu skolu“, tēvs mani iesēdināja orē un veda uz Pleskavu, kur man vajadzēšot likt eksāmenu uz I. klasi ģimnazijā. Aizbraucis Pleskavā, ļoti sajūsminājos no ģimnazistu spīdīgām pogām un stripām ap cepuri, bet ar eksāmenu gāja vāji. Nobijies no bārdainā skolotāja, kuŗš dobja balsi diktēja mums — jaunajiem priekšā kādu gabalu no Puškina, es cita nekā nespēju kā no klātsēdošā no-

rakstīt, kuŗš par nožēlošanu pats arī neko nebija pratis. Eksāmenu neizturēju, bet, nopircis siksnu un cepuri, braucu atpakaļ uz mājām, kas man arī daudz labāk patika kā ģimnazija un spīdīgās pogas. Mācījos mājās pie dažādiem skolotājiem. Pēc tam iestājos Kolberģu pagasta skolas „privātniekos“, bet pēc 2 gadiem Alūksnes proģimnazijas otrā klasē. Mācību ziņā biju viens no pirmajiem, bet arī palaidnībās nepaliku citiem pakaļ.

Beidzis Alūksnes proģimnaziju, iestājos Cēsīs Ausēja reālskolā, V. klasē. Tā kā es Ausēja kgam skolas naudu, kā arī par uzturu nemaksāju, jo skaitījos kā radnieks, tad arī mans pienākums bija labi mācīties. Mācījos labi tik ilgi, kamēr vēl vietējās ģimnazistes nebij mani saistījušas ar savu izskatu un mīlestības kāri.

1916. g. pavasarī beidzu reālskolu un tā paša gada rudenī iestājos Petrogradā Pāvila kaŗaskolā, kuŗu beidzu 1917. g. februārī. Kā virsnieks no sākuma dienēju kārtīgi ķeizaram 87. kājnieku rezerves pulkā Ribinskā, vēlāk mani nosūtīja uz Rumanijas fronti (138. Sibīrijas strēlnieku pulku). Lielu iespaidu atstāja uz mani Rumanijas ļaudis, mūžīgi zaigjošā Donava un Dobrudžas kailie kalni, bet tomēr ilgus pēc dzimtenes un bērzu birstalām bija lielākas. 1917. gada decembrī frontē saslimu ar malāriju un, dabūjis atvaļinājumu veselības uzlabošanai, braucu atpa-

kaļ uz dzimteni. Ierados Latvijā 1918. g. janvārī. 1918. g. rudenī iestājos Baltijas tehniskā augstskolā, kuŗā tomēr ilgi palikt neiznāca. 1918. g. iestājos Talavijā bargā t/l. seniora Šulmaņa laikā. Augstskolā gan biju iestājies, lai studētu mēchaniku, bet tomēr ar visu mēchaniku gāja vāji; toties mīļā Talavijā ļoti labi. Sp! K! mani uzņēma, apmēram, pēc gada, 14. decembrī (gada svētkos) 1919. g., kad man krāsaino cepurīti uzlika galvā t/l seniors Oskars Ozols. Kādu laiku skaitījos kā virsnieks armijā un reizē ar to arī par studentu Augstskolā. Latvijas Universitātē iestājos architektūras fakultātē, kuŗu vēl neesmu beidzis. Students būdams, sāku nodarboties arī kā žurnālists un 1924. g. 1. februārī iestājos laikraksta „Latvis“ redakcijā, kuŗā strādāju arī vēl tagad, gan rediģēdams rakstus, gan arī rakstīdams par politiskiem un sabiedriskiem jautājumiem. Kas attiecas uz manu ģimenes sastāvu, tad varu vienīgi atbildēt, ka apprecēties līdz šim vēl nav laimējies. Tēvs man nomira, kad vēl apmeklēju proģimnaziju. Dzīva mām ir vēl māte Fanija un māsa Ludmila. Pēdējā studē Latvijas Universitātē inženierzinātņu fakultātē. 1918. g., pēc Latvijas neatkarības pasludināšanas, iestājos nacionālā armijā, sekodams Konventa lēmumam. Biju Kalpaka bataljona studentu rotā, un ņīņā pret komunistiem 3. martā 1919. g. mani smagi ievainoja ar 3 lodēm labajā kājā. Vēlāk dienēju armijas Virspavēlnieka štāba komandantūrā.“

287. Jūlijs Bramans. ⚙

B. T. A. 1918. L. U. ķīm. f. 1919—1925. Inženieris-ķīmiķis.

V! K! 25. XI. 1918.

Jūlijs Bramans dzimis 8. augustā 1892. g. Beidzis Ņikolajevas (Chersonas gub.) reālskolu 1918. g. Strādā kā asistents Latv. Univers. ķīmijas fakultātē.

288. Krišjānis Vilders.

R. P. I. kom. n. 1915—1918. L. U. tauts. f. 1919—1921. Tautsaimniecības zinātņu kandidāts. L. U. ties. zin. n. 1921—

V! K! 15. IX. 1919. Sp! K! 30. V. 1921.

1922. II. rvd., 1925. I. grāmatv., 1925. II. grāmatv.

R.: Latvijas ārējās tirdzniecības politika.

„Esmu dzimis 1887. g. 23. februārī, Limbažos. No 1891.—1903. g. dzīvoju Valmieras apriņķī, Oleru pagastā, kur arī apmeklēju vietējo Pagasta skolu. No 1903. g. dzīvoju Rīgā. 1906./7. g. apmeklēju V. Olava grāmatvedības un korespondences kursu. 1908. g. noliku brīvprātīgā eksāmenu pie Pleskavas kadetu korpusa. 1915. g. kā eksterns nobeidzu Rīgas pilsetas reālskolu un tanī pašā gadā iestājos Rīgas Po-

litehniskā Institūta komercnodaļā. Minēto nodaļu beidzu 1921. g. pie Latvijas Augstskolas ar I. šķiras diplomu. Pēc tam turpat studēju tiesību zinības.

Kaŗa laikā strādāju Maskavā Petrogradas tirdzniecības un Sibīrijas bankā. Atgriezies Latvijā, iestājos 1919. g. nacionālā armijā kā brīvprātīgais, bet nepietiekošas veselības dēļ mani pārcēla uz Muiņas un ostas komandantūru. 1920.—1921. g. strādāju Apgādības ministrijā kā nodaļas vadītājs. 1921. gadā Finanču ministrijas valsts kases departamentā. 1922. g. Valsts krāj- un kreditbankā, un no 1923. g. Latvijas bankā kā pilnvarotais.“

K. V. precējies ar Lūciju Lubau.

289. Jānis Līcis II.*

B. T. A. tirdzn. n. 1918—1919. L. U. tauts. f. 1919— V! K! 25. XI. 1919.
Tuvākas ziņas trūkst.

290. Arvīds Oše.

R. P. I. mēch. n. 1915—1916. L. U. mēch. f. 1921—1923.
V! K! 29. IX. 1919. Sp! K! 14. XII. 1922.

R.: Prostitūcija.

„Esmu dzimis 5. decembrī 1896. gadā, Rīgā. Dzīvoju pie vecākiem. Māte mirusi 1901. gadā. Uz vidusskolu sagatavojos mājās. Beidzu 11. maijā 1915. gadā Rīgas biržas komercskolu ar zelta medaļu. Vidusskolu apmeklēt palīdzēja vecāki. Pelnījos arī pats, pasniedzams stundas. 1915. gadā iestā-

jos Augstskolā, mēchaniskā fakultātē. 1919. gada rudenī iestājos Talavijā. Studiju laikā pasniedzu stundas un nodarbojos ar tirdzniecību. Latvijas armijā dienēju Atsevišķā studentu rotā, pēc tam armijas štābā kā ģen. Bāloža adjutants, beidzot militārā priekšstāvja palīgs Vācijā.“

Par kaujas nopelniem O. apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

Precējies ar Emiliju Ozoliņ.

291. Ernests Ramāis.

R. P. I. kom. n. 1911—1916. L. U. tauts. n. 1919—1921.
Tautsaimniecības zinību kandidāts. L. U. ties. zin. n. 1921—.

V! K! 2. X. 1919. Sp! K! 1. XI. 1920.

1920. II. T! I! T!, 1921. I. T! I! T!

R.: Agrārjautājums Latvijā.

„Esmu dzimis 4. jūlijā 1889. g., Rīgas apriņķī, Al-lažu pagasta Celmu krogū, kur mans tēvs bija krodzinieks. 1892. g. mani vecāki pārgāja dzīvot uz savu dzimtsmāju Jaun-Dublišiem tajā pašā pagastā. Pirmo izglītību guvu mājā, pēc tam apmeklēju vietējo pagasta skolu. Pēc pagasta skolas beigšanas vairāk ziemas sagatavojos privāti pie skolotāja Jansonā un 1905. g. pavasarī iestājos Jēkabpils tirdzniecības skolā. Pirms iestāšanās Tirdzniecības skolā vācu un franču valodu mācījos pie vietējā mācītāja Ludviga Bērziņa, kurš bija liels valodu un filozofijas pratējs. No mācītāja Bērziņa mantoju ļoti daudz ierosinoša iespaids tālākai izglītībai, jo biju viņa tuvs draugs un mājas viesis. 1908. g. pavasarī nobeidzu Tirdzniecības skolu. 1919. g. ieguvu mājaskolotāja tie-

sības matēmatikā, noliekot eksāmenu pie Rīgas mācības apgabala eksāminācijas komisijas. 1910. g. pavasarī nobeidzu Rīgas pilsētas reālskolu. 1910/11. mācības gadā strādāju kā otrais skolotājs Jaun-Raunas skolā. 1911. g. septembrī iestājos Rīgas Politehniskā Institūta komercnodaļā, kurā kursa priekšmetus nobeidzu 1914. g., bet kara apstākļu dēļ valsts eksāmenu noliku Latvijas Universitātē tikai maijā 1921. g., iegūdam I. šķiras diplomu ar candidatus rerum mercantium gradu. Vēlāk iestājos no jauna Latvijas Universitātes tiesību zinātņu nodaļā, kur kursa priekšmetus beidzu 1925. g.

Pasaules kara laikā darbojos kara ceļu organizācijā pie bij. krievu XII. armijas (Rīgas rajonā) kā nodaļas kancelejas pārzinis.

No 12. jūlija 1919. g. strādāju Latvijas finanču ministrijā, no sākuma kā jaunākais, tad kā vecākais sevišķu uzdevumu ierēdnis un tagad kā finanču ministra sekretārs.

1921. g. apprecējos ar Annu Mednis no Palsmanes.“

292. Kārlis Ozoliņš III.

L. U. matēm. n. 1919—1922.

V! K! 2. X. 1919. Sp! K! 9. II. 1920.

1920. I. mag. cent., T! I! T! 1920. II. mag. cant., T! I! T!

„Esmu dzimis 17. decembrī 1876. g., Kokneses Reiņos, kur vecāki vadīja piensaimniecības uzņē-

mumu. Pirmo zimu mācījos Kokneses muižas „Elizabetes“ skolā pie skolotāja K. Graubiņa. Pēc gada vecāki pārgāja dzīvot uz Stukmaņiem; tad arī turpmākās ziemās mācījos Stukmaņu pagasta skolā. 1897. g. pavasarī beidzu Jēkabmiesta pilsētas skolu. Tā paša gada rudenī noliku skolotāja eksāmenu, un

no tā laika nepārtraukti strādāju kā skolotājs, pirmos gadus Latvijā (Secē, Sērpilī, Odzienā), pēc tam Maskavas vācu bērnu skolā. 1910. gadā Maskavā noliku arī matemātikas un vācu valodas skolotāja eksāmenus un turpmāk kā matemātikas un vācu valodas skolotājs strādāju Aleksandroņevskā, vēlāk Alūksnē, tad Bauskas, Olava un Rēzeknes tirdzniecības skolā. Kopš 1920. gada strādāju Valsts Rīgas tehnikumā, kā matemātikas skolotājs. Latvijas Universitātes matemātikas fakultātē iestājos 1919. g. Studēju ar pārtraukumiem. Talavijā iestājos 1919. g. rudenī.“

K. O. precējies ar Mildu Kauliņ.

293. Aleksandrs Vanags.*

L. U. arch. f. 1919—1921.

V! K! 6. X. 1919. Sp! K! 30. V. 1921.

Izstūmts uz 2 g., skait. no 1. VI. 1922. g., un 2. XI. 1925. g. noraidīta atpakaļ uzņemšana.

A. V. dzimis 1897. g.

294. Jānis Roze.

Pēterpils universitātes tiesību zin. nod. 1918. L. U. tauts. f. 1919—.

V! K! 17. XI. 1919. Sp! K! 1. XI. 1920.

1920. II. rvd., 1921. I. grāmatv., kas., 1921. II. kas.,

T! I! T! kand., grāmatv., 1922. II. kas., 1922. II. kas.

R.: 1. Sociālistiskā un komūnistiskā valsts iekārta.

2. Dzīvokļu nodoklis.

„Esmu dzimis 13. augustā 1888. g., Rīgas apriņķa Stukmaņu pagasta Lejas-Liepiņu mājās. 9—10 gadus vecam esot, noslika vecākais brālis, un man gadījās būt šī bēdīgā notikuma aculieciniekam. Gadījums atstāja smagu iespaidu un bija par iemeslu daudzām slimībām, kuŗas mani vēlāk bieži piemeklēja. Īsti vesels nekad nejutos, bet vienmēr mocījos ar dažādām kaitēm.

Lejas-Liepiņi, kur dzīvoja mani vecāki, atradās skaistā vietā netālu no Daugavas, dzelzceļa malā un kādas 3 verstis no Pļaviņu stacijas, kuŗa savā ziņā ir tuvākās apkārtnes centrs, jo še satek 2 dzelzceļi: Rīgas-Daugavpils un Valkas (caur Vecgulbeni).

No bērnības atmiņām uzglabāties visai maz. Sakarā ar traģisko brāļa nāvi, bērnības atmiņas drūmas. Dzīvāk atminu laiku, sākot ar iestāšanos vietējā pagasta skolā. Vecākais skolotājs bija Cimzes semināra audzēknis, ļoti apdāvināts un centīgs audzinātājs, kuŗš atstāja lielu iespaidu uz saviem skolniekiem. Vēlāk kā palīga skolotājs darbojās Fr. Jansons. Nodarbodamies ar literātūru, tas iedvēsa interesi uz to arī saviem audzēkņiem.

Šajā laikā tēvs bieži slimoja, un man nācās strādāt arī grūtākos lauku darbus, bieži tādus, kas gāja pāri spēkiem.

1904. g. iestājos Jēkabmiesta pilsētas skolā, kuŗā

darbojās viens otrs krietrs skolotājs, bet skolotāju lielākā daļa — īsti valsts ierēdņi. Atmiņā uzglabāties kāds jaunāks skolotājs Ž., kuŗš, starp citu, teicami pasniedza ķīmiju. Skolas inspektors P., liels dzērājs, bieži nedēļām nerādījās skolā. 1905. gada jaunās vēsmas aizrāva līdzī visus skolniekus. Piedalījos skolnieku mītiņos tukšās vasarnīcās kautkur pilsētas nomalē. Lielākie strādnieku mītiņi jau toreiz nespēja mani sajūsmināt. Ar aizraušanos lasīju toreizējās „Pēterburgas Avīzes“ un citus kreisā virziēna laikrakstus. Tulkot un rakstīt mazākus gabaliņus sāku jau pagasta skolā zem skolotāja Fr. Jansona iespauda, bet sevišķi 1904—1907. g.

1906. g. reakcija smagi gūlās uz jauno revolucionāru galvām. Viss, kas bija tik dārgs un svēts, likās salauzts un samīts. Vasarā pēc skolas darbiem strādāju lauku darbus. Dzīvi atminu, ka arī ar smago arklu, kuŗu nekādi nevarēju pacelt tik ātri kā tas bija vajadzīgs, zirgi neklausīja.

1908. g. pavasarī nobeidzu skolu un pārbraucu uz Rīgu, kur sāku gatavoties uz mājskolotāja, vēlāk reālskolas absolventa eksāmenu. No vairākiem stundu pasniedzējiem un skolotājiem kaut cik iespaidu atstājis kāds vecāks stud. arch., kaukazietis. Tas rediģēja kādu krievu žurnālu un prata mani modināt interesi par krievu literātūru, ar kuŗu sāku tuvāk iepazīties. 1911. g. pavasarī eksāmenus liekot, uzturējos Pēterpilī. „Baltās naktis“, ziedu pilnās Pēterpils salas un dārzi, daudzie muzeji u. t. t. atstāja uz mani vislabāko iespaidu.

Neiespaidots no ārienes, pilnīgi no brīvas gribas 1913. g. rudenī iestājos brāļa vietā kara dienestā. Vēlējos iestāties artilerijā, bet biju iedalīts kājniekos, nosūtīšanai uz kādu Turkestānas pilsētiņu, bet bei-

291. Ernests Ramats.

290. Arvīds Oše.

292. Kārlis Ozoliņš III.

294. Jānis Roze.

295. Alfrēds Birkhāns.

298. Alfrēds Pakalniņš.

299. Kārlis Skalders.

dzot paliku Rīgā. 1913. g. rudenī un 1914. g. sākumā dienests bija diezgan viegls, bet jau 1914. g. pavasarī apstākļi tā pārgrozījās, ka dienests sāka palikt visai nospiedošs. Iesauca manu vienīgo brāli, kuŗu ar savu iestāšanos kara dienestā domāju no tā atsvabināt.

Turpmākais dienests, izņemot dažus brīžus, kā ēvakuācijas dienas Tērbatā un īsāku laiku Rīgā, bija grūts un atstāja neizdzēšamu iespaidu uz veselību un garu. Šai laikā sāku pieņemt kareivju īpašības — aizmirsti palika agrākie sapņi un mērķi. Tumšie, duļķainie kara ūdeņi lēnām vilka savā dubļu dzelmē. 1916. g. pēc daudz pūlēm pārcēla mani uz I. Daugavgrīvas latviešu strēlnieku pulku, kuŗā gan apstākļi bija stipri labāki, — kas priekš daudz kā bija stipri labāki, bet priekš daudz kā jau bija par vēlu.

Lai gan nebiju un nevarēju būt 1917. g. Krievijas revolūcijas pretinieks, tomēr no pirmām revolūcijas dienām iestājos par pilnīgu vecās disciplīnas uzturēšanu armijā, kāpēc jau revolūcijas sākumā pacēlās balsis par manu izraidīšanu no pulka, kas gan nenotika. Lieliniekiem iegūstot varu pār latviešu pulkiem — palikšana tur kļuva arvien neiespējamāka. Oktobrī I. latviešu strēlnieku pulks, arestējis daļu virsnieku, ieradās Cēsis, kur es toreiz atrados. Katru

acumirkli varēju sagaidīt arestu. Nelaiķts pulkvedis Briedis izdeva man atvaļinājumu uz 2 mēnešiem. No pulka aizejot, sākās mana apkārtklejošana, bieži bez kāda mērķa uz Tērbatu, Valku, Valmieru, Cēsīm, Alūksni, Vecgulbeni, Ainaziem u. c. 1918. g. februārī pārbraucu uz Pēterpili un iestājos Viskrievijas pilsētu savienības dienestā. Dienesta uzdevumā bieži nācās braukt uz Maskavu, Ribinsku, Novgorodu, Kostromu, Bologoje u. c. 1918. g. rudenī iestājos Pēterpils Universitātes juridiskā fakultātē, kur sākumā bija agrākā kārtība uzņemšanas un lekciju ziņā, bet vēlāk visu pārgrozīja.

Decembrī pārbraucu uz Rīgu un iestājos toreizējā Baltijas Techniskā Augstskolā, komercnodaļā, bet ieradās lielinieki, komercnodaļu slēdza, un es iesniegzu lūgumu uzņemt mani lauksaimniecības nodaļā. Lieliniekiem un vēlāk vāciem aizejot, iestājos Valsts kases dienestā. Vēlāk strādāju kā Latvijas bankas sekretārs. 1919. g. rudenī iestājos Latvijas Universitātes tautsaimniecības nodaļā. Studiju laikā pārtiku no algas, kamēr, vidusskolu apmeklējot, pārtiku no vecāku līdzekļiem. 1922. g. 1. aprīlī iestājos Valsts krāj- un kreditbankas dienestā, bet jau šī paša gada rudenī pāreju strādāt uz Latvijas banku.“

R. precējies ar Valentini Manovskij.

295. *Alfrēds Birkhāns.*

L. U. arch. f. 1919—.

V! K! 29. III. 1920. Sp! K! 12. XII. 1921.

R.: Māksla un daba.

„Esmu dzimis 1897. g. 2. septembrī, Igates Lejas-krogū, Rīgas apriņķī, kur mans tēvs bija krodzinieks. Vēlāk tēvs ieguva nelielu zemes gabalu Bērzaunē, pie Cēsīm, un uzcēla tur mājas. 1900. gadā pārnācām uz dzīvi Cēsīs. 1906. gadā sāku apmeklēt Pilsētas elementārskolu, kuŗu pabeidzis, iestājos Pilsētas skolā, bet pēc tam Cēsu L. Ausēja reālskolā. 1917. gadā beidzu pilnu reālskolas kursu, pēc kam

īsu laiku biju karaklausībā. 1918. g. strādāju kā skolotājs reālģimnazijā, Cēsīs. 1919. gada jūnija mēnesī iestājos brīvprātīgi Latvijas nacionālā armijā, jaunformējamos spēkos.

1922. g. rudenī demobilizējos un pieņēmu skolo-tāja vietu Cēsu sieviešu ģimnazijā. 1923. g. apprecējos ar skolotāju Loru Miezīt.

Dzīvodams Cēsīs, kā Izglītības ministrijas piemekļu valdes līdzstrādnieks, sāku interesēties un krāt materiālus par latvju celtniecību, sevišķi pilsētu celtniecību. 1925. g. rudenī atstāju vietu un pārnācu uz Rīgu turpināt iesāktās studijas.“

296. *Kārlis Grīnvalds.*

Tērbatas univ. filol. f. 1915—1916. L. U. tauts. n. 1919—1924.

V! K! 29. III. 1920. Sp! K! 3. X. 1921.

Kārlis Grīnvalds dzimis 1. septembrī 1893. gadā,

Talsu apriņķī, Libagu-Villes mājās. Beidzis Dubultu ģimnaziju. Studējis Tērbatas universitātes filoloģiskā fakultātē. Latvijas Universitātes tautsaimn. fakultātē iestājies 1919. g. rudenī.

297. Pēteris Līcis.*

L. U. tauts. f. 1919—
V! K! 13. IV. 1920.

Pēteris Līcis dzimis 23. decembrī 1887. g. Beidzis 1909. gadā Mūrmaņa 3-klas. komercskolu (V.,

VI., VII. kl.), pēc kam iestājies Viļņas kara skolā. Kara skolu beidzis 1913. gadā. Precējies ar Mildu Riekstiņi.

298. Alfrēds Pakalniņš.

R. P. I. kom. n. 1915—1916. B. T. A. kom. n. 1917—1918. L. U. tauts. n. 1919—1921. Tautsaimniecības zinātņu kandidāts. L. U. ties. n. 1921—1922.

V! K! 26. IV. 1920. Sp! K! 14. XI. 1921.

1922. I. grāmatv.

R.: 1. Latvijas dzelzceļi.
2. Krišjānis Valdemārs.

„Esmu dzimis 14. jūlijā 1896. g., Rīgā, kā kuģa vadītāja dēls. Pirmo izglītību baudīju no vecākiem un 3-klasīgā krievu sagatavošanas skolā. Tad iestājos Rīgas pilsētas reālskolā, kur 1915. g. beidzu tirdzniecības nodaļu. Tai pašā gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, tirdzniecības nodaļā. Kad Institūts 1915. g. ēvakuējās uz Maskavu, nobraucu uz turieni. Maskavā apmeklēju lekcijas un iestājos par korespondentu latv. tirdzniecības namā „V. Lapovic un V. Kemnic“, kur nostrādāju 2 gadus. Pēc lielinieku varas nostiprināšanās kantori slēdza. 1918. g. Institūts pārcēlās uz Rīgu, un es ar zināmām grūtībām pār-

braucu dzimtenē. Institutu pārdēvēja par „Baltische Technische Hochschule“, kur arī es atjaunoju savas studijas. Ar lielinieku ienākšanu studijas pārtraucu un iestājos par jaunāko kantoristu Dzelzceļu virsvaldē. Pēc lielinieku izdzīšanas 1919. g. 25. maijā iestājos brīvprātīgi Studentu rotā. Ar rotu drīz aizgāju uz lielinieku fronti. Pēc tam iestājos karaskolā un piedalījos cīņās pret Bermontu līdz vāciešu galīgai izdzīšanai no Latvijas. Tad mani atkomandēja uz dzelzceļa dienestu, kur nodarbojos kā grāmatvedis. Līdz ar to atjaunoju savas studijas Latvijas Universitātē un 1920. g. I. semestrī iestājos Talavijā. 1921. g. rudenī nobeidzu L. U. pēc R. P. I. tirdzniecības nodaļas programmas, iegūdam cand. rer. merc. gradu. Augstskolu beidzis, iestājos akc. s-bā „Lidums“ par grāmatvedi, ieņemdam arī Rīgas līnu punkta vadītāja vietu, pēc tam strādāju A. Stalbes koku tirdzniecības kantorī.“

P. precējies 1922. g. ar Margaretu Pakul.

299. Kārlis Skalders.

L. U. med. f. 1919—
V! K! 10. V. 1920. Sp! K! 6. II. 1922.
1924. I. P! K! T!

„Esmu dzimis 30. janvārī 1901. g., Degešu sādžā, Ponevežas apr., Lietuvā. Pirmos dzīvības gadus pavadīju dzimtenē — Lietuvā. Vēlāk, sākoties skolas gaitām, pārgāju uz dzīvi Bauskas tuvumā. No 7. līdz 15. gadam apmeklēju Bauskā J. Kļaviņa ģimnazijas pamatskolu, kur nobeidzu 1915. g. 1915. g., sāko-

ties bēgļu laikmetam, nokļuva Tērbatā, kur apmeklēju ēvakuēto Dubultu ģimnaziju. 1918. g. Dubultu ģimnazija pārvietojās uz Limbažiem, kur arī es līdz II. māc. pusgamam apmeklēju 7. reālklassi. 1919. g. aizbraucu uz Rīgu, kur nobeidzu III. Rīgas pilsētas vidusskolas ģimnazijas klasi.

1919. g. iestājos Latvijas Universitātes medicīnas fakultātē, kur studēju līdz šim. Sākumā studēju ar vecāku līdzekļiem, bet vēlāk ar saviem.“

300. Roberts Slokenbergs.*

L. U. teolog. f. 1919—1924.
V! K! 16. V. 1920.

Roberts Slokenbergs dzimis 11. oktobrī 1898. g.,

Džūkstē. 1919. gadā beidzis Rīgas latv. biedr. Jelgavas reālģimnaziju.

301. Kristaps Vulfs.*

L. U. med. f. 1919—
V! K! 16. V. 1920.

K. Vulfs dzimis 12. maijā 1898. g. Beidzis 1918. gadā Jelgavas ģimnaziju.

302. Miervalds Lūkins.

L. U. lauks. f. 1920—1923.; tauts. n. 1923—

V! K! 30. VIII. 1920.; Sp! K! 30. X. 1922.

R.: Mūsu valsts saimnieciskās izredzes.

„Esmu dzimis 26. novembrī 1894. g., Valmieras apriņķī, Burtņieku pagastā, Seķu muižā, kuŗu rentēja vectēvs. Tēvs turpat muižas krogū bija par krodziņnieku. 1899. g. vecāki pārgāja dzīvot, kā rentnieki, uz Burtņieku pareizticīgo draudzei piederošo Luteru muižu. No šejienes 1903. g. pavasarī sāku apmeklēt Burtņieku pagasta skolu, kuŗu toreiz ar sekmēm vadīja E. Muzikants. Pagasta skolu apmeklēju līdz 1907. g. pavasarim un tā paša gada rudenī iestājos Jelgavas reālskolas pirmā klasē. Man vēl pagastskolu apmeklējot, nomirst tēvs, un māte viena pate stājās pie diezgan lielās saimniecības vadišanas, ko ar sekmēm arī veica. Jelgavas reālskolu ar papildklasi beidzu 1915. g. un nākošā gada rudenī iestājos Pāvila kara skolā — Petrogradā, kur beidzu

kara laika kursu 1917. g. maijā. Pēc isa starpbrīža, kuŗu pavadīju, kā piekomandēts, turpat kara skolā; uz paša vēlēšanos mani pārceļ uz Strēlnieku pulkiem — rezerves pulku Valmierā. Pēc Rīgas krišanas kopā ar pulku pārceļos uz Mētraini, kur palieku līdz vāciešu ienākšanai, pēc kam pārbraucu uz vecāku mājām. Okupācijas vasaru pavadīju mājās. Kad 1918. g. rudenī Ziemeļvidzemi sāka apdraudēt lielinieki, atbraucu Rīgā un brīvprātīgi iestājos Atsevišķā studentu rotā, kuŗā nodienēju līdz Saldus ieņemšanai. 15. aprīlī 1919. g. mani aizkomandēja pie ministru prezidenta par adjutantu, kuŗu amatu bez pārtraukuma izpildu vēl līdz šai dienai. 1920. g. iestājos Universitātes lauksaimniecības fakultātē un tā paša gada rudenī iestājos Talavijā. 1923. g. pārgāju uz tauts.-tiesību zin. fakult. tautsaimn. nodaļu, kuŗā tagad turpinu studijas. 1924. g. apprecējos ar Ernu Igal.“

303. Jānis Tepfers.

Tērb. univ. med. f. 1917—1918. L. U. med. f. 1920—1921. ties. zin. n. 1921—

V! K! 13. IX. 1920. Sp! K! 16. V. 1922.

1925. sekr.

R.: Mani iespaidi Romā.

„Esmu dzimis 16. janvārī 1898. gadā, Zemgalē, Liel-Iecavas muižā, kur mans tēvs bija vietējās aptiekas īpašnieks. Pēc tam, kad biju pirmo izglītību baudījis mājās, iestājos 1909. gadā Jelgavas kroņa ģimnazijā, kuŗu apmeklēju līdz 1915. g. Šā paša gada rudenī iestājos Tērbatā uz turieni ēvakuētā Dubultu — F. Šmitčena un L. Bērziņa ģimnazijā, kuŗu nobeidzu pavasarī 1917. gadā. Tanī pašā gadā

iestājos Tērbatas augstskolas medicīnas fakultātē. 1918. g., vāciešiem Tērbatā ienākot, biju spiests studijas pārtraukt un aizbraukt uz Kurzemi, kur nodzīvoju līdz tā paša gada novembrim. Pēc Latvijas nodibināšanās iestājos brīvprātīgi Atsevišķā studentu rotā, līdz ar kuŗu aizgāju uz Liepāju un ņēmu dalību visās rotas cīņās par Latvijas neatkarību. 1. decembrī 1919. g. mani pārcēla uz Ārlietu ministriju, kā ministra adjutantu un pēc tam kā legācijas atašēju administratīvā un protokolu nodaļā. Sākot ar 1921. gadu, esmu atkal students Latvijas Universitātes tautsaimniecības un tiesību zinātņu fakultātē. Talavijā iestājos 1920. g. rudens semestrī.“

304. Roberts Kampus.

B. T. A. kom. n. 1918—1919. L. U. tauts. n. 1919—

V! K! 27. IX. 1920. Sp! K! 12. XII. 1921.

1923. I. grāmatv., kas. subst. 1923. II. rvd.

R.: Tautsaimniecība un viņas vēsturiskās attīstības pārskats.

„Esmu dzimis 1899. g. 12. maijā, Naukšēnu pag. Vijkrogū, kur arī pavadīju savu bērnību. Pirmo izglītību baudīju vietējā pagasta skolā, kuŗu pabeidzis, apmeklēju Rūjienas tirdzniecības skolu. To pabeidzis, iestājos R. Gēgera komercskolā. No Rī-

gas, uznākot bēgļu laikmetam, aizbraucu uz Narvu. Tur iestājos vietējā komercskolā un pabeidzu to 1918. g. pavasarī. Tad pārbraucu dzimtenē un t. p. gada rudenī iestājos Baltijas Techniskā Augstskolā, komercnodaļā. Lieliniekiem iebrūkot Latvijā, brīvprātīgi iestājos Ziemeļ-Latvijas armijā. Pēc demobilizēšanās, 1919. g., iestājos Latvijas Universitātē, oikonomiskā fakultātē un 1920. g. rudenī — Talavijā.“

305. Oskars Sīlis.

L. U. inž. f. 1920—1922.; lauks. f. 1922—1924.

V! K! 11. X. 1920. Sp! K! 30. V. 1921.

1924. II. oikonomis.

R.: Apģērbs kā seno tautu atšķiršanas līdzeklis.

„Esmu dzimis 1895. gadā 10. maijā, Valmieras apriņķa Burtnieku pag. Greijalu mājās, kā mežsarga dēls. Pirmo izglītību baudīju Burtnieku draudzes skolā; pēc tās beigšanas iestājos Valmieras tirdzniecības skolā, no kurienes pārgāju uz Serkova reālskolu Rīgā. Pasaules kara dēļ 1915. g. pārgāju uz

Čerņejeva reālskolu Pēterpilī, ko beidzu 1917. g. 1920. g. rudens sēmeistri iestājos Latvijas Universitātes inženierzinātņu fakultātē, bet 1922. g. pārgāju uz lauksaimniecības fakultāti. Līdzekļus studijām nopelnu, strādādams Latvijas spirtrūpniecības akciju sabiedrībā kā kontroliers - organizātors. Latvijas atbrīvošanas cīņu laikmetā, 1918. g., brīvprātīgi iestājos Studentu rotā un piedalījos cīņās līdz 1920. g. 1. oktobrim.“

Par kaujas nopelniem S. apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni.

306. Jānis Gobnieks.*

L. U. tauts. n. 1921—.

V! K! 11. X. 1920.

G. dzimis 1888. g. 23. decembrī. Vidusskolu beidzis kā eksterns 1921. g.

307. Helmušs Cielmans.*

L. U. tauts. n. 1920—.

V! K! 11. X. 1920.

L. dzimis 1898. g. 16. septembrī, Vidzemē. Beidzis Valmieras reālskolu.

308. Aleksandrs Runts.*

R. P. I. kom. n. 1914—1915. L. U. lauks. f. 1919—1921.

V! K! 25. X. 1920.

A. R. dzimis 1892. g. 11. oktobrī. Beidzis komercskolu Rīgā.

309. Voldemārs Runts.*

L. U. mežk. n. 1920—1921.

V! K! 25. X. 1920.

R. dzimis 1898. g. 22. februārī. Beidzis Vitebskas komercskolu 1917. g.

310. Oskars Meija.*

L. U. lauks. f. 1920—1923.

V! K! 25. X. 1920.

M. dzimis 1901. g. 8. augustā. Beidzis 1917. g. Valmieras reālskolu.

311. Helmušs Ozols.

L. U. tauts. n. 1920—.

V! K! 25. X. 1920. Sp! K! 16. V. 1922.

1922. II. arķ., kas. subst. 1923. I. mag. lit. 1924.

I. grāmatv.

R.: Mūsu rūpniecība.

„Esmu dzimis 24. augustā 1900. gadā, Kolbergu muižā, Valkas apriņķī. Bērību pavadīju Vizikuma muižā, kur mans tēvs skaitījās par muižas pārvaldnieku. Pirmmācību ieguvu mājās no vecākiem un pieņemtas mājskolotājas. 1909. g. iestājos Tērbātas

Aleksandra ģimnazijā, kur nobeidzu septiņas klases. Beidzamo vidusskolas klasi nobeidzu Liepājā, 1918. gadā. 1919. gadā iestājos Latvijas Universitātes juridiski-oikonomiskās fakultātes tautsaimniecības nodaļā. Talavijā iestājos 1920. gada rudenī. 1919. gadā iestājos Skolnieku-studentu rotā pie Rīgas pilsētas komandantūras, kur nokalpoju līdz 1920. g. februārim. Sākot ar 1920. g., strādāju Fin. min. kases departamentā, pēc tam Krāj- un kredītbankā un Latvijas bankā līdz šim laikam.“

303. Jānis Tēfers.

302. Miervaldis Lūkins.

304. Roberts Kampus.

305. Oskars Silis.

311. Helmut Ozols.

313. Rūdolfs Avotiņš.

312. Kārlis Kuze.

312. Kārlis Kuze.

L. U. lauks. f. 1920—1925.

V! K! I. XI. 1920. Sp! K! 14. XI. 1921.

1922. I. majord. 1922. II. T! I! T! kand. rvd.

R.: Latgales agrārās reformas izvešana.

„Esmu dzimis 6. nov. 1890. g., Rīgas apr. Jaunpils pag. Ingistēnos. Apmeklēju 4 ziemas Nītaures draudzes skolu. Pa brīvlaikiem strādāju lauku darbus tēva saimniecībā, Nītaures Viļumos. 1906. gadā iestājos kādā Rīgas fabrikā kā atslēdznieka māceklis. Strādādams fabrikā, gatavojos uz iestāšanos mērniecības skolā. 1908. g. iestājos Pleskavas mērniecības skolā, kuŗu beidzu 1911. g. Pēc skolas beigšanas nodarbojos kā mērnieks-būvuzņēmējs. 1914. g. mani mobilizēja un aizsūtīja uz

Maskavu, kur 1915. g. beidzu kara skolu. Pēc tam visu laiku kalpoju krievu armijā kā ierindas virsnieks. 1918. g. Maskavā lielnieki mani mobilizēja, bet tad pārbēgu uz Kaukazu, Deņikina armijā. 1920. gadā atgriezos dzimtenē, kur iestājos Latv. Universitātes lauksaimn. fakultātē un valsts dienestā — kā Rīgas apr. mērnieks. Talavijā iestājos 1920. g. rudens sēstīrī. 1923. g. no valsts dienesta izstājos un sāku strādāt kā privāts valsts zvērināts mērnieks un būvuzņēmējs.“

Par kaujas nopelniem K. daudzkārtīgi apbalvots ar dažādiem krievu ordeņiem un paaugstināts līdz poručika dienesta pakāpei. Precējies ar Bertu Balžen; meita Silvija.

313. Rudolfs Avotiņš.

L. U. inž. f. 1920. g.; med. f. 1920—.

V! K! I. XI. 1920.; Sp! K! 3. X. 1921.

1921. I. T! I! T! kand.; 1922. I. arķ., T! I! T!; 1922. II. vicesen., T! I! T!; 1923. I! T! T!; 1923. II. T! I! T!; 1924. I. T! I! T! priekšsēd.; 1924. II. T! I! T! priekšsēd.; 1925. I. T! I! T! priekšsēd.; T! I! T! priekšsēd.

R.: 1. Gaismas iespaids uz cilvēka veselību.

2. Par gonoreju.

„Esmu dzimis 1887. g., Inčukalna Sviļu mājās. Pirmnācību baudīju Allažu draudzes skolā. Pašmā-

cības ceļā un apmeklējot vidusskolas kursus pieaugušiem, sagatavojos uz vidusskolas gala eksāmenu, kuŗu noliku 1909. g. Līdz 1914. gadam nostrādāju Nītaures pagasta skolā kā skolotājs. Piedalījos pasaules karā dažādās karaspēka daļās kā kara laika ierēdnis. 1920. gadā iestājos Latvijas Universitātē, medicīnas fakultātē. Strādāju Rīgas kara slimnīcā kā jaunākā ārsta vietas izpildītājs.“

A. precējies ar Emmu Lūkin, meitas: Zeltite un Maija.

314. Otto Kanaviņš.*

R. P. I. kom. n. 1915—1916. B. T. A. kom. n. 1918—1919.

L. U. tauts. n. 1920—1922.

V! K! I. XI. 1920.

K. dzimis 1895. g. 11. maijā, Jaungulbenes pagastā. Beidzis Rīgas pilsētas reālskolas komercnodaļu 1915. g.

315. Kārlis Cālīts.

R. P. I. kom. n. 1916—1917. L. U. tauts. f. 1920—.

V! K! 8. XI. 1920. Sp! K! 13. III. 1922.

1922. II. oikon., 1923. II. rvd., 1924. I. sekr., 1924. II. vicesen., 1925. I. T! I! T!

R.: Latvijas valsts tapšana un pirmie trīs pastāvēšanas gadi.

„Esmu dzimis 13. aprīlī 1898. gadā, Rembates pag. Vistuļu mājās, kā šo māju saimnieka dēls. Pirmo izglītību baudīju Lielvārdes draudzes skolā, kuŗu sāku apmeklēt 8 gadu vecumā. Beidzis šo skolu, iestājos Rīgas pilsētas reālskolas II. klasē. Skolu beidzu 1916. g. pavasarī, pēc tam, kad tā bija ēva-

kuējusies uz Tērbatu. 1916. g. rudenī iestājos uz Maskavu ēvakuētā Rīgas Politehniskā Institūta komercnodaļā, no kurienes, mācības gadam nobeidzoties, mani iesauca aktīvā kara dienestā un komandēja uz Alekseja kara skolu, kuŗu beidzu 1917. g. Kā minētās kara skolas 1. rotas kursa virsnieka palīgs piedalījos lielnieku revolūcijas apspiešanas kaujās Maskavā no 27. okt. līdz 3. novembrim, Latvijas armijā iestājos 1919. g. 26. maijā, nodienot dažādās daļās līdz 1922. g. 1. aprīlim.

Studijas atjaunoju 1920. g. rudenī, iestājos Latvijas Universitātes juridiski-oikonomiskās fak. tautsaimniecības nodaļā. Pēc demobilizēšanās no Latvijas armijas ķeros pie savas karā galīgi nopostītās saimniecības atjaunošanas Rembatē. Ar prieku nodevos lauku sabiedriskai dzīvei, cenšoties atvieglot laucinieka grūto stāvokli izpostītajā apgabalā. Esmu kā dibinātājs Rembates lauksaimniecības mašīnu koplietošanas sabiedrībā „Zemkopis“ un 1922. gada rudenī panācu arī Rembates krāj-aizdevu s-bas nodibināšanu, kurā mani ievēlēja par pirmo

valdes priekšsēdētāju. Šo amatu nepārtraukti ieņemu vēl līdz šim laikam. Abas minētās sabiedrības ir strādājušas ar ļoti labiem panākumiem un visai apkārtnei par svētību.

Gribēdams turpināt studijas, pārnācu uz Rīgu, kur dabūju vietu kā darbvedis Pirmā Latv. kredit-sabiedrībā un jau pēc gada pārgāju strādāt uz Rīgas tirgotāju savstarpīgo kreditbiedrību, kurā materiālā ziņā mani daudz labāki nostādīja. Dzīvodams Rīgā, nekad nepārtraucu savas saimniecības vadīšanu uz laukiem.“

316. **Eduards Bošs.**

R. P. I. lauks. n. 1916—1919. B. T. A. 1918. L. U. lauks. n. 1919—1922. tauts. f. 1922—.

V! K! 8. XI. 1920. Sp! K! 12. XII. 1921.

1922. I. sekr.; 1922. II. sekr.; vicesen. 1923. I. seniors; P! K! T! 1923. II. T! I! T!; P! K! T! 1925. I. seniors. 1925. II. P! K! T!

R.: Kūdža un viņas izmantošana.

„Esmu dzimis Rīgā, 3. janvārī 1894. gadā, bet lielāko daļu savas bērnības pavadīju uz laukiem pie radiem. Rīgā apmeklēju pirmmācības skolu, pēc kuras beigšanas iestājos III. pilsētas skolā. Pēc minētās skolas beigšanas 1/2 gada skolu neapmeklēju un palīdzēju vecākiem veikalā. — 1912. gadā iestājos F. Serkova reālskolā. 1914. g. rudenī, karām izceļoties aizbraucu uz Maskavu, kur 1915/1916.

māc. gadā nobeidzu Maskavas paidagōgu sabiedrības reālskolu.

1916/1917. māc. gadā iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, Maskavā, lauksaimn. nodaļā. 1918. g. atgriezos dzimtenē un 1919. gadā iestājos Latvijas Universitātē, lauksaimniecības fakultātē. 1922. gadā pārgāju uz tautsaimniecības fakultāti aiz tā iemesla, ka pašam vajadzēja sagādāt līdzekļus studijām.

Talavijā iestājos 1920. gadā, un 1921. gadā mani uzņēma Sp! K! Studiju laikā pārtieku no paša līdzekļiem un ieņemu sevišķu uzdevumu ierēdņa vietu Finanču ministrijas līnu nodaļā; tagad nodarbojos ar tirdzniecību.“

B. piedalījies Latvijas atbrīvošanas cīņās Studentu bataljonā.

317. **Jānis Frīdenbergs.**

R. P. I. ķīm. n. 1915—1917. B. T. A. lauks. n. 1918—1919. L. U. lauks. f. 1919—1923. Agronom. L. U. tauts. n. 1923—1924.

V! K! 8. XI. 1920. Sp! K! 6. II. 1922.

R.: Latvijas un Itālijas tuvināšana.

„Esmu dzimis 1894. g. 17. decembrī, Ļaudonas Odzienas pag. Audzāru mājās, kur arī pavadīju bērnību pie maniem mātes vecākiem. Mans tēvs — dzejnieks Fr. Mieriņš, agri mira, tā ka es viņu nedabūju redzēt. Drīz arī māte nomira, atstādama mani vienu pašu, bez brāļiem un māsām. Apmeklēju vietējo pagasta skolu, tad 1906. g. iestājos Rīgas Nikolaja ģimnazijā, kur sabiju līdz 1910. gadam, kad mani pārcēla uz V. klasi. Lielā interese uz lauksaimniecību, ko biju ieguvis vasaras brīvlaikos, strādādams Audzāru mājās lauku darbus, pamudināja

mani atstāt ģimnaziju, ar nedzīvo latīņu valodu un klasisko garu, un iestāties Jelgavas zemkopības skolā. Nobraucu 1911. g. uz Jelgavu, kur sabiju līdz 1913. gadam, kad beidzu teorētisko kursu. Tā kā minētai skolai tolaik vēl nebija piešķirtas tiesības, tad iestājos Tukuma komercskolā. Vidusskolu pabeidzu 1915. g. un tā paša gada rudenī immātrikulējos bij. Rīgas Politehniskā Institutā lauksaimniecības nodaļā. Karš pārtrauca studijas. Maskavā saukstējies, ļoti nopietni saslimu un visu 1916. g. noslimoju. Vēlāk dienēju krievu armijā. Kerenska laikā demobilizējos. — Okupācijas laikā iestājos Baltijas Techniskā Augstskolā, bet atkal studijas pārtraucu. Lielinieku laikā biju spiests iestāties par ierēdņi viņu Statistiskajā komisāriātā. — Ienākot mūsējiem Rīgā, brīvprātīgi iestājos plkv. ltn. Zommerā jaunformēja-

M. Lucs. J. Tēpfers. P. Gailits. R. Kampus. P. Vaske. K. Kuze.
R. Studāns. E. Bošs. O. Silis. M. Lukins. J. Zāle. R. Avotiņš. H. Ozols.
t/l old. K. Mednis. V. Pakalniētis. V. Ozols.

mos spēkos. Vēlāk dienēju Armijas štābā kā juridiskās nodaļas darbvedis.

1920. gadā iestājos Talavijā. 1922. gadā analizēju Latvijā augošās cukurbietes. L. Universitāti beidzu 1923. g. 1. jūlijā ar agronoma grādu. Pēc studiju beigšanas darbojos Eksportsviesta kontroles Liepājas nodaļā. Latvijas atbrīvošanas cīņās piedalījos Baloža brigādē.

1924. g. mani valdība komandēja uz Itāliju. Pa

ceļam apmeklēju Šveici un Vāciju. Sakarā ar minēto braucienu referēju tā paša gada decembra mēnesī Latv. agronomu biedrībā par starptautisko pienesaimniecības organizēšanos. Students būdams, vienu otru reizi iesūtīju laikrakstiem īsiskus rakstus. Tagad presē līdzdarbojos diezgan regulāri.

Dzīvi interesējos par svešvalodām. Esmu apmeklējis vairākus kursus un ņēmis privātsiņas pie daudziem skolotājiem.“

318. Verners Ozols.

L. U. lauks, n. 1920—.

V! K! 8. XI. 1920. Sp! K! 9. XII. 1922.

R.: Griba.

„Esmu dzimis 1898. g. 19. nov., Kolbergu pagastā. Pirmo izglītību baudīju mājās. 1908. g. iestājos Tērbatas reālskolā. 1916. g., pēc piektās kla-

ses beigšanas, iestājos Rīgas kultūrtechniskā skolā, kurā bija ēvakuēta uz Tveņu, bet 1918. g. līdz ar šo skolu pārnācu uz Rīgu. 1919. g. iestājos Latvijas Universitātes lauksaimniecības fakultātē kā hospitants, bet 1920. g. mani ieskaitīja kā pilntiesīgu studentu. 1920. g. rudens sēmeistri iestājos Talavijā.“

319. Jūlijs Līcītis.✳

L. U. vet. med. f. 1920—.

V! K! 15. XI. 1920.

L. dzimis 1901. g. 23. decembrī. Beidzis Izglītī-

bas ministrijas skolu departamenta kara vīru kursus 1920. g.

320. Arvīds Kūmiņš.✳

L. U. mēch. n. 1920—1922. ties. zin. n. 1922—1924.

V! K! 15. XI. 1920.

K. dzimis 2. martā 1903. gadā. Beidzis 1919. gadā

6 kl. Pleskavas reālskolu. 1920. gadā izturējis pārbaudījumu vidusskolu kursa apmērā pie Izglītības ministrijas.

321. Roberts Studāns.

L. U. med. n. 1920—1924. inž. n. 1924—.

V! K! 15. XI. 1920. Sp! K! 16. V. 1922.

1922. II. majord.; 1923. I. rvd.; 1924. I. T! I! T! 1925. I.

T! I! T! kand.

R.: Mūsu rūpniecība.

„Esmu dzimis 15. janvārī 1902. gadā, Rīgā. 1912. gadā iestājos V. Olava komercskolā, kur pabeidzu abas sagatavošanas klases. 1914. g. iestājos Serkova reālskolā, kur sabiju vienu gadu, jo minētā skola, kara apstākļu dēļ, ēvakuējās uz Krieviju. Tai pašā gadā turpināju izglītību Rīgas pils. biržas komercskolā līdz vācu karaspēka ienākšanai Rīgā. Šinī skolā vietējā vāciskā administrācija ieveda vācu mācības valodu, kādēļ biju spiests izstāties. 1917. g. rudenī iestājos Latvijas izglītības b-bas reālskolā, kurū vēlāk pārvērta par II. pilsētas vidusskolu. Šeit sabiju līdz Latvijas valsts proklamēšanai. Ar skubu

paklausīju jaundibinātas valsts aicinājumam iestāties aizsardzības dienestā. Iestājos Skolnieku rotā, kurā sabiju līdz ziemas svētkiem. Pa ziemas svētkiem biju izbraucis ciemā pie radiem uz laukiem. Pa manu prombūšanas laiku Rīgu bija ieņēmis lielinieku karaspēks. Atgriežoties no laukiem, Rīgā mani arestēja. Pēc lielām grūtībām mani atsvabināja, un turpināju atkal izglītību. Pēc Rīgas atbrīvošanas no lieliniekiem 1919. gadā iestājos atpakaļ Skolnieku rotā, no kurienes pēc dažām nedēļām pārgāju Ložmetēju eskadronā un piedalījos Latvijas atbrīvošanas cīņās. 1920. g. iestājos IV. vidusskolā, kur beidzu VII. klasi. Tai pašā gadā, maija mēnesī, beidzu 8. klasi no Izglītības ministrijas sarīkotos kursos demobilizētiem karavīriem. Rudenī iestājos Latvijas Universitātes mehāniskā fakultātē, kā arī Talavijā. 1924. g. pārgāju uz inženierzinātņu fakultāti.“

322. Jānis Zāle.

L. U. inž. f. 1920—.

V! K! 15. XI. 1920. Sp! K! 5. III. 1923.

1925. I. mag. cant.; P! K! T!; 1925. II. T! I! T! kand.;

R.: Latvijas šosejas un zemes ceļi.

„Esmu dzimis 1897. gadā 25. jūnijā, Valkas apriņķī, Tirzas pagastā. Pirmo izglītību ieguvi Lejasciema pagastskolā; vēlāk apmeklēju Velēnas draudzes skolu, kurū arī beidzu 1913. gadā un tanī pašā gadā iestājos Smiltenes tirdzniecības skolā. Šo skolu beidzu 1916. gadā un tūlī aizbraucu uz Tveru, iestājoties ēvakuētā Rīgas kultūrtechniskās vidusskolas hidrotehnikajā nodaļā. Šeit sabiju līdz 1919. g. oktobrim.

Piedalījos Latvijas atbrīvošanas cīņās dažādās

karaspēka daļās: Kurzemes divīzijas papildu bataljonā, Kurzemes artilērijas pulkā, Atsevišķā telegrafu un telefonu rotā, un Armijas virspavēlnieka štāba ģeodaizijas-topografijas daļā.

1920. gada janvārī iestājos L. U. inženierzinātņu fakultātē, kā hospitants, un novembrī tanī pašā gadā noliku abituriju pie Augstskolas atvērto hospitantu kursos, pēc kam mani ieskaitīja par pilntiesīgu studentu.

Vidusskolas izglītību esmu ieguvis ar tēva līdzekļiem. Arī studijām saņēmu tēva pabalstu. Kā ierēdnis studiju laikā strādāju Šoseju un zemesceļu valdē un beidzamo laiku — Zemkop. min. kultūrtechniskā nodaļā.“

323. Valdis Pakalniēcis.

L. U. mežk. n. 1920—.

V! K! 29. XI. 1920. Sp! K! 14. XI. 1921.

1922. I. T! I! T! kand. 1922. II. mag. lit., mag. cant. 1923.

II. old. 1924. II. P! K! T! 1925. II. vicesen.

R.: 1. Mūsu saimnieciskās un oikonomiskās izredzes nākotnē.
2. Intelligence un revolūcija.

„Esmu dzimis 10. novembrī 1894. gadā, Vidzemē, Cēsu apriņķī, Bērzaunes pagasta Pakalniēšos. Tēva mājās arī pavadīju savu bērnību. Pirmizglītību baudīju vietējā pagasta un draudzes skolā. 1909. gadā aizbraucu uz Krieviju un iestājos Gorķu mērnieku-agronomu skolā. Skolu nobeidzu 1916. gadā ar mērnieka agronoma gradu. Pēc Gorķu skolas beigšanas iestājos Jaun-Aleksandrijas lauksaim-

niecības institūtā, kurš vēlāk atradās Čaļkovā. Studijas institūtā pārtrauca iesaukšana kara dienestā. Atrazdamies Maskavas kara apgabala štābā, apmeklēju Pēterļa lauksaimniecības akadēmiju. 1918. gadā demobilizējos. Tanī pašā gadā komunisti mani arestēja un ieslodzīja „Butirkas“ cietumā. Pēc atsvabināšanas 1918. g. rudenī atgriezos Latvijā. 1919. gadā iestājos Latvijas armijā. No dienesta atsvabināts, 1920. gadā sāku strādāt kā valsts Statistiskās pārvaldes demografiskās nodaļas vadītājs, kādu vietu ieņemu līdz šim laikam. 1920. gadā iestājos Latvijas Universitātes lauksaimniecības fakultātē un tā paša gada rudenī iestājos arī Talavijā.“

Precējies ar Aleksandru Liepa.

324. Pauls Gailītis.*

B. T. A. lauks. n. 1918—1919. L. U. lauks. f. 1919—1924.
Agronom.

V! K! 29. XI. 1920.

R.: Kultūra un kooperācija.

G. dzimis 1900. g. 2. martā. Beidzis Jekaterinodaras II. ģimnaziju 1918. g.

325. Pēteris Vaske.

L. U. inž. f. 1920—.

V! K! 29. XI. 1920.; Sp! K! 9. XII. 1922.

R.: 1905. gads mūsu literātūrā.

„Es, Pēteris, Jāņa d., Vaske, esmu dzimis Zemgalē, Jaunjelgavas apriņķī, Elkšņu pagasta Betelū mā-

jās, 1902. gadā 21. augustā. Dažus gadus vēlāk visa mūsu ģimene pārcēlās uz dzīvi tanī pašā apriņķī, Dignājas pag. Strautiņu mājās, kur dzīvo vēl tagad. Minētās mājas pieder manam tēvam, un viņa galvenā nodarbošanās ir zemkopība un lopkopība. Jau

315. Kārlis Cālītis.

317. Jānis Frīdenbergs.

318. Verners Ozols.

322. Jānis Zāle.

316. Eduards Bošs.

321. Roberts Studāns

323. Valdis Pakalniets.

gadus piecus vecu vectēvs mani iepazīstināja ar grāmatu. Pāris gadus vēlāk sāku apmeklēt vietējo Slotes pagasta skolu. Pēc tam mājskolotāja divu gadu laikā sagatavoja uz Subatas miesta draudzes skolas I. kl. II. nodaļu. Šo skolu nobeidzu trijos gados un 1915. g. pavasarī izturēju iestāšanās pārbauzījumu III. kl. Dubultu ģimnazijā. Šo skolu kara laika apstākļi man neatļāva apmeklēt Dubultos, bet gan Tērbatā, uz kurieni, vāciešiem iebrūkot, viņa tika evakuēta. Tāpat arī mūsu ģimene atstāja iemīļoto zemes stūrīti un devās uz plašo Krieviju. Minētā skolā nobeidzu 3. un 4. klasi un pēc tam aizbraucu uz Veļikije Luki, kur iestājos V. klasē. Šo klasi nobeidzu 1917/18. g. un maija mēnesī braucu uz okupēto Kurzemi, jo vecāki un citi piederīgie jau bija atgriezušies agrāki. Okupācijas laikā apmeklēju Daugavpili vietējo reālskolu. Komunistiem

ienākot, protams, grāmatas nobidija pie malas, un labi nostādītā mācības, kā arī disciplīnas ziņā cara laika skola pārvērtās par nožēlojamu „darba skolu“, kurās audzēkņi, pateicoties brīvībai, vairs nemācījās nemaz. 1919. g. maijā nobeidzu tur VI. klasi un vasaru pavadīju tēva mājās uz laukiem. 1920. g. janvārī atbraucu uz Rīgu un iestājos IV. Rīgas pils. vidusskolā, kur biju tikai 2 mēnešus. Pēc Lieldienām braucu uz Daugavpili un iestājos tanī pašā reālskolā, jo man Daugavpili materiālā ziņā parocīgāki bija apmeklēt skolu nekā Rīgā. Tā paša gada pavasarī nobeidzu vidusskolu un rudenī iestājos Latvijas Universitātes inženieru-zinātņu fak. kultūrtechniskā nod. Jau skolas laikā Daugavpili ieinteresējos par korporācijām un viņu dzīvi, sevišķi par Talaviju, un 1920. gadā 29. XI. mani uzņēma Talavijā.“

326. Maksis Lucs.

L. U. arch. f. 1920—.

V! K! 29. XI. 1920. Sp! K! 7. V. 1923.

R.: No impresionisma līdz ekspresionismam.

„Esmu dzimis 4. jūnijā 1900. gadā, Paltmanes pagasta Vizlas muižā, kur mans tēvs bija par muižas pārvaldnieku. Pēc tam pārgājām ar dzīvi uz Rīgas apriņķa Meņģeles muižu. 1905. gadā revolūcijas laikā tēvs bija spiests līdz ar ģimeni atstāt Meņģeles muižu. Tad pārbraucām uz Ilūkstes apriņķa Bernes pagasta Rakovščina mājām, kur palikām uz pastāvīgu dzīvi. Netālu no Daugavas, kalnainā, mežiem apaugušā un poļu un baltkrievu ap-

dzīvotā apgabalā nodzīvoju līdz vidusskolas apmeklēšanai. Kā otro valodu iemācījos baltkrievu, bet apmeklējot vietējo krievu baznīcas skolu, iemācījos krievu valodu. Pēc augšminētās skolas pabeigšanas iestājos Daugavpils komercskolā. 1916. gadā kara apstākļu dēļ pārtraucu mācības Daugavpils komercskolā un iestājos Rīgas komercskolā, kurā evakuēja uz Maskavu un kurā mācījos līdz 1918. gadam. Pēc tam pārbraucu uz Daugavpili un 1920. gadā nobeidzu Daugavpils reālskolu. 1920. gada septembra mēnesī iestājos Latvijas Universitātes arhitektūras fakultātē, kurā mācos vēl līdz šim laikam.“

327. Viktors Vārna.

L. U. mežk. n. 1920—.

V! K! 17. I. 1921. Sp! K! 2. III. 1925.

R.: Žīdi kā valsts pilsoņi.

„Esmu dzimis 26. decembrī 1898. gadā, Bilskas pagasta Morīšu mājās, Valkas apriņķī. Pēc pirmizglītības Bāču pamatskolā iestājos Smiltenes tirdzniecības skolā, no kurienes, ģimenes apstākļu spiests, izstājos 1911. g. No 1916. gada apmeklēju Cēsis L. Ausēja reālskolu, kur mācījos līdz 6. klasei — jo biju spiests pārtraukt izglītību. 1920. gadā izturēju

eksāmenu pie Latvijas Universitātes, pilnā vidusskolas kursa apmērā. Tai pašā gadā iestājos Latvijas Universitātes lauksaimniecības fakultātes mežkopības nodaļā. Talavijā iestājos 1921. gada pavasara sēmesī. Studiju laikā 2 gadus strādāju kā mežziņa kandidāts Cēsu virsmežniecībā.“

Latvijas atbrīvošanas cīņās V. piedalījies kā Ziemeļ-Latvijas atsevišķā jātnieku eskadrona kareivis.

328. Kārlis Ozoliņš IV.

R. P. I. inž. n. 1906—1909. mēch. n. 1909—1910. Mask. kom. inst. 1917—1920. L. U. tauts. n. 1920—1922. Tirdzniecības zinību kandidāts.

V! K! 17. I. 1921. Sp! K! 3. X. 1921.
R.: Ēmisijas rezultāts.

„Esmu dzimis 10. augustā 1886. gadā, Rīgā. Mans tēvs Miķelis Ozoliņš darbojās Pirvica čugunlietuvē, Rīgā, kā fabrikas meistars. Plaušu dilonis viņu noveda agri kapā. Viņš nomira 39 gadus vecs un atstāja manu māti ar mums, četriem mazgadīgiem bērniem, no kuriem es skaitījos kā trešais. Nelaiķis, dzīvs būdams, apdrošināja savu dzīvību par 1000 rbl. Tas arī bija vienīgais līdzeklis, ar kuŗu mēs, pakāpalikušie, varējām eksistēt līdz tam laikam, kamēr iestājos vidusskolā. Jāatzīmē, ka lielu palīdzību mums sniedza mans tēvocis K. Valters,

Pāvila draudzes mācītājs. 1899. gadā iestājos N. Mironova komercskolā un beidzu to 1906. gadā ar komercijas kandidāta gradu. No skolas naudas mani atsvabināja kā centīgu skolnieku. Bez tam vēl nodarbojos ar privātsundām, kādēļ trūkumu, kā skolnieks, necietu. Augstskolā iestājos 1906. gadā, būvinženieru nodaļā. Iestājos Talavijā 11. janvārī 1921. gadā. Studiju laikā strādāju kā virsgrāmatvedis Krievijā un dažādās skolās kā matemātikas skolotājs. Atgriežoties Latvijā, biju vecākais grāmatvedis Zemkopības ministrijā. Augstskolu beidzu 1922. gadā ar cand. rer. merc. gradu. Pēc studiju beigšanas izpildu Cesvaines valsts vidusskolā matemātikas, komercrēķināšanas un aritmētikas metodikas skolotāja vietu. Ģimenes sastāvs: sieva Helena un meita Irena.“

329. Pēteris Apmans.*

L. U. tauts. n. 1920—.

V! K! 24. I. 1921. Sp! K! 16. V. 1922.

1922. II. mag. cant. 1923. I. mag. cant. 1923. II. vicesen. P! K! T! 1924. I. vicesen. 1924. II. old.

R.: Dzīves prieks un daile.

„Dzimis 25. augustā 1901. gadā, Kastrānes pagasta skolā, Rīgas apriņķī. Bērnības gadus pavadīju dzimtenē. 1907. gadā iestājos Rīgā Buša privātskolā un 1909. gadā — Pēterā I. reālskolā, kuŗu apmeklēju līdz 1915. gadam. Ēvakuācijas laikā pārcē-

los uz Vitebsku, kur turpināju mācības Vitebskas kroņa reālskolā. 1916. g. rudenī pārbraucu uz Maskavu un nobeidzu 6. klasi IV. Maskavas reālskolā. 1918. gada marta mēnesī pārbraucu Latvijā un 1919. g. beidzu II. Rīgas valsts vidusskolu. Tanī pašā gadā maija mēnesī brīvprātīgi iestājos Latvijas armijā, un rudenī mani komandēja uz kara skolu, kuŗas artilērijas nodaļu nobeidzis, dienēju Daugavgrīvas artilērijā, līdz 1921. g. demobilizējos. Latvijas Universitātē iestājos 1920. g. un Talavijā 1921. gadā, pavasara semestrī.“

330. Kārlis Auškaps.

R. P. I. lauks. n. 1913—1918. Aronoms. L. U. mežk. n. 1920—1924. Inženieris-mežkopis.

V! K! 24. I. 1921. Sp! K! 6. II. 1922.

R.: Eduarda Veidenbauma liriskas galvenie motīvi.

„Esmu dzimis 8. nov. 1891. g., Cēsu apr. Pils-Raunas pag. Ezer-Prāmniekos. Mans tēvs nodarbojās kā rokpelnis, vasarā rakdams grāvjus un tīrīdams pļavas, bet ziemā aužot. No 1895. g. vecāki aizgāja dzīvot uz Valkas apr., Jaun-Bilskas pag. Brutuļu fabriku par audējiem, un tur arī pagāja mana bērnība. Bērnu bijām daudz, un tamdēļ jau no 6. g. sāku pelnīt sev maizi, ganīdams 2 vasaras zosis un 2 vasaras govīs. Skolā iestājos nepilnus 7 g. vecs,

jo tuvā Bilskas Pauzuļu skola bija ļoti parocīga. Pēc tam iestājos Smiltēnes draudzes skolā, kuŗu beidzu 1904. g. Līdzekļu trūkuma dēļ 2½ gadus nokalpoju par rakstvedi Smiltēnes zirgu pastā, pie kam mācījos pašizglitības ceļā. 1907. g. iestājos Cēsu reālskolā un pabeidzu minētās skolas V. klasi 1909. g. Tanī pašā gadā iestājos Gorķu mērnieku-agronomu skolā, Mogilevas gub., izturēdams konkursa eksāmenu. Skolu beidzu 1913. g.

Vidusskolu apmeklējot, saņēmu valsts stipendiju, mazu pabalstu no brāļa, bez tam pelnījos ar stundu pasniegšanu.

1913. g. septembrī iestājos R. P. I. lauksaimnie-

326. Maksis Lucs.

325. Pēters Vaske.

327. Viktors Vārna.

328. Kārlis Ozoliņš IV.

330. Kārlis Auškaps.

333. Alfons Ellenbergs.

332. Andrējs Stalbovs.

cības nodaļā. 1921. g. pavasaŗa sēmeŗtrī iestājos Talavijā, un 1922. g. februārī mani uzņēma Sp! K!

Studiju laikā iztiku ar personīgiem līdzekļiem, jo strādāju kā konsultants pie firmas „Landau un Co“, kā mērnieks-kultūrtehnikis pie Rīgas I. centrāl-biedrības un kā aprīņķa agronomis Torņķokas zemstē, Tveras gub. Līdz ar to biju turpat Aprīņķa zemes kom. priekšsēdētājs.

Augstskolu beidzu pirmo reizi 1918. g. kā agronomis un otro reizi 1924. g. kā inņēneris-meņķkopis. Pēc studiju beigšanas strādāju kā Torņķokas apr. agronomis līdz 20. XI. 1918. g., tad kā Tveras gub. agronomis līdz 15. VII. 1920. g. Reizē ar to biju Tveras guberņas muiņķu valdes tehniskais vadītājs un lektors un Tveras gub. kreditkooperātīvu savienības konsultants. No 8. VIII. 1920. g. Latvijā

kā meņķu inspektors, tad Cēsu virssmeņķzinis un no 1. IV. 1923. g. kā XI. rajona meņķu revidents.

Sabiedriskā darbā esmu piedalījies no 1914. g. līdz 1915. g. augustam, kā Studentu-agronomu pulciņa valdes loceklis Torņķokā. 1916—1918. gadam darbojos kā Zemstes ierēdņū savienības valdes priekšsēdētājs. 1917. g. mani ievēlēja par Torņķokas aprīņķa zemes komitejas valdes priekšsēdētāju, kur darbojos līdz t. g. beigām. 1919. g. darbojos kā Tveras zemes komitejas ierēdņū (agronomu, mērnieku, hidrotehniķu un kancel. darbin.) kamitejas priekšsēdētājs. No Latvijas meņķkopju savienības dibināšanas 1921. g. līdz šim — kā minētās savienības valdes priekšsēdētājs.“

A. ģimenes sastāvs: sieva Varvara, dēli Romans un Kārlis, meita Aina.

331. Kārlis Ziemels.*

R. P. I. ķīm. n. 1917—1918. B. T. A. ķīm. n. 1918—1919.
L. U. tauts. n. 1920—
V! K! 24. I. 1921.

Z. dzimis 1898. g. 13. maijā, Slokā. Beidzis 1917. g. Tveras reālskolu.

332. Andrējs Stalbovs.

R. P. I. 1917. g. L. U. lauks. fak. 1919—
V! K! 31. I. 1921. Sp! K! 10. XII. 1923.
1924. II. bibl.; 1925. I. bibl.
R.: Lauksaimnieku jautājums Latvijā.

„Esmu dzimis 1. novembrī 1895. g., Vidzemē, Cēsu apr. Kraukļū pag. Piekaln-Spāriņū mājās. Pirmskolas laiku pavadīju turpat uz laukiem savās vecāku mājās. Pagasta skolas II. klasē iestājos 1906. g.; pēc 2 gadiem skolu pabeidzu un iestājos Jaun-Gulbenes ministrijas skolā, bet jau nākošā gadā pārgāju uz Cesvaines draudzes skolu, kur sāku gatavoties uz iestāšanos vidusskolā. 1912. g. iestā-

jos Fr. Germaņa privātā reālskolā, kuŗu ar pārtraukumiem apmeklēju līdz 1915. gada pavasarim. Rudenī, līdz ar Rīgas ēvakuēšanu kara apstākļū dēļ, pārbraucu uz Maskavu. Maskavā N. O. Boņanova reālskolā turpināju izglītību un 1917. gada pavasarī beidzu pilnu vidusskolas kursu. 1917. g. rudenī iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, lauksaimniecības nod., bet lielinieku varas laikā studijas pārtraucu un 1918. g. janvārī pārbraucu no Maskavas dzimtenē. Nodibinoties Latvijas Augstskolai, 1919. g. rudenī studijas uzsāku no jauna lauksaimniecības fakultātē.“

333. Alfons Ellenbergs.

L. U. inņ. f. 1920—
V! K! 31. I. 1921. Sp! K! 30. X. 1922.
1923. I. mag. pauc.
R.: Patmīlība kā cilvēķa dzīves vadonis.

„Esmu dzimis 5. februārī 1899. gadā — Alūksnē, kur arī pavadīju savas bērņības dienas. Savu izglītību sāku 1909. gadā, Valkas reālskolā līdz 6. klasei, pēc kam pārgāju uz Maikōpas reālskolu — Kaukazā, kur beidzu 6. klasi. 1918. gadā iestājos Ple-

skavas reālskolas septītā klasē, kuŗu nepaspēju pabeigt sakarā ar lielinieku iebrukumu. 24. februārī, 1919. gadā iestājos Ziemeļ-Latvijas armijā, I. Valmieras kājn. pulka izlūku komandā. Tā pašā gada novembra mēnesī mani pārcēla uz Atsevišķo telegrafa un telefona rotu. Būdams vēl kara klausībā, noliku eksterna eksāmenu 1920. gadā pie Latvijas Universitātes un iestājos pēdējā. Pēc studentu demobilizācijas — 1921. g. janvārī, iestājos Talavijā.“

334. Otto Aizupīts.

L. U. inž. f. 1920—1923.

V! K! 31. I. 1921. Sp! K! 9. XII. 1922.

1923. II. mag. pauc.

R.: Maliene un viņas īpatnības.

„Esmu dzimis 1900. gadā 2. augustā, Alūksnes draudzē, Mārupes pag. Jaunstričku mājās, kā savu vecāku Marijas un Andrēja Aizupīšu jaunākais dēls. Mana dzimšanas diena, 2. augustā (pēc vecā stila 20. jūlijā), ir pareiza tikai dokumentāriski, bet īstenībā esmu dzimis 20. jūnijā (pēc vecā stila). Lai šo „savādo“ noslēpumu atklātu, jāpakavējas pie mana netaisnā tēva gaitām, kas viņam bijušas liktenīgas, kad braucis gar krogu, jo gandrīz nekad nevarējis atturēties, viņā neiegājis. Tā tas noticis arī tad, kad braucis paziņot garīdzniekam par manu ierašanos pasaulē. Tikko kāpis pār krogus sliekšni, radušies suminātāji, kas vēlējušies sadzert uz manu veselību, lai gan vēlētā veselība manos dzīves pirmos gados spožas izredzes nav solījusi. Protams, tēvs tālāk par krogu arī neticis, atgriezies mājās rīta ausmā, neizpildidams pienākumu pret mazo brēkuli. Beidzot, pēc garāka laika spriža, tēvam izdevies laimīgi nokļūt mācītājmuižā, bet, bailēs par ilgu nepierakstīšanu, neteicis 20. jūniju, bet gan 20. jūliju, jo abiem šiem mēnešiem starpība tikai viens burts. Tikai pēc vairākiem gadiem, kad pienāca man laiks iet skolā, pārējiem ģimenes locekļiem atklājās patiesības „viltošana“, ko arī tēvs nenoliedza, bet labojams vairs nebija nekas, un tā es svinu gadā di-

vas dzimšanas dienas. Augumā sīks un miesās vārgs, no vecākiem biju nolemts „skološanai“, jo paredzējuši, ka no manis tāpat zemes arājs neiznāks, nedz arī „keizars saukšot zaldātos“, kāpēc jau 9. dzīves gadā nosēdos uz pagastskolas sola, kur sabiju tikai vienu ziemu. Pēc dažu mēnešu papildināšanās zinībās pie vecākā brāļa 1910. gadā iestājos Valkas reālskolā, kur sabiju līdz 1917. gadam, nobeigdams 5 klases. Pēdējās divas klases apmeklēju Valmieras un Pleskavas Sergija reālskolā. Pēc skolas beigšanas 1919. gada ziemā nodzīvoju tēva mājās zem lielinieku terrora, bet pavasarī, ienākot Ziemeļlatvijas karaspēkam, iestājos nacionālā armijā un, pēc nedaudzu nedēļu apmācības Rūjienā, mani nosūtīja uz Liepāju, kur iedalīja toreiz tā sauktā Liepājas kara skolā. Ar 7. Siguldas kājnieku pulku iebraucu Rīgā un, sākoties Bermonta uzbrukumam, ņēmu dalību visās cīņās Kurzemē, kā arī vēlāk tanī pašā pulkā, pret lieliniekiem. Pēc pamiera noslēgšanas pārnācu uz Rīgu Kara saimniecības pārvaldē par rakstvedi. Universitātē inženierzinātņu fakultātē iestājos 1920. g. rudenī, un 1921. g. janvārī kā studentu mani demobilizēja. Pēc demobilizēšanās 1921. g. 31. janvārī iestājos Talavijā. Pēc vecāku nāves tēva mājās par saimnieku palika vecākais brālis, un tamdēļ es jau no pirmiem studiju gadiem iesāku patstāvīgu dzīvi, nodarbojoties dažādās iestādēs, bet no 1924. g. sākuma līdz šim strādāju dienas laikraksta „Latvis“ redakcijā.“

335. Augusts Lūsis.

R. P. I. kom. n. 1917—1918. L. U. tauts. n. 1920—

V! K! 21. I. 1921. Sp! K! 16. V. 1922.

1923. II. grāmatv.; 1924. I. kas.; 1924. II. kas.; 1915.

I. kas.; 1925. II. kas.

R.: Taupība un izšķērdība.

„Esmu dzimis 12. augustā 1897. g., Rīgā. Pirmizglītību ieguvu vecāku mājās. 1910. g. iestājos Rīgas pilsētas reālskolā, kur 1917. g. Tērbatā beidzu. Pēc tam nobraucu uz Maskavu un 1917. g. iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, tirdzniecības nodaļā un, lai rastu līdzekļus studijām, pieņēmu

vietu kādā Maskavas fabrikā. Tā paša gada oktobra mēnesī mani iesauca kara dienestā un uz paša vēlēšanos iedalīja Alekseja kara skolā, kur 1917. g. ar lielinieku apvērsumu, nebeidzu. Lai izvairītos no iesaukšanas lielinieku dienestā, iestājos atpakaļ Maskavas kara fabrikā. 1919. g. jūlija mēnesī, nelegāli frontī pāriedams, ieradās dzimtenē un iestājos kara dienestā. 1920. g. iestājos Latvijas Augstskolas tautsaimniecības - tiesību zinātņu fakultātes tautsaimniecības nodaļā. Talavijā iestājos 1921. g. I. semestrī.“

336. Jānis Prēvalds.

R. P. I. kom. n. 1912—1915. L. U. tauts. n. 1919—1922. tirdzniecības zinātņu kandidāts, jurid. n. 1922—1925. Tiesību zinātņu kandidāts.

V! K! 31. I. 1921. Sp! K! 6. II. 1922.

1922. I. grāmatv.

R.: Latgale un viņas īpatnības.

„Esmu dzimis 24. decembrī 1894. g., Cēsu apr., Veismaņu pagastā. No otrā dzīvības gada dzīvoju Rīgā. Pēc pamatskolas beigšanas iestājos Katrinas II. pils. skolā, kuru beidzu 1908. gadā. Gadu vēlāk iestājos Mironova komercskolas V. klasē. Pēc Mironova komercskolas beigšanas 1912. g. iestājos Rīgas Politehniskā Institutā, komercnodaļā. 1915. g. biju spiests pārtraukt kara apstākļu dēļ. No 1920. g. turpināju studijas Latvijas Universitātē, jur.-oik. fakultātē, kurās oikonomisko nodaļu beidzu 1922. g. 31. janvārī, bet tās pašas fakultātes juridisko nodaļu beidzu 1925. g. 3. jūnijā.

No 1912. gada darbojos Rīgas-Orlas dzelzceļu valdē, kā kantorists, taksētājs un darbveža palīgs,

bet no 1919. gada — Latvijas dzelzceļu virsvaldē, kā sekretārs, darbvedis-speciālists, biroja pārzinis un vecākais grāmatvedis. No 1924. gada strādāju kā juriskonsulta palīgs, bet no 1925. gada 15. jūnija — kā Liepājas-Glūdas dzelzceļa būves valdes juriskonsults un zvērīnāta advokata palīgs. Esmu darbojies Orlas latviešu bēgļu apgādāšanas komitejā un Latviešu dzelzceļnieku savienībā (Krievijā) kā valdes loceklis. Latvijā darbojos kā Latvijas dzelzceļnieku biedrības un Latvijas dzelzceļnieku biedrības krāj-aizdevu kases revīzijas komisijas priekšsēdētājs un Latvijas komercdarbinieku kreditsabiedrības padomes priekšsēdētājs.“

337. *Andrējs Reine.**

L. U. inž. f. 1920—1923. tauts. n. 1923—
V! K! 31. I. 1921.

R. dzimis 1894. g. 17. martā, Rīgā. Beidzis Pēterā reālskolu Rēvelē, 1915. g.

338. *Edgars Zvējniēks.*

L. U. inž. f. 1920—1923, tauts. n. 1923—
V! K! 14. II. 1921. Sp! K! 21. I. 1924.

„Esmu dzimis 24. apr. 1898. g., Kolberģu pagastā, Supu ciemā, Valkas apr. Bērniņu pavadīju pie vecākiem uz laukiem. 10 gadus vecs iestājos vietējā pagastskolā, kuru pabeidzu. Pēc tam iestājos Alūksnes draudzes skolā, pēc kurās beigšanas — Alūksnes augstākā tautskolā. Aizbraucot uz Maskavu, iestājos Bažanova reālskolā, no kurās pārgāju uz Rašinas reālskolu.

Apmeklējot vidusskolu, iztiku no vecāku līdzekļiem, bet studiju laikā pelnījos ar stundu pasniegšanu. Augstskolā iestājos 1920. g. rudenī inženieru fakultātē. Pēc pārgāju uz tautsaimniecības un tiesību zinātņu fakultāti. Apprecējos 1925. g. 12. apr. ar Annu Kapun. Esmu piedalījies kā brīvprātīgais Ziemeļ-Latvijas armijā, 4. Valmieras kājn. pulkā. Bet tam vēl dienēju Igaunijas armijā.“

339. *Voldemars Krustiņš.**

L. U. inž. f. 1919—1920. mēch. f. 1920—1924. tiesību zin. n. 1924—

V! K! 14. II. 1921.

R.: Pašnāvība kā sabiedriska parādība.

K. dzimis 1901. g. 21. janvārī. Beidzis Pleskavas reālskolu 1919. g.

340. *Alberts Žīgurs.**

L. U. inž. f. 1920—1921.

V! K! 14. II. 1921.

Ž. dzimis 1897. g. 26. septembrī. Mācījies Rīgas tehnikumā, kuru beidzis 1919. gadā.

341. *Rudolfs Sesks.**

L. U. inž. f. 1919—1920. mēch. 1920—

V! K! 14. II. 1921.

S. dzimis 26. novembrī 1901. g. Beidzis 1919. g. Smiltenes skolu biedrības reālskolu.

342. Jānis Capiņš I.*

L. U. inž. f. 1920—1922. tauts. n. 1922—1924.

V! K! 14. II. 1921. Sp! K! 7. V. 1923.

R.: Kas ir intelligence.

L. dzimis 2. novembrī 1902. g. 1920. gadā nolīcis vidusskolas eksāmenu kā eksterns.

343. Alfrēds Caivinieks.

L. U. tauts. n. 1920—1925.

V! K! 14. II. 1921. Sp! K! 22. I. 1923.

1923. II. mag. lit.; 1924. I. mag. lit.

R.: Rakstura audzināšana un korporācija.

„Esmu dzimis 1901. g. 2. martā, Cēsu apriņķī, Lubānas pagastā, Daukstu mājās, kur pavadīju arī savu bērnību līdz 10. dzīvības gadam. Pēc tam vecāki atstāja ilgākus gadus iekopto māju un pārgāja dzīvot uz Lubānas muižu (miestu), jo tēvs galvenā kārtā nodarbojās ar amatniecību (mūrnieks-būvuzņēmējs), atstādams mājas un lauku darbus mana vectēva (mātes tēva) ziņā. Pirmo izglītību baudīju Lubānas Cepurītes pagastskolā, kuŗu apmeklēju

2 gadus. Pēc tam pārgāju uz ministrijas skolu Lubānas miestā un nobeidzu to 2 gadus. Tad iestājos Lubānas augstākā tautskolā un pēc tam Biržu reālskolā. Šeit pavadītais gads pieder pie maniem labākiem un ražīgākiem skolas gadiem, jo dzīvi piedalījos skolas literāriskos un mākslas pulciņos. 1919. g. vasarā iestājos Latvijas atbrīvotāju rindās, pie kam vienu gadu pavadīju Latgales frontē, pirmā Liepājas pulkā. Pēc demobilizēšanās nolīku pie Augstskolas sarīkotos karavīru kursus eksterna eksāmenu. 1920. g. rudenī iestājos L. Universitātes tautsaimniecības un tiesību zinātņu fakultātes tautsaimniecības nodaļā.“

Miris 1925. g. aprīlī. Apbedīts Lubānas kapos.

344. Jānis Blaus II.

L. U. ķīm. n. 1920—.

V! K! 14. II. 1921. Sp! K! 13. III. 1922.

L. U. ķīm. n. 1920—.

„Esmu dzimis 1902. g. 29. jūnijā (j. st.), Ergļu pagasta namā, Cēsu apriņķī. 1905. gadā, pēc tēva emigrēšanas, pārgāju dzīvot uz Vecpiebalgas Kaikasiem. Turpat, mācītāja muižā, kopā ar mācītāja Gailīša bērniem, baudīju pirmo izglītību, kuŗu vēlāk turpināju pie mājskolotāja un pēc tēva atgriešanās dzimtenē — pie tēva. 1911. g. iestājos Dubultu ģimnazijas vec. sagat. klasē, bet drīz biju spiests sli-

mības dēļ pārtraukt skolas apmeklēšanu. Pēc tam mācījos Auriņa, Redberga, Stabuša zēnu skolā un vēlāk Latv. izglīt. biedr. vidusskolā. Pēc lielinieku padzišanas, 1919. gada maijā, iestājos Skolnieku rotā; vēlāk pārgāju uz 3. Jelgavas kājnieku pulku (bij. Atsev. studentu rota) un ņēmu dalību kaujās Latgalē, 1919. g. novembrī mani komandēja uz kara skolu, no kuŗas 1920. g. demobilizējos un sāku apmeklēt R. pils. II. vidusskolu. 1920. g. vasarā apmeklēju karavīru kursus, kuŗus beidzu un rudenī iestājos L. U. ķīmijas fak. Talavijā iestājos 1921. g. pavasara sēmeatrī.“

345. Vilis Balodis.*

L. U. mēch. f. 1920—1923.

V! K! 14. II. 1921.

B. dzimis 10. janv. 1902. g. Beidzis Izglīt. min. skolu dep. karavīru kursus.

346. Adolfs Šveics.

L. U. tauts. n. 1920—1923.

V! K! 28. II. 1921. Sp! K! 16. V. 1922.

1922. II. rvd., 1923. I. rvd.

R.: Krievijas revolūcija un flote.

„Esmu dzimis 15. dec. 1890. g., Rīgā. 1920. g. beidzu Rīgas pilsētas pamatskolu. Tai pašā gadā iestājos Mangaļu tālbraucēju jūrasskolā, kuŗu bei-

335. Augusts Lūsis.

334. Otto Aizupīts.

336. Jānis Prēvalds.

338. Edgārs Zvejnieks.

343. Alfrēds Laivenieks

346. Adolfs Šveics.

344. Jānis Blaus II.

dzu 1910. gadā ar tālbraucēja kapteiņa diplomu. No 1910—1912. g. braucu kā kapteinis. 1912. g. iestājos jūras korpusā, Pēterpilī. 1914. g. sākumā mani izveda par jūras virsnieku. Pasaules karā biju Krievijas-Baltijas kara flotē un ņēmu aktīvu dalību vairākās jūras kaujās. Kā jūras virsnieks beidzu augstākos virsniekus kursus un iestājos jūras akadēmijā, kuŗu revolūcijas dēļ nebeidzu.

Flotes dienestā ieņēmu dažādus amatus: divīzijas rotas komandiera, flagvirsnieka un kuŗa komandiera.

1918. g. pavasarī, vajāts no lieliniekiem, kā bēglis atgriezies dzimtenē. 1918. g. 30. jūlijā apprecējos

ar Mildu Lagzdiņ, skolotāju. 1918. g. oktobra mēnesī ar Latvijas valsts proklāmēšanas dienu iestājos Iekšlietu ministrijā kā ierēdnis. 1919. g. pie lielinieku valdības ieņēmu Jūras flotilijas štāba priekšnieka v. i. un flagsekretāra vietu. Lieliniekiem Rīgu atstājot, paliku še un pie Latvijas valdības turpināju savu dienestu Iekšlietu ministrijā. Bermona laikā piedalījos kaujās pie Olaines un Daugavas krastā.

1920. g. rudenī iestājos Latvijas Universitātē un 1921. g. sēmestra sākumā iestājos Talavijā. Pasaules kara laikā apbalvots ar vairākiem ordeņiem, to starpā ar Juŗa III. šķ. ordeni.“

347. Armands Vēmans.

L. U. inž. f. 1920—1922. mēch. f. 1922—1923.

V! K! 28. II. 1921. Sp! K! 13. III. 1922.

1922. II. Mag. pauc. 1923. I. old. G! T!

R.: Valsts politiskā iekārta un kultūras attīstība.

„Esmu dzimis 19. jūlijā, 1902. g., Rīgā. 4 gadi vecs sāku apmeklēt Glesera bērnu dārzu. 6 gadu vecumā kopā ar vecākiem atstāju Rīgu; dzīvoju vispirms Poltavā, tad Tambovā, Taganrogā, Aleksandropolē un Tiflisā. Aleksandropolē iestājos komercskolā, kur nobeidzu vienu klasi. Pēc tam iz-

glītību turpināju Tifliskas ģimnazijā. 1913. g. pārnācu uz Rīgu. Šeit apmeklēju Aleksandra ģimnaziju.

Izceļoties pasaules karā, devos atpakaļ pie vecākiem uz Kaukazu, kur arī turpināju izglītību. Ilgas pēc dzimtenes spieda mani 1918. g. atgriezties Rīgā, kur 1920. g. nobeidzu Rīgas pils. krievu (Lomonosova) ģimnaziju un iestājos Latvijas Universitātes inženierzin. fakultātē.

Talavijā iestājos 1921. g. februārī.“

A. Vēmans miris traģiskā nāvē, 29. jūnijā 1923. g.

348. Antons Riekstiņš.*

B. T. A. lauks. f. 1918—1919. L. U. lauks. f. 1920—1921. mežkop. n. 1921—.

V! K! 28. II. 1921.

R.: Trīs fragmenti.

R. dzimis 28. februārī 1898. gadā. Beidzis Narvas 8-klas. komercskolu 1918. g.

349. Kārlis Zvējniēks.

Tērb. univ. fiz. mat. fak. 1918—1919. L. U. lauks. n. 1920—1921. mežkop. n. 1921—.

V! K! 28. II. 1921. Sp! K! 8. XII. 1924.

R.: Lopkopība kā ienesīgākā nozare mūsu lauksaimniecībā.

„Esmu dzimis 5. jūnijā 1899. g., Siltumēnu mājās, Vietalvas-Odzienas pag., Cēsu apr. Māte nomira 1901. g., kādēļ bērņību pavadīju pie vecmāmiņas, no kuŗas arī iemācījos rakstīt un lasīt. Pirmo skolas izglītību baudīju no 1907—1908. g. Bērzaunes pag. Lipšu skolā. Tai pašā gadā iestājos Pļaviņu elementārskolā. 1909. g. rudenī iestājos Jēkabmie-

stā, tirdzniecības skolā, kuŗu beidzu 1915. g. pavasarī. Rudenī iestājos Narvas 8-klasīgā komercskolā, kuŗu beidzu 1918. g. Tā paša gada februārī iestājos Tērbatas universitātes fizikas-matēmatikas fakultātes agronomiskā nodaļā.

Vidusskolu apmeklējot un studējot, pārtiku no tēva līdzekļiem. Latvijas Universitātē iestājos 1918. g. 3. okt., lauksaimniecības fak. mežkopības nodaļā. 1919. g. 12. okt. brīvprātīgi iestājos Latv. armijas Studentu bataljonā; pēc tam Armijas kara satiksmes pārvaldes militārā kontrolē.“

347. Armands Vēmans.

353. Pauls Kadils.

349. Kārlis Zvejnieks.

354. Nikolajs Falks.

358. Pēters Saulīts.

355. Roberts Bedriņš.

359. Jānis Šmudze.

kuŗu 1920. gadā arī beidzu. Tā paŗa gada rudenī iestājos Latvijas Universitātes inŗenieru fakultātē.

1921. g. pavasara sēestrī manī uzņēma studentu korporācijā — Talavijā. Neskatoties uz manu igauņu tautību, es atradu vissiltāko uzņēmšanu un isā laikā cieŗi saaugu ar Talavijas saimi.

1922. gadā mainīju fakultāti, pāriedams uz mēchanikas fakultāti. Mēchanīkiem plaŗaks un interesantāks darba lauks.

Studiju laikā iztīeku no tēva pabalsta un arī pats no saviem līdzekļiem. Strādāju Zemkopības ministrijā, kultūrtechniskā nodaļā, kā techniķis.“

355. Roberts Bedrīis.

L. U. arch. f. 1920—1922.; tauts. n. 1922—.

V! K! 18. IV. 21. Sp! K! 30. X. 22.

1923. I. majord.

R.: Spēka avoti.

„Esmu dzimis 1901. g. 3. februārī. Savu bērņību un skolas gadus ar maz izņēmumiem pavadīju Rīgā. Pirmo izglītību baudīju Rīgas kroņa draudzes skolā. Pēc tās beigŗanas 1914. g. iestājos Pēterā-Pāvila augstākā pirmmācības skolā. 1915. g., vāciem tuvojoties Rīgai, minēto skolu ēvakuēja uz Krieviju; es ar māti un brāli aizbraucām uz Apī, Valkas apr., kā

bēgļi. 1916. g. iestājos Madonas reālskolā. 1917. g. iebraucu Rīgā un iestājos Latv. izgl. b-bas reālskolā. 1919. g. izstājos no priekŗpēdējās klases un brīvprātīgi iestājos III. atsev. bataljona I. (bij. Studentu) rotā.

1920. g. demobilizējos un iestājos karāvīru kursos, kuŗus beidzu.

1920. g. tīku uzņemts L. Universitātē kā students archit. fakultātē. 1922. g. pārgāju uz tauts. fakultāti. Precējies 10. maijā 1925. gadā ar Jūliju Dzirneklis.“

356. Pēteris Meķķis.*

L. U. med. f. 1920—1925. Ārsts.

V! K! 18. IV. 1921.

M. dzimis 15. martā 1902. g. Beidzis 1919. g. Dubultu ģimnaziju.

357. Arveds Šrāders.*

L. U. meŗkop. n. 1920—1921.; 1922—1923.

V! K! 18. IV. 1921.

Š. dzimis 15. septembrī 1904. g. 1920/21. g. studējis kā hospitants; 1921. g. izturējis pārbaudījumu kā eksterns vidusskolas kursa apmērā.

358. Pēteris Saulīis.

L. U. fil. 1920—1923.; tauts. n. 1923—.

V! K! 18. IX. 1921. Sp! K! 16. V. 1922.

1923. I. oikon.

R.: Jānis Poruks.

„Esmu dzimis 22. janvārī 1903. g., Rīgas apriņķī, Bieriņu pag. Jubēķu mājās. Līdz 9. gadam dzīvoju mājās un arī pa daļai mācījos. Pēc tam apmeklēju pilsētas elementārskolu, kur mācījos divus gadus un beidzu I. un II. klasi. Vēl 2 mēneŗus, ejot šinī skolā, gatavojos uz iestāŗanos Nikolaja ģimnazijā.

Pēc tam apmeklēju sekoŗas vidusskolas: 1914. gadā Serkova reālskolu, 1915.—1917. g. Valmieras reālskolu, 1917.—1918. g. Olava vidussk. reālo nodaļu, 1919. g. III. Rīgas pils. vidusskolu un J. Blūma vakara vidusskolu pieauguŗiem. 1920. g. apmeklēju

Izgl. ministrijas sarīkotos karāvīru kursos, kuŗus beidzu un ieguvu gatavības aplīcību.

Latvijas Augstskolā iestājos 1920. g. rudenī, filoloģijas un filozofijas fakultātē. Pēc tam pārgāju uz tautsaimniecības un tiesību zin. fakultātes tautsaimniecības nodaļu. Apmeklējot vidusskolu, līdz 1920. gadam, iztīku no vecāķu līdzekļiem, bet vēlāk — studiju laikā — no saviem. Strādāju Dzelzc. virsv. centr. mater. apgādē kā rakstvedis; tad Latvijas bankā kā kantorists, vēlāk kā grāmatvedis.

Piedalījos Latvijas atbrīvoŗanas cīņās 1919. g. III. atseviŗķā bataljona 2. skolnieķu rotā un pēc tam 9. Rēzeknes kājn. pulka 7. rotā, kur nodienēju līdz tā paŗa gada 25. septembrim; tad demobilizējos.“

359. Jānis Šmudze.

Pēterp. techn. inst. 1916. L. U. inž. f. 1920—

V! K! 25. IV. 1921. Sp! K! 2. III. 1925.

R.: 1. Latvijas ģeoloģijas jaunākie laikmeti.
2. Daugavas izbūves jautājums.

„Esmu dzimis 1896. g. 24. jūnijā, Bauskas apr. Ceraukstes pag. Vāceļu mājās, kur arī pavadīju bērnību. Pirmo izglītību baudīju Bauskas pamatskolā. Pēc tam iestājos Bauskas pilsētas skolā, kuŗu nobeidzot, 1913. g. rudenī iestājos Rīgā, Millera reālskolā. Sakarā ar vācu karaspēka iebrukumu Kurzēmē 1915. g. vasarā aizbraucu uz Tērbatu. Pēc dažiem mēnešiem aizbraucu uz Pēterpili un iestājos Pēterpils I. pilsētas reālskolā, kuŗu nobeidzu. 1916. g. rudenī iestājos Pēterpils tehnoloģiskā in-

stitūta mēchaniskā nodaļā. Kara dienesta izpildīšanas dēļ tai pašā gadā iestājos Vladimira karaskolā. Pēc karaskolas beigšanas izvēlējos sev dienesta vietu Dienvidkrievijā — Caricinā, kur nodzīvoju līdz 1918. g. sākumam. 1918. g. vasarā izbraucu uz Maskavu. Kā bēglis tai pašā gadā atgriezos Latvijā, un kā matemātikas skolotājs nodarbojos Bauskas vidusskolā. 1919. g. sākumā iestājos Bauskas atsevišķā bataljonā; nodibinoties III. Jelgavas kājn. pulkam, pārgāju viņā. Piedalījos cīņās pie Kurzemes un Latgales atbrīvošanas. 1920. g. iestājos Latvijas Universitātes inženieru zinātņu fakultātē. 1923. g. grūtu mājas apstākļu dēļ dzīvoju uz laukiem, kur vadīju savu saimniecību.“

360. Gvido Grambergs.

L. U. inž. f. 1920—1922. tauts. n. 1922—

V! K! 25. IV. 1921. Sp! K! 16. V. 1922.

1923. I. T! I! T! 1923. II. sekr. 1924. I. P! K! T!, old. subst. 1925. II. G! T!

R.: Tabaka.

„Esmu dzimis 14. martā 1901. g., Rīgā. Bērnību pavadīju pie vecākiem. 1912. g. iestājos Rīgas Aleksandra ģimnazijas I. klasē un līdz 1917. gadam pabeidzu 4 klases. Pēdējo klasi apmeklējot, dzīvoju Veravā, uz kuriem bija ēvakuējusies ģimnazija. Ar vācu karaspēka ienākšanu Rīgā, no 1917. g. līdz 1918. g., apmeklēju Izglītības b-bas skolu, kur nobeidzu 5. un 6. klasi.

1918. gada rudenī iestājos kā brīvprātīgais Skolnieku rotā, kur sabiju līdz lielnieku iebrukumam Rīgā. Pēc lielnieku izdzīšanas no Rīgas, 1919. g. maija mēnesī, iestājos kā brīvprātīgais no jauna Skolnieku rotā, no kuŗas vēlāk tiku piedalīts pie 7. atsevišķā strēlnieku bataljona. Tā pašā gada augusta mēnesī mani pārveda uz 9. Rēzeknes kājn. pulku, kuŗā ņēmu līdzdalību kaujās pret Bermontu

un lielniekiem pie Rīgas un Latgalē no 1919—1920. gadam. Pēc demobilizācijas nobeidzu vidusskolas izglītību kā eksterns pie Latvijas Universitātes no Izglītības ministrijas sarīkotos karavīruursos. Augstskolā iestājos 1920. g. rudens sēmeistri, inženieru zinību fakultātē. 1922. gada rudens sēmeistri pārgāju uz tautsaimniecības-tiesību zinātņu fakultāti — tautsaimniecības nodaļu.

Vidusskolu apmeklējot, pārtiku no vecāku līdzekļiem, bet studiju laikā — no saviem, strādājot no 1920—1921. g. Šoseju un zemes ceļu virsvaldē kā kantorists-rēķinvedis, no 1921—1922. g. pavasarim Rīgas pilsētas būvvaldē kā darbu uzraugs, no 1922. gada vasaras līdz rudenim Latv. zemnieku s-bā kā Liepājas rajona darbvedis pie pirmām Saeimas vēlēšanām.

Sākot no novembra mēneša 1922. gada līdz šim laikam, strādāju Latvijas bankā, kur pakāpeniski ieņēmu sekošas vietas: kantorista, II. šķ. grāmatveža, I. šķ. grāmatveža un līdz šim laikam vecākā grāmatveža.“

361. Leo Tauriņš.

Pēterp. univers. dabas zin. f. 1918. L. U. ķīm. f. 1920—1922.; tauts. n. 1922—

V! K! 30. V. 1921. Sp! K! 22. I. 1923.

1925. I. P! K! T!; 1925. II. old., P! K! T!

R.: Skolu stāvoklis Latvijā.

„Esmu dzimis 25. nov. 1899. g., Rīgas apriņķī, Plāteres pagastā, kur nodzīvoju līdz 1904. g. Vēlāk

dzīvoju līdz 1919. g. Pēterpili, kur 1909. g. iestājos sagatavošanas klasē, ģimnazijā pie ev.-lut. Pētera baznīcas skolām. 1918. g. 26. aprīli beidzu klasiskās ģimnazijas kursu ar sudraba medaļu. 1918. g. rudenī iestājos Pēterpils Universitātes dabas zin. fakultātes ķīm. nodaļā, bet 1919. g. sākumā biju spiests politisku apstākļu dēļ atstāt Pēterpili. 2. febr. 1919.

gadā izbraucu no Pēterpils uz Ziemeļ-Latviju, kur 6. jūnijā 1919. g. iestājos Alūksnē Ziemeļ-Latvijas nacionālā armijā. Mani piekomandēja Apes iecirkņa komandantūrai, kur nokalpoju kā kareivis līdz 28. jūlijam 1920. g., kad mani atkomandēja uz Kara satiksmes būvniecības nodaļu Rīgā. 1920. g. rudenī, būdams vēl kareivis, iestājos Latvijas Augstskolā, ķīmijas fakultātē. 15. janv. 1921. g. mani demobilizēja, un es paliku dienestā uz brīva līguma pamata.

362. *Kārlis Kampiņš.*

L. U. inž. f. 1920—1924. matēm. n. 1924—.

V! K! 12. IX. 1921. Sp! K! 9. XII. 1922.

1923. II. ekon. subst.

R.: Sievietes skaistums.

„Esmu dzimis 1902. g. 10. februārī, Cēsu apriņķī, Lubānas pagasta Kuslejās. Pirmo savu izglītību baudīju vietējā divklasīgā ministrijas skolā, kur iestājos deviņus gadus vecs. Pēc tam apmeklēju Lubānas augstāko tautskolu, kuŗu beidzu 1917. g. pavasarī un tā paša gada rudenī iestājos Rīgas

No 1921. g. jūlija līdz 1. apr. 1922. gadam strādāju Vidzemes divīzijas štābā un no 1922. g. jūlija līdz šim laikam Muitas departamentā, kur tagad izpildu nodaļas darbveža vietu. Tā kā apstākļi mani spieda pelnīt sev maizi, un caur to nevarēju visu laiku ziedot studijām, 1922. g. rudenī pārgāju uz tiesību un tautsaimniecības zinātņu fakultātes tautsaimniecības nodaļu.“

pilsētas reālskolā, 5. klasē, Tērbatā. Sesto klasi beidzu Cēsu reālskolā, vācu okupācijas un lielinieku laikā. 1920. g. pavasarī beidzu Latv. izglītības biedrības hospitantu kursus, iegūdam tiesības iestāties Latvijas Universitātē. 1920. g. rudenī iestājos L. U. inženieru zinātņu fakultātē.

1919. g. 4. jūnijā iestājos brīvprātīgi bij. 2. Cēsu Ziemeļlatvijas kājnieku pulkā. Piedalījās kaujās pret landesvēru un Bermonta uzbrukumiem.“

363. *Vilis Olavs ģun.*

L. U. jurid. n. 1921—1925. Grenobles universitāte 1925—.

V! K! 12. IX. 1921. S! K! 30. X. 1922.

1922. II. sekr. 1923. I. sekr.; T! I! T! 1923. II. seniors.

1924. II. T! I! T!, P! K! T!

R.: Cilvēka apreibināšanās līdzekļi un iemesli.

„Esmu dzimis 6. novembrī 1902. g., Rīgā. Savā dzimtā esmu vecākais dēls, un bez manis ir vēl tikai viens brālis, sešus gadus par mani jaunāks. Sāku iet skolā ar septiņiem gadiem, vispirms elementārskolā, pēc tam iestājos Rīgas pilsētas ģimnazijā, kur sabiju divus gadus; vēlāk pārgāju uz jūrmalas Šmitčena un Bērziņa privātģimnaziju. Karām uznākot, kopā ar vecākiem devos uz Pēterpili un Somiju, kur sabiju vairākus gadus. Izglītību turpināju

12. Pēterpils valsts ģimnazijā, Aleksandra ģimnazijā Vitebskā un beidzu II. Rīgas pilsētas vidusskolas klasisko nodaļu 1921. gada pavasarī. 1921. gada rudenī iestājos Latvijas Universitātes juridiskā fakultātē. 1925. gada pavasara sēstestri pārgāju no L. U. uz Grenobles Universitāti (Francijā). Esmu strādājis kā vēstures skolotājs trīs gadus no vietas V. Olava komercskolā un turpat arī kā skolas kassieris. Ievēlēts divas reizes Studentu padomē, kur darbojos kā Studentu padomes sekretārs.

Latvijas armijā iestājos kā brīvprātīgais, dienēju 9. atsevišķā bataljonā un 9. Rēzeknes kājn. pulkā. Pēc dažiem mēnešiem no armijas izstājos izglītības turpināšanai.“

364. *Osvalds Vārāns.**

L. U. tauts. n. 1920—.

V! K! 12. IX. 1921.

V. dzimjis 14. janvārī 1902. g. 1920. g. beidzis karavīru kursus pie Izglītības ministrijas.

365. *Arturs Dzirkals.*

L. U. arch. f. 1921—1922. tauts. n. 1922—.

V! K! 12. IX. 1921. Sp! K! 7. V. 1924.

1924. II. T! I! T! kand.

R.: Par tautisko jautājumu.

„Esmu dzimis 1901. g. 23. jūnijā, Rīgā, kur arī pavadīju savu bērnību. 1908. g. sāku apmeklēt Kalniņa jaunkundzes četrklasīgo proģimnaziju, bet 1911. gadā iestājos Dzeņa ģimnazijā, kuŗu apmeklēju līdz

1914. gadam. Pēc tam iestājos Smiltenes tirdzniecības skolā. 1918—1919. māc. gadā apmeklēju Rīgas pilsētas III. vidusskolu, bet pilno reālskolas kursu beidzu 1921. gadā Rīgas pilsētas I. vidusskolā un

tanī pat gadā, rudenī, iestājos Latvijas Universitātes, arhitektūras fakultātē. Pārliecinājies, ka arhitektūras fakultātes beigušiem trūks darba lauka, 1922. g. rudenī pārgāju uz tiesību zinātņu fakultāti.“

366. Gustavs Maktenieks.*

L. U. mēch. f. 1920—1923.

V! K! 12. IX. 1921.

M. dzimis 2. oktobrī 1901. g. Beidzis 1921. g. valsts vidusskolu pieaugušiem. Pirmo gadu studējis kā hospitants.

367. Roberts Pušs.*

L. U. mēch f. 1920—1924. arch. f. 1924—.

V! K! 12. IX. 1921.

R.: Vēstures gājiens.

P. dzimis 21. janvārī 1901. g. Izturējies 1921. g. kā eksterns pārbaudījumu vidusskolas apmērā.

368. Arvids Briedis.

L. U. tiesību zin. f. 1921—1922. lauks. n. 1922—.

V! K! 12. IX. 1921. Sp! K! 21. I. 1924.

„Piedzimu savās mātes-mātes mājās, Siguldas pag. Dzelzmačos, kur arī ieguvu pirmo mājas izglītību. No astotā dzīves gada sāku apmeklēt vietējo pagasta skolu, kur mācījos divus gadus. Pēc tam pārnācu uz Rīgu un iestājos Rīgas Aleksandra ģimnazijas 1. klasē. Kara sākoties, biju spiests uz 1 gadu mācības pārtraukt. Tad no jauna aizbraucu uz Tērbatu un iestājos Dubultu ģimnazijā, kurā tolaik atradās Tērbatā. Minētā skolā nobeidzu divas

klases. Atgriezies Rīgā, iestājos Izglītības biedrības vidusskolā, no kurās pārgāju uz 1. vidusskolu, kurā man neizdevās beigt, jo 1919. gadā iestājos brīvprātīgi armijā 7. atsev. bataljonā. Vēlāk mani pārcēla uz 9. Rēzeknes kājn. pulku un, beidzot, uz Armijas virspavēlnieka štābu. Pēc manas atvaļināšanas no dienesta iestājos 4. Rīgas pilsētas vidusskolā, kurā beidzu 1920. gadā. 1921. g. rudenī iestājos Latvijas Universitātes juridiskā nodaļā, bet mājas apstākļu dēļ pārgāju uz lauksaimniecības fakultāti. Studiju laikā strādāju Galvenā štāba administratīvā daļā.“

369. Otto Cīfersons.

L. U. tauts. n. 1920—.

V! K! 12. IX. 1921. Sp! K! 21. I. 1924.

R.: Mūsu nacionālie uzdevumi.

„Esmu dzimis 1899. g. 30. jūlijā, Valmieras apriņķī, Pociema pag. Stugu mājās. 10 gadus vecs sāku apmeklēt Pociema pag. skolu, bet 1913. g. iestājos Limbažu tirdzniecības skolā, kurā nobeidzu 1917. g. pavasarī. Tā paša gada rudenī aizbraucu uz Čaņkovu, kur iestājos Dzelzceļu tehniskā skolā, bet, nenobeidzis to, 1918. g. vasarā ar bēgļu ešalonu atgriezies no vāciešiem okupētā dzimtenē.

Uz Limbažiem tika pārcelta no Dubultiem Šmitčena un Bērziņa vidusskola ar atvērtu reāl-komercnodaļu. Šeit iestājos 1919. g. sākumā 7. klasē, kurā arī nobeidzu. 1920. gadā iestājos Latvijas Universitātes tautsaimniecības nodaļā.

1919. g. 20. maijā, kad igauņi un Latvijas ziemeļarmija padzina lielniekus no Limbažu apkārtnes, tūlīt otrā dienā iestājos brīvprātīgi Limbažu komandantūras kara dienestā. Jūnijā piedalījos kaujās pie Vidrižiem zem komandanta Gelbes vadības, pret vācu nodaļām, kurās uzbruka Latvijas ziemeļarmijai. Pēc tam pārcēlos uz Vecgulbeni Atsevišķā izlūku bataljona dienestā. Oktobrī, kad sākās Bermonta uzbrukums, Atsevišķais izlūku bataljons pārcēlās pret tiem uz Jaunjelgavas fronti, kur piedalījos kaujās līdz Bermonta galīgai padzīšanai no Latvijas. Pēc tam pārgāju uz Armijas artilērijas rezervi un Galveno artilērijas pārvaldi, Rīgā, kā rakstvedis.“

O. C. kopš 1922. g. vasaras nodarbināts Muitas departamenta dienestā, kā darbvedis.

1923. g. 18. augustā apprecējies ar Veru Rudzīt.

361. Leo Tauriņš.

360. Gvido Grambergs.

362. Kārlis Kampiņš.

363. Vilis Olavs jun.

365. Artūrs Dzirkals.

369. Otto Cīferons.

368. Arvīds Briedis.

370. Jānis Balodis.

L. U. inž. f. 1920—.

V! K! 12. IX. 1921. Sp! K! 21. I. 1924.

R.: Relatīvitātes teorija.

„Esmu dzimis 1899. g. 29. novembrī, Jaunpiebalgas pag., Cēsu apriņķī, Mazģeistu mājās. Maniem vecākiem pieder vidējās lauku mājas. Visu savu bērnību pavadīju pie vecākiem un palīdzēju viņiem lauku darbos, cik vien tas bij pa spēkam. Jau agrā bērnībā mani pamodās pašdarbības gars, kas visā manā dzīvē spēlējis ļoti lielu lomu.

Savu pirmo izglītību baudīju vietējā tautskolā. Pēc tautskolas nobeigšanas iestājos Jaunpiebalgas draudzes skolā. Draudzes skolu apmeklēju tieši pasaules kara laikā, un tas atstāja iespaidu arī visā skolas dzīvē. Tanī laikā arī pilnīgi izbaudīju „pār-krievošanas“ spaidus. Daži skolotāji, baidīdamies no administrācijas represijām (vai arī paši pār-krievujošies tiktālu, ka atzina to par derīgu), šo savu nodevīgo misiju izpildīja ļoti cītīgi. Tie lūkojās uz visstingrāko, lai izpildītu rīkojumus par visu sarunu noliegšanu mātes valodā. Bet, neskatoties uz visiem spaidiem, tautisko sajūtu skolēni paturēja svētu.

Toreizējā draudzes skolas dzīve mani neapmierināja, jo kara dienesta dēļ mainījās skolotāji un mācību līmenis noslidēja visai zemu. Tamdēļ kopā ar dažiem domu biedriem izstājos no draudzes skolas, nenobeidzot pilnu kursu.

Pēc izstāšanās no draudzes skolas dzīvoju atkal pie vecākiem un strādāju pie lauku darbiem. Vaļas brīžus izmantoju savas izglītības turpināšanai, jo biju nolēmis iestāties vidusskolā. Kā vistuvākās manai iepriekšējai izglītībai izrādījās vidējās arodskolas, jo tur neprasija svešvalodas, izņemot krievu.

Pēc pusotra gada pūlēm, 1917. g. augusta mēnesī, pieteicos uz konkursa pārbaudījumiem Pleskavas mērniecības skolā. Pārbaudījumus izturēju, un tā biju savu loloto sapni sasniedzis. Bet kara apstākļi neatļāva mērniecības skolu nobeigt. Paspēju nobeigt tikai divus kursus un 1919. g. pavasarī atgriezos dzimtenē.

1919. g. 17. jūnijā iestājos Latvijas nacionālā armijā un nokalpoju līdz 1920. g. 26. aprīlim.

Pēc atvaļināšanas no kara dienesta uzsāku atkal savas izglītības turpināšanu. Vispirms izturēju pārbaudījumus vidusskolas IV. klases kursa apmērā pie Universitātes hospitantu kursiem. Tā kā par manu iepriekšējo izglītību man nebija nekādu dokumentu, tad nevarēju iestāties Universitātē. Galīgos pārbaudījumus izturēju pie Izglītības ministrijas eksternu pārbaudījumu komisijas.

Universitātē iestājos tūlīt pēc pārbaudījumu izturēšanas. 1920. g. oktobrī mani immatrikulēja inženier-zinātņu fakultātē.

371. Kārlis Beinerts.*

L. U. lauks. f. 1921—.

V! K! 12. IX. 1921.

B. dzimis 12. jūlijā 1894. g. Beidzis 1913. g. Jelgavas zemkopības skolu un viņas fermā viengadīgus lauksaimniec. kursus.

372. Nikolajs Celmiņš.*

L. U. n. 1921—1922.

V! K! 12. IX. 1921.

C. dzimis 3. novembrī 1901. g. Beidzis Rīgas pilsētas I. vidusskolu 1921. g.

373. Maksis Šprangels.*

L. U. tauts. n. 1921—.

V! K! 19. IX. 1921.

Š. dzimis 19. septembrī 1883. g. Beidzis 1921. g. Latv. jaunatnes savienības vidusskolu.

374. Eduards Mičels.*

L. U. tauts. n. 1921—1923.

V! K! 19. IX. 1921.

M. dzimis 1. septembrī 1901. g. Beidzis Rīgas pilsētas I. vidusskolu 1921. g.